

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် ( ဖေမြင့် )



[www.mmcybermedia.com](http://www.mmcybermedia.com)

**Typing By Kaung Myat**

## နတ်နွယ်၏အမှာ

စာပေလောကတွင် အစုအဝန်းကလေးတွေ ရှိဖို့လိုအပ်သည်။ စာပေအစုအဝန်းဆိုသည်မှာ ဂိုဏ်းမဟုတ်ပါ။ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒများ မွေးဖွားရန် မဟုတ်ပါ။ အထုံဝါသနာတူညီသူများ၊ အခြေခံအတွေးအခေါ် အယူအဆတူညီသူများစုဝန်းပြီး စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းဆွေးနွေးကြဖို့ လိုပါသည်။ မိမိတို့မြန်မာစာပေအခြေအနေနှင့် နိုင်ငံတကာစာပေအခြေအနေများကို မှန်မှန်ကန်ကန် ညှိနှိုင်းသုံးသပ်ပြီး လက်ရှိကာလတွင် မည်သည့်စာအုပ်တွေ ဖတ်သင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်စာပေမျိုး မည်သည့်အကြောင်းအရာမျိုးကို ရေးသားသင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သို့သောစာအုပ်များကို ထုတ်သင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြဖို့လိုအပ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ စာပေလမ်းဟုခေါ်သော ၃၃လမ်းတွင် စာအုပ်တိုက်များ၊ စာပေဝါသနာရှင်များ စုရုံးလျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်အစုအဝန်းနှင့် ကိုယ်လည်း ရှိကြသည်။ ထိုအထဲတွင် လူငယ်တစုလည်းပါဝင်သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ပညာတတ်လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသူများလည်း ပါရှိသည်။ သူတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော ပုံနှိပ်စက်အခန်းငယ်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ နံစော်သော ရေမြောင်းစင်္ကြံပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဆူညံသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ စုဝန်းလျက် ထွေထွေရာရာ ပြောဆိုကြသည်။ ထိုအထဲတွင် စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းများလည်းပါရှိသည်။ ယင်းတို့ဖြင့် သူတို့သည် စာပေလောက စာတည်းအဖွဲ့ဟူ၍ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်စာပေများ ထုတ်ဝေရန် အားထုတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သင့်တင့်ရာရာရေးသားပြုစုရန် လုံ့လပြုကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဖေမြင့်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သူက ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူ၏ပထမစာအုပ်က အာသာဟောလီ၏စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သောဆေးရုံ၊ ဒုတိယစာအုပ်က ချက်ကော့၏ လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်။ သို့သော် သူသည်ဆရာဝန်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးဦးမှဆိုပြီး ဆေးပညာပေးစာအုပ်များကို ရေးသားခြင်းမဟုတ်။ စာပေဝါသနာပါပြီး စာရေးဆရာလုပ်လိုသဖြင့် သူနှင့်သင့်တင့်သော စာအုပ်များကို ရွေးချယ်ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမစာအုပ် ဆေးရုံသည် အောင်မြင်သောစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ မူရင်းစာအုပ်မှာလည်း အရောင်းရတွင်ကျယ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ ဖေမြင့်၏မြန်မာဘာသာပြန်ကိုလည်း အတော်များများလက်ခံကြသည်။ ဆေးပညာလောက၊ ဆေးရုံလောကနှင့် စပ်လျဉ်းသောအကြောင်းအရာဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးကပြန်ဆိုသဖြင့် ကိုက်ညီသင့်လျော်သည်။ သို့တိုင် ဆေးပညာဝေါဟာရများ များပြားသဖြင့် ပြန်ဆိုသူအတွက်လည်း အတော်ပင်အခက်အခဲဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ စာဖတ်သူများလည်း အထူးအားထုတ်ပြီးဖတ်ကြရသည်။ ဆေးပညာဝေါဟာရများက နှောင့်ယှက်နေသဖြင့် သူ၏ဘာသာပြန်သည် အနည်းငယ် အဖုအထစ်များရှိနေသည်လား အောက်မေ့ရသည်။

ယခုဒုတိယစာအုပ်ကလည်း ဆေးရုံအကြောင်းပင်။ သို့သော် ဆေးပညာဝေါဟာရများ မပါသလောက်ပင်။ အဆောင်ခြောက်သည် ရုရှားပြည် မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံ၏ စိတ္တဇဝေဒနာသည်များထားရာ အဆောင်တစ်ဆောင်ဖြစ်ငြားလည်း ချက်ကော့သည် ဆေးပညာအကြောင်း၊ ဆေးရုံအကြောင်း ရေးလိုရင်းမဟုတ်ချေ။

ထိုခေတ်ကဖြစ်ပေါ်နေသော ရုရှားနိုင်ငံ၏လူမှုအဖွဲ့အစည်းအကြောင်း ဖော်ပြလိုရင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာ လူနာ ၅၊ ဆရာဝန် ၁၊ သူဝတ္ထုက ဒါပဲဖြစ်သည်။ အခြားဆေးရုံအမှုထမ်းများနှင့် မြို့နယ်ကောင်စီလူကြီးများက အသိုင်းအရန်မျှသာ။ သို့သော် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုလုံးအကြောင်းကို ခြယ်မှုန်းထားသည်ဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။

ထပ်၍ပြောရလျှင် ချက်ကော့သည် ဆေးရုံသို့ စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ဦးအဖြစ်ရောက်ရှိနေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် သစ္စာတရားကိုရင်ဝယ်ပိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး၏ ဖောက်ပြန်မှုများ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုများကို ပီပြင်ပေါ်လွင်အောင် ပြထားသည်။

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်တွင် ခက်ခဲသော ဆေးပညာဝေါဟာရများ မပါရှိသာမက ချက်ကော့၏အရေးအဖွဲ့သည် ပြေပြစ်ချောမွေ့ပြီး သွက်လက်ဆွဲဆောင်လှသဖြင့် ဘာသာပြန်သူအဖို့ရော စာဖတ်သူများအဖို့ပါ အံ့ဝင်ခွင်ကျဖွယ်ရာရှိပါသည်။ ချက်ကော့သည် ခိုင်ခံ့လေးနက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရေးသားတင်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်က သူ့ဝတ္ထုတွင် အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်မပါရှိသဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တွင်မူ လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်သည် ဆွဲဆောင်လှပေသည်။ စာဖတ်သူကို အစမှအဆုံးတိုင် မနားတမ်းခေါ်သွားနိုင်ပေသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း သည်ဝတ္ထုကို လီနင်က အထူးပင်နှစ်ခြိုက်ချီးမွမ်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သည်ဝတ္ထုကိုဖတ်နေရင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဆောင်ခြောက်တွင် ချုပ်နှောင်ခြင်းခံရသလို ခံစားရသည်ဟု လီနင်ကဆိုပါသည်။

ချက်ကော့၏ စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် ဝေဖန်ရေးဆရာ အများအပြားကလည်း သည်ဝတ္ထုကို နှစ်ခြိုက်ချီးမွမ်းကြသည်။ သို့သော် အချို့ကလည်း ဇာတ်လမ်း၏ ဦးတည်ချက် မပီပြင် မရှင်းလင်းဟု ဝေဖန်ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ယခုအခါတွင် ဖေမြင့်ပြန်ဆိုသဖြင့် ချက်ကော့၏ လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်ကို မြန်မာစာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုခံစား ဝေဖန်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

နတ်နွယ် ၄၊ ၅၊ ၁၉၇၇

## ၁

ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ အဆောင်ငယ်တစ်ခု တည်ရှိ၏။ ထိုအဆောင်ပတ်ပတ်လည်၌ ချုံနွယ်ပင်၊ ဖက်ယားပင်တို့ တောရိုင်းကြီးထ၍ နေလေသည်။ အဆောင်ခေါင်မိုးမှာ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးလျက်ရှိပြီး မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ထက်ပိုင်းကျိုးကျနေ၏။ အုတ်လှေကားမှာ မြက်ပင်တို့ဖုံးကာ နံရံများမှာလည်း တစ်ချိန်ကအင်္ဂတေသုတ်ခွဲဖူးသည့် အရိပ်အယောင်မျှလောက်သာကျန်တော့၏။ အဆောင်အရှေ့မျက်နှာစာ၌ ဆေးရုံပင်မ အဆောက်အအုံကြီးတည်ရှိပြီး နောက်ဘက်၌မူ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ လယ်ကွင်းပြင်နှင့် အဆောင်ငယ်ကြားတွင် သံချွန်များစိုက်ထားသည့် ညိုမှောင်သော အုတ်တံတိုင်းကခြား၍ထားလေသည်။ မိုးသို့မျှော်နေသောသံချွန်များ၊ ညိုမှောင်သောအုတ်တံတိုင်းနှင့် အဆောင်ငယ် ကိုယ်တိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံများ၊ အကျဉ်းထောင်များ၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း၊ အချည်းအနီး ပျက်သုဉ်းကြပြုန်းရခြင်းသရုပ်ကို ဆောင်လျက်ရှိတော့၏။

အကယ်၍သာ ဖက်ယားပင်များ၏ စူးရှခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပါမူ အဆောင်ငယ်ဆီသို့ သွားရာ ခြေကြောင်းလမ်းကလေးအတိုင်းလိုက်ကာ အဆောင်ငယ်အတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပါလေ။ အပြင်ဘက်တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ကာ ခန်းမထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ။ အခန်းနံရံနှင့် မီးဖိုကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်းများ တောင်လိုပုံ၍နေသည်။ အိပ်ရာအပေါက်အပြဲများ၊ ဝတ်စုံအစုတ်အပြတ်များ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီများ၊ အပြာစင်းရှပ်အင်္ကျီများ၊ ဖိနပ်စုတ်များ စသည်ဖြင့် ပြုတ်စပျင်းတောင်းများအားလုံး ရောထွေးယှက်လိမ်ကာ ကာလတောင်တာစုပုံ၍ထားသဖြင့် ဆိုးရွားသောအနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအမှိုက်ပုံ၏အပေါ်၌ ဆေးတံတစ်လက်ကို မချွတ်တမ်းခဲကာ လှဲအိပ်နေသူကား အဆောင်စောင့် နီကီတာဖြစ်၏။ နီကီတာမှာ တပ်မှအငြိမ်းစားယူလာသည့် စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တံဆိပ်တွေပျက်နေသော စစ်ဝတ်စုံအဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထားဆဲဖြစ်၏။ မျက်ချောင်ပါးချောင်ကျကာ ပါးရေနှားရေတွန့်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာထားက တင်းမာခက်ထန်၏။ ရှည်လျားထူထဲသော မျက်ခုံးမွှေးများကြောင့် သိုးကျောင်းခွေးနှင့်တူ၍နေ၏။

သူနာခေါင်းကမူ ရဲရဲနီလေသည်။ လူကောင်မကြီးသော်လည်း နီကီတာသည် အဟန့်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သေးသလောက်မာသည့် သံချောင်းလိုအစားထဲက ဖြစ်၏။ သူ့လက်သီးများကလည်း ကြောက်ခမ်းလိလိ အားကြီးလှ၏။ သူကား တစ်ခုဆိုတစ်ခုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားတတ်သည့်သူမျိုး၊ ဒါစည်းဒါကမ်း ဆိုသည်ကလွဲ၍ ဘာကိုမှထည့်မစဉ်းစားတတ်သော အလွန်ခေါင်းမာသည့်လူမျိုးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း "ဒီလူတွေ နာနာရိုက်ပေးနိုင်မှ" ဟု သူသဘောထားလေသည်။ ကျောထိထိ ရင်ဘတ်ထိထိ မျက်နှာပဲထိထိ ထိုးဖို့တစ်ခုပဲ သူ သိသည်။ ဒီလိုနည်းနှင့်မှပဲ ဤနေရာတွင် စည်းကမ်းကာလနားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မည်ဟု သူကနားလည်ထားလေသည်။ ထိုမှဆက်၍ ဝင်သွားလျှင် ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ရောက်၏။ ထိုအခန်းကြီးကား အဝင်ခန်းမကိုဖယ်၍ အဆောင်ငယ်၏ ကျန်နေရာအားလုံးကို ယူထားပေသည်။ ခန်းမနံရံတွင် သုတ်ထားသောဆေးရောင်မှာ မွဲညစ်ညစ်အပြာနုရောင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြက်မှာမူ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မရှိသော ရှေးခေတ် တဲခေါင်မိုးများကဲ့သို့ ကျပ်မိုးစွဲ၍နေရာ ဆောင်းအခါများ၌ တစ်ခန်းလုံးမီးခိုးတွေဝေ၍နေမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။ ပြတင်းပေါက်တို့မှာ သံတိုင်များစိုက်ထားသဖြင့် အကျည်းတန်၍နေ၏။ ကြမ်းပြင်ကလည်း ညစ်ပေကာ အကွဲအစတွေထွက်၍နေလေပြီ။ ထို့ပြင် တစ်ခန်းလုံးမှာ ဂေါ်ဖီချပ်ဖက်နဲ့၊ မီးအိမ်မှဆီညှော်နဲ့၊ ကြမ်းပိုးနဲ့၊ အမိုးနီးယားနဲ့တို့ ရောပြွမ်းဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိရာ တိရစ္ဆာန်လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်နေရဘိသကဲ့သို့ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းလှတော့၏။

အခန်းထဲတွင် ခုတင်များကို ကြမ်းပြင်တွင် မူလီစွဲ၍ထား၏။ အပြာရောင်ဝတ်စုံများ၊ ရှေးဆန်ဆန်ခေါင်းစွပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူများမှာ ခုတင်များပေါ်တွင် လှဲ၍တချို့၊ ထိုင်၍တချို့နေကြသည်။ သူတို့ကား စိတ်ရောဂါသည်များဖြစ်သတည်း။ အားလုံးပေါင်း ဝါးယောက်ဖြစ်၏။ ယင်းအနက် တစ်ယောက်သောသူသာ အထက်တန်းစားထဲကဖြစ်၍ ကျန်သူတို့ကား သာမန်ထဲကဖြစ်၏။ တံခါးမကြီးနှင့် အနီးဆုံးရှိသူမှာ ပိန်စောက်စောက် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်၍ အနီရောင်ပြောင်လက်သောနှုတ်ခမ်းမွှေးများနှင့် မျက်ရည်ကြောင့် နီမြန်းသောမျက်လုံးများရှိ၏။ သူသည် မေးလက်ထောက်ထိုင်ကာ တစ်နေရာတည်းကို စိုက်ကြည့်ချင်ကြည့်နေတတ်၏။ ခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်၊ မချိပြုံး ပြုံးလိုက်နှင့်လည်း တစ်နေ့လုံးဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတတ်၏။ သူများတကာနှင့် ရောရောနှောနှော စကားပြောဆိုလေ့မရှိ။ သူ့ကို သွားပြောလျှင်လည်း ပြန်ပြောချင်မှပြောသည်။ အစားအစာလာပို့လျှင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားဟန်မရှိ။ စက်ယန္တရားပကတိလို ဝါးခြင်း၊ မြို့ခြင်း ပြု၏။ အာခေါင်ကိုခြစ်ကာ သလိပ်ခပ်ထုတ်နေရသော ချောင်းဆိုးပုံနှင့် သွေးရောင်သန်းနေရသော သူပါးပြင်ကိုကြည့်၍ သူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါဖြစ်စပြုပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

သူ့ဘေးကလူမှာ သေးသေးညှက်ညှက်နှင့် အလွန်သွက်လက်သည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မည်းမည်းကောက်ကောက်ဆံပင်နှင့် မှတ်ဆိတ်သေးသေးချွန်ချွန်ရှိ၏။ နေ့အခါ၌ သူသည် အဆောင်ထဲတွင် ဟိုဘက်ထိပ်သည်ဘက်ထိပ် အပြန်ပြန်လျှောက်ချင်လျှောက်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် လေချွန်လိုက်၊ သီချင်းညည်းလိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်ပြုံးလိုက်၊ ရယ်လိုက် လုပ်ချင်လုပ်နေမည်ဖြစ်သည်။ ညဘက်ဘုရားရှိခိုးချိန်၊ ဆုတောင်းစာရွတ်ချိန်ရောက်၍ သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်သီးနှင့်စုံထူသောအခါ၊ တံခါးကြားထဲသို့ လက်ချောင်းများနှင့် ထိုးသောအခါများတွင်လည်း သူ၏ကလေးဆန်ဆန်မြူးထူးသွက်လက်ပုံတို့ကို တွေ့နိုင်ပြန်သေး၏။ သူကား ဂျူးအဘိုးကြီး မိုးဇက်ဖြစ်၏။ မိုးဇက်မှာ လူရိုးလူဖြောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် သူ၏ဦးထုပ်ဆိုင်မီးလောင်စဉ်က ရူးသွပ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်အတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသူများအနက် မိုးဇက်တစ်ယောက်သာ အဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်ခွင့်ရသူ၊ ထို့ထက်မက ဆေးရုံဝင်းခြံပြင်ဘက်ထိအောင် ထွက်ခွာခွင့်ရသူဖြစ်သည်။ အဆောင်သက်ရင့်သူတစ်ယောက်၊ အများတကာအတွက် အန္တရာယ်ကင်းသော အရူးတစ်ယောက်အဖြစ် အပြင်ထွက်နိုင်သည့်အခွင့်အရေးကို သူက နှစ်ရှည်လများခံစားခွင့်ရခဲ့၏။ မြို့ထဲ၌ကား သူ့မှာလမ်းတကာတွင် ကလေးတွေရွေးတွေ့ပိုင်ကာ လူပြက်ကြီးဖြစ်၍နေလေသည်။ ဆေးရုံအဝတ်ကိုဝတ်ကာ ကိုးရီးကားယားနိုင်သော ခေါင်းစွပ်ကြီးကလည်း စွပ်ထားလိုက်သေးသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ခြေညှပ်ဖိနပ်ပင် ပါသည့်အခါပါ၊ မပါသည့်အခါမပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ



ဘောင်းဘီရှည်ပင်မပါဘဲ သူကလမ်းတကာလည်ကာ အိမ်ပေါက်စေ့ဆိုင်ပေါက်စေ့ရပ်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ အရက်တိုက်သူကတိုက်၊ ပေါင်မုန့်ကျွေးသူကကျွေး၊ တချို့လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်ပေးတတ်ရာ ဆေးရုံသို့ ပြန်လာတိုင်း မိုးဇက်မှာ ဗိုက်လည်းပြည့် လူလည်းချမ်းသာ၍ လာ၏။ သို့သော် သူတွင်ပါလာသမျှကို နီကီတာက သိမ်းပိုက်ယူငင်မြဲဖြစ်လေသည်။ စစ်သားကြီးက သူ့ကိုဒေါသတကြီးဖြင့် အကြမ်းပတမ်း ဆွဲလားငင်လားလုပ်ကာ သူ့အိတ်ထဲပါသမျှ အကုန်ထုတ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘုရားသခင်ကိုတိုင်တည်ကာ ဂျူးအဘိုးကြီးအား နောင်ဘယ်သောအခါမှ အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ နီကီတာအဖို့ စည်းကမ်းပျက်ခြင်းထက် မုန်းတီးသောအရာမရှိတော့ကြောင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုတတ်လေသည်။

မိုးဇက်မှာ သူတပါး၏ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။ အခြားသူများအား ရေယူပေးသည်။ အိပ်ပျော်နေလျှင် စောင်ခြံပေးသည်။ မြို့ထဲကပြန်လာလျှင် တစ်ယောက်ကိုပိုက်ဆံတစ်ပြားစီပေးမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ဦးထုပ်အသစ်တစ်လုံးစီ ချုပ်ပေးဦးမည်ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ သူ့လက်ဝဲဘက်ရှိ တစ်ကိုယ်လုံးအကြောသေနေသူကို ဖွန်းဖြင့်ခွဲကျွေးသည်။ သို့သော် သူလုပ်သမျှ ဤအရာအားလုံးသည် လူသားအချင်းချင်းစာနာထောက်ထားသောစိတ် သို့မဟုတ် မေတ္တာကရုဏာစိတ်အရင်းခံဖြင့် လုပ်ဆောင်နေခြင်းကား မဟုတ်။ သူ့လက်ယာဘက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်၏ အမူအကျင့်တို့ကို အတုခိုးလုပ်ကိုင်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ သူ့မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို အမှတ်မထင် ခံယူမိပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ဂရိုမော့စ်တည်း။ အိုင်ဗင်ဂရိုမော့စ်သည် လူကုံထံမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၏။ အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ရှိပြီးဖြစ်၍ တစ်ချိန်ကမူ တရားရုံးဘီလစ်စာရေးကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးရုံးအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ သူကား ပါဆက်ကူးရှင်းမေးနီးယား (ခေါ်) မိမိအား တပါးသူတို့ ဘေးအန္တရာယ်ပြုရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြသည်ဟု ယုံမှားလွန်သည့် စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသူဖြစ်၏။ သူက အိပ်ရာထဲတွင်ခွေ၍ နေချင်နေမည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူသည့်အလား အဆောင်ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ချင်လျှောက်မည်။ ထိုင်၍ကား နေခဲလှသည်။ သူ့မှာ ဘယ်သောအခါမှ ဂနာငြိမ်သည်မရှိ။ အစဉ်အမြဲ တထထတကြွကြွ ဖြစ်နေတတ်၏။ ဘာမှန်းမသိသည့် တစ်စုံတရာကို မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်အာရုံတို့မှာ အမြဲတောင့်တင်း၍ နေ၏။ အဝင်ခန်းမမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လှုပ်ရှားသံကလေး တစ်ခုတလေ ခြံဝင်းထဲမှ အော်သံခေါ်သံ တစ်ခုတလေလောက်သည်ပင် သူ့အား ခေါင်းထောင်ထကာ နားတစွင့်စွင့်ဖြစ်စေနိုင်၏။ သူတို့ လိုက်ရှာနေကြပြီလော၊ ယခုပင် လာရောက်ဆွဲခေါ်သွားကြတော့မည်လော ဟူသောအတွေးများ ဝင်လာစေနိုင်၏။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သူ့မျက်နှာ၌ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းနှင့် ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ခြင်း အမူအရာတို့ ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာတတ်ပေသည်။

ပါရိုးတို့ငေါကာ ဖြူလျော်ဖျော့တော့နေသော သူ့မျက်နှာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တစ်မျိုးနှစ်သက်စရာကောင်း၏။ ထိုမျက်နှာကား အစဉ်မပြတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရခြင်း၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရခြင်းတို့ကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းကာ နွမ်းလျနေသည့် အတွင်းဝိညာဉ်ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေလေသည်။ တွန့်လိမ်ရှုံ့မဲ့ထားသောသူ့မျက်နှာမှာ အမြင်ဆန်းသလောက် ဝေဒနာရုပ်ပေါက်၏။ သို့သော် ပြင်းထန်သည့်စိတ်ဝေဒနာကို အမှန်တကယ် အနက်အရှိုင်းခံစားရခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိအရေးအကြောင်းတို့ကမူ ထိခိုက်ခံစားတတ်ခြင်း၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးအစုံကလည်း နွေးထွေးရွှင်လန်းကာ ကျန်းမာခြင်းအရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်း၍နေပေသည်။ သူ့အပြုအမူတို့မှာ သဘောကျစရာကောင်းသည်။ နီကီတာကလွဲလျှင် အားလုံးအပေါ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ကူညီစောင့်မတတ်သည်။ စာနာထောက်ထားစိတ်ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ဖွန်းဖြစ်စေ၊ ကြယ်သီးဖြစ်စေ လွတ်ကျလျှင် သူကအိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထကာ ပြေးကောက်ပေးတတ်သည်။ နံနက်အိပ်ရာထလျှင် အားလုံးကို ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါခင်ဗျာဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်တိုင်း အားလုံးကို ကောင်းသောညဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းစကားပြောလေ့ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ အမြဲတင်းမာမဲ့ရွဲ့နေသောမျက်နှာအပြင် သူ၏ရူးသွပ်မှုကို ထင်ရှားစေသည့် အခြားသောအခြင်းအရာတို့ ရှိပါသေး၏။ ညနေစောင်းအချိန်များတွင် သူကတစ်ကိုယ်လုံး ဆေးရုံဝတ်စုံနှင့် လွှမ်းခြုံထားသည့်ကြားက မေးတဆတ်ဆတ်ရှိက်အောင် တုန်ခိုက်လျက် အခန်းထဲ လူးလားခေါက်တို့ ပြေးလွှားကာ ခုတင်တစ်ခုမှတစ်ခု

ကူးချည်သန်းချည်လုပ်မည်။ အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် အဖျားများ အကြီးအကျယ်တက်နေရောသလား ထင်ရသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းက တစ်ယောက်ယောက်ခုတ်တန်းတွင် ရုတ်တရက်ရပ်ကာ ခုတ်ပေါ်ကလူကို ကြည့်မည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာတော့ အလွန်အရေးကြီးသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ပြောတောမည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်တော့မှ သူပြောသည့်စကားကို နားထောင်မည့်သူ သို့မဟုတ် နားလည်မည့်သူမဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာယမ်းခါကာ ခါတိုင်းလိုပင် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေလိုက်မည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် အခြားအရာအားလုံးထက် စကားပြောချင်စိတ်ကလွှမ်းမိုးလာကာ ထိန်းချုပ်မနေတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ လွှတ်ပေးလိုက်မည်။ ထို့နောက်ကား စိတ်အလွန်အမင်း ထကြွလှုပ်ရှားစွာဖြင့် စကားတွေအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောမည်။ သူ့စကားများမှာ အဆက်အစပ်မရှိ၊ ကယောင်ကတမ်းနိုင်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားအုံကြွလွန်းသော စကားတွေပါသည်။ အားလုံးနားလည်ဖို့ကားမလွယ်။ သို့သော် သူ့စကားလုံးများနှင့် သူ့အသံဟန်ပန်တွင် ဆွဲဆောင်မှုသဘောပါသည်ကိုတော့ သတိပြုမိနိုင်သည်။ သူ့စကားကိုနားထောင်ကြည့်လျှင် သူစိတ်မနှံ့မှန်း သိနိုင်သကဲ့သို့ သူ့ပင်ကိုအရည်အသွေးများကိုလည်း သတိပြုမိစေနိုင်၏။ သူ့စိတ်ဖောက်ပြန်ချိန်တွင် ဟောကြားသောစကားများကို ပြန်ရေးပြဖို့မလွယ်ပါ။ သူပြောသည့်အကြောင်းအရာများမှာ လူတို့၏လိမ်လည်ကောက်ကျစ်ခြင်းများ၊ တရားမျှတမှုကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသည့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများအကြောင်း၊ သာယာလှပ၍ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော လောကသစ်သည် တစ်နေ့သောအခါ၌ ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မည့်အကြောင်းနှင့် အဆောင်ပြတင်းပေါက်သံတိုင်များက သူ့အားဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူတို့၏ ယုတ်မာရက်စက်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးခြင်းတို့ကို အစဉ်မပြတ် သတိရစေသည်ဆိုသော အကြောင်းများဖြစ်၍ အကုန်လုံးရောထွေးပြောဆိုလေရာ ခုနှစ်ထွေအကကို တစ်ပေါင်းတည်းရောမွေ့က သည်နှင့် တူလှတော့၏။

## J

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ် သို့တည်းမဟုတ် ဆယ်နှစ်နှစ်မျှလောက်သောကာလကမူ ဂရိမော့ဗ်အမည်ရှိ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ယောက်သည် မြို့လယ်လမ်းမပေါ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်နေထိုင်လျက်ရှိခဲ့၏။ သူ၌ ဆာဂျီနှင့်အိုင်ဗင်ဟူ၍ သားနှစ်ယောက်ရှိခဲ့၏။ ဆာဂျီမှာ တက္ကသိုလ်တွင် စတုတ္ထနှစ်ကျောင်းသားအဖြစ် ပညာသင်နေဆဲ အဆုတ်ရောဂါ တရကြမ်း သည်းထန်စွာဖြစ်ပွားကာ အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ သူကွယ်လွန်ခြင်းသည် ဂရိမော့ဗ်မိသားစုအတွက် ကံကြမ္မာဆိုး ရေကာတာကြီးကို ခလုပိန် ဖွင့်ချလိုက်သည်နှင့် တူလှတော့၏။ သားကွယ်လွန်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ၌ ဖခင်ဂရိမော့ဗ်သည် အစိုးရငွေများ အလွဲသုံးစားလုပ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရပြီး မကြာမီမှာပင် ထောင်ဆေးရုံ၌ ငန်းဖျားမိ၍ကွယ်လွန်လေသည်။ မိသားစုပိုင်ငွေနှင့်တကွ ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး လေလံတင်ရောင်းချခြင်းခံရရာ အိုင်ဗင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ လက်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြားမှမရှိဘဲ ကျန်ရစ်လေသည်။

ဖခင်ရှိစဉ်ကမူ အိုင်ဗင်သည် ပီတာစဘတ်မြို့၌နေထိုင်ကာ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ကြားလျက်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကမူ အိမ်မှတစ်လျှင် ရုဘယ်ငွေ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနှစ်ဆယ်စီ မှန်မှန်ရနေကာ ငွေကြေးချို့တဲ့ခြင်းဆိုသည်ကို ဘာမှန်းမသိဘဲရှိခဲ့၏။ ယခုကား သူ့မှာ ယခင်အနေအထိုင်အားလုံးကို အမြစ်လှန်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လိုအပ်လာပေပြီ။ အိုင်ဗင်သည် အိမ်တိုင်ယာရောက်သွား၍ စာသင်ရသောအလုပ်၊ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ရေးကူးသောအလုပ်တို့ကို အလွန်မတန်နည်းပါးလှသော အခကြေးငွေဖြင့်လုပ်ကိုင်ရ၏။ သို့သော် ရှာဖွေ၍ရသမျှ အားလုံးနီးပါးလောက်ကို မိခင်ကြီးထံ ထောက်ပံ့ပေးပို့ရလေရာ သူ့ခမျာ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း အလုပ်လုပ်သည့်ကြားမှပင် မကြာခဏ ငတ်မွတ်၍ နေတော့၏။ အိုင်ဗင်မှာ ထို့ဘဝမျိုးကို ကြုံကြုံခံနိုင်သူမဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းလာကာ ကျန်းမာရေးကလည်းဆိုးလာ၏။ သို့နှင့် တက္ကသိုလ်မှနုတ်ထွက်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်ပြီးနောက် အသိအကျွမ်းတချို့အကူအညီဖြင့် တောနယ်ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုရသည်။ သို့သော်

အခြားကျောင်းဆရာများနှင့်တွဲဖက်မမိ၊ တပည့်များ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု ကိုလည်းမရရှိသဖြင့် မိမိဘာသာအလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် မိခင်ကွယ်လွန်သည်။ သည့်နောက် ခြောက်လခန့်ကြာအောင် အလုပ်အကိုင်ရှာမရဘဲရှိရာ ထို့အတောအတွင်း ပေါင်မုန့်နှင့်ရေကိုသာမှီဝဲနေရသည်။ ထို့နောက်မှ တရားရုံးဘိလပ်အလုပ်ကိုရသည်။ ထိုအလုပ်၌ မကျန်းမာ၍ အလုပ်မှနုတ်ထွက်ပေးရသည့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စွဲမြဲခဲ့၏။

အိုင်ဗင်မှာ ကျောင်းသားဘဝအပါအဝင် သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်အခါကမှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ရုပ်လက္ခဏာမရှိခဲ့။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လူကပိန်လိုလို ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် မကြာခဏအအေးမိကာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တတ်သည်။ အစားအသောက်လည်း များများမစားနိုင်၊ အိပ်လည်းကောင်းကောင်း အိပ်လေ့မရှိ။ ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လျှင်ပင် တစ်ခေါင်းလုံးချာချာလည်ကာ မူးမူးရှူးရှူးဖြစ်သွားတတ်၏။ လူတွေနှင့်ဆက်စပ်မိတတ်သော်လည်း သူတစ်ပါးအပေါ် သည်းညည်းမခံတတ်ခြင်း၊ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မည်သူနှင့်မျှမရင်းနှီးဘဲရှိရာ သူ၌ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဟူ၍ ခေါ်စရာပင် တစ်ယောက်မျှမရှိခဲ့ပေ။ မြို့ထဲတွင်နေထိုင်သူများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူကဘယ်သောအခါမျှ အကောင်းပြောလေ့မရှိ။ ထိုလူများ၏ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးထုံထိုင်းခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် အိပ်လိုက်စားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခံနေကြခြင်းတို့သည် မိမိ၌ ထိုသူတို့အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်များသာ ဖြစ်ပေါ်စေကြောင်း သူပြောကြားလေ့ရှိ၏။ သူက စူးရှကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ကာဟစ်ကာ အကျိတ်အနယ်ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ တစ်စုံတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဒေါကြီးမောကြီးပြောမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိစ္စတစ်ခုကို အလွန်စိတ်ပါဝင်စားကာ တအံ့တဩပြောမည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပြောပြော ပကတိရိုးသားမှုမပြည့်နှင့် ပြောသည်သာဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဘယ်သူက ဘယ်အကြောင်းစပြောသည်ဖြစ်စေ သူက တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းဆီသို့သာ ဆွဲ၍သွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကား ထိုမြို့ကလေး၏ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျင်းရိဦးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့်အကြောင်း၊ မြို့သူမြို့သားများမှာ ကြီးကျယ်သောအကြံအစည်စိတ်ကူးစိတ်သန်းမရှိဘဲ လေလွင့်ပျက်စီးခြင်း၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်း၊ သေသောက်ကြူးခြင်း၊ အကြမ်းပတမ်းထကြွသောင်းကျန်းခြင်းတို့မှအပ ထူးခြားပြောင်းလဲသည်မရှိသောအဓိပ္ပါယ်၊ ရည်မှန်းချက်ကင်းမဲ့သောဘဝ၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေကြသည့်အကြောင်း၊ လူလိမ်လူကောက်များက ကောင်းကောင်းဝတ်ကောင်းကောင်းစားကာ လူကောင်းသူကောင်းများမှာ မဝတ်ရုံတမယ် ရပ်တည်နေကြရကြောင်း၊ စာသင်ကျောင်းများ မလုံလောက်သည့်အကြောင်း၊ အဆင့်အတန်းရှိသည့် သတင်းစာဟူ၍လည်း တစ်စောင်တလေမျှမရှိကြောင်း၊ ဇာတ်ပွဲများ ဟောပြောပွဲများမရှိသည့်အကြောင်း၊ ပညာတတ်များ စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိသည့်အကြောင်း စသည်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းအား ယင်း၏သရုပ်မှန်ကို သိမြင်လာအောင် အတင်းအကျပ် လုပ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မှသာ အခြေအနေမှန်ကို အလန့်တကြားတွေ့မြင်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သူပြောလေ့ရှိသည်။ လူကို အကဲဖြတ်ရာ၌ သူက ပိန်းအရောင်တွေကိုသာ သုံးသည်။ အဖြူမဟုတ်လျှင် အမည်း ဒါပဲသူသိသည်။ ကြားကစပ်အရောင်တွေကို သူဂရုမစိုက်။ သူ့အဖို့လောက၌ လူကောင်းနှင့်လူဆိုး နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ ကြားမရှိ။ သူကမိန်းမများအကြောင်း ချစ်ရေးချစ်ရာအကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ ထက်ထက်သန်သန်ပြောတတ်သည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမှ ချစ်ဖူးသည်လည်း မဟုတ်ပေ။

မညာမတာဝေဖန်ပြောဆိုတတ်သူ၊ အလွယ်တကူ ဒေါသထွက်တတ်သူဖြစ်သော်လည်း မြို့သူမြို့သားများက သူ့ကိုသဘောကျကြသည်။ ကွယ်ရာ၌ သူ့အား ဗန်နီယာဟု အမြတ်တနိုးခေါ်လေ့ရှိသည်။ အပြောအဆို၌ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိခြင်း၊ သူတထူးကို ကူညီစောင့်မတတ်ခြင်း၊ အနေအထိုင်ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ စာရိတ္တကောင်းမွန်ခြင်းစသော သူ၏ပင်ကိုစရိုက်သဘာဝများအပြင် သူ၏နှမ်းပါးလှပြီဖြစ်သော ကုတ်အင်္ကျီ၊ ကျန်းမာရွှင်လန်းခြင်းမရှိသော သူ့အသွင်အပြင်၊ သူတို့မိသားစု ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့သည့်အကြောင်းများ စသည်တို့က လူအများ၏ စိတ်တွင် သူ့အပေါ် ခင်မင်တွယ်တာစိတ်၊ ကြင်နာသနားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ထို့အပြင်သူ့မှာ ကျောင်းပညာအရည်အချင်းလည်းရှိ စာလည်းအလွန်ဖတ်သူဖြစ်ရာ မြို့သူမြို့သားများ၏အမြင်၌ သူသည် ဘာမဆိုသိသောသူတစ်ယောက်၊ လမ်းလျှောက်နေသော စွယ်စုံကျမ်းကြီး တစ်စောင်ဟု သဘောထားရမည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့၏။



သူသည် စာအလွန်ဖတ်၏။ အသင်းတိုက်တွင် နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ကာ မနားတမ်းဖတ်၏။ စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများကို လှန်လှောရင်းက မှတ်ဆိတ်မွှေးကို ဂနာမငြိမ်စွာ ထိုးလိုက်ဆွလိုက်လုပ်၏။ ထို့အချိန်မျိုး၌ သူမျက်နှာကိုကြည့်လျှင် သူကား စာကိုဖတ်ရှုနေခြင်းမဟုတ်၊ ပလုပ်ပလောင်း မြို့ချနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝါးချိန်ပင်ရဟန်းမတူကြောင်း သိသာလှ၏။ သူပုံ မူမမှန်တော့ကြောင်းကား ထင်ရှားပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက သတင်းစာအဟောင်းအမြင်းဖြစ်စေ၊ ပြက္ခဒိန်အဟောင်းဖြစ်စေ လက်ထဲရောက်လာ၍ကား သူက တစ်သမတ်တည်းသော စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် ဖတ်ရှုလိုက်သည်သာဖြစ်၏။ အိမ်တွင် စာဖတ်သောအခါမူ သူက အမြဲအိပ်ရာထဲတွင်လှဲ၍သာ ဖတ်လေ့ရှိလေသည်။

## ၃

တစ်ခုသော ဆောင်းဦးပေါက်နံနက်ခင်း၌ အိုင်ဗင်ဒီမီထရစ်ချ်ဂရီမော့ဗ်သည် လည်ပင်းကော်လာကိုထောင်၍ ရွံ့ဗွက်တွေထနေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှ လျှောက်ကာ ကုန်သည်တစ်ယောက်အိမ်သို့ ရုံးစာရွက်စာတမ်းတစ်ခု ပေးပို့ရန် သွားရောက်လျက်ရှိ၏။ နံနက်ခင်းများတွင်ဖြစ်တတ်သည့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်က သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုစဉ် လမ်းကြားတစ်ခုထဲ၌ လက်ထိပ်ခြေကျဉ်းများ ခတ်ထားသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို လက်နက်ကိုင်အစောင့်လေးယောက်က သံကြိုးတန်းလန်းနှင့်ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိုင်ဗင်သည် ဤသို့ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် အကျဉ်းသားမျိုးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့မြင်ရတိုင်း သူ့ရင်ထဲ၌ စာနာသနားစိတ်အပြင် ဘာလိုလိုညာလိုလို စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်ရတတ်မြဲဖြစ်၏။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်မူ ထူးဆန်း၍ အမျိုးအမည်ခွဲခြားပြောမပြနိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို စိတ်တွင်ထိခိုက်ခံစားလာရလေသည်။ ငါသည်လည်း ဤလူများနည်းတူ ရွံ့ဗွက်တွေအကြား လက်ထိပ်ခြေကျဉ်း တန်းလန်းဆွဲကာ အကျဉ်းထောင်သို့အပို့ခံရနိုင်သည်ဟူသော အတွေးတစ်ရပ် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ အိမ်အပြန် စာပို့တိုက်အနီးတွင် ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့လေသည်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းဖြစ်သည့်အလျောက် အင်စပိတ်တော်က သူ့အားနှုတ်ဆက်စကားပြောကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက် အတူလမ်းကြုံလျှောက်လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ဤသည်မှာ အိုင်ဗင်အဖို့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သံသယဝင်စရာ ဖြစ်လာပြန်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားများနှင့် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များအကြောင်းကို ခေါင်းထဲကထုတ်မရဘဲ ရှိနေသည်။ ဘာရယ်မှန်းမသိသော စိုးရိမ်သောကတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲတွင်ဖိစီးနေပြီး စာကိုအာရုံစိုက်၍ မဖတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ သူက မီးအိမ်ထွန်းနိုင်၊ ညရောက်တော့လည်း မအိပ်နိုင်။ သူ့အဖမ်းခံရမည့် သံကြိုးတည်းကာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းခံရလိမ့်မည်ဟူ၍သာ တွေးတောနေမိသည်။ ယခင်က သူဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးကြောင်း သူသိသည်။ နောက်ကိုလည်း လူသတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ မီးရှို့မှု ဘာတစ်ခုမှ ကျူးလွန်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူအာမခံနိုင်သည်။ သို့နှင့်လည်း ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုထဲတွင် အမှတ်မထင် ပါဝင်ပက်သက် မသွားနိုင်ပြီလော၊ မှားယွင်းပြီး အစွပ်အစွဲမခံရနိုင်ပြီလော၊ တရားစီရင်ရေးတွင် အမှားအယွင်းဖြစ်မသွားနိုင်သလော။ ထို့ပြင် "အကျဉ်းထောင်ရယ်၊ လူမွဲဂေဟာရယ်က လုံးလုံးကင်းဝေးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကံသေကံမ မပြောနိုင်" ဆိုသောစကားလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။ ယနေ့တရားစီရင်ရေးလောကတွင် လုပ်နေကိုင်နေကြပုံတွေလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် များစွာဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေ၊ ဖြစ်သွားလျှင်လည်း မည်သို့မှအံ့ဩစရာမရှိသည့်အခြေနေမျိုး။ တရားသူကြီး၊ ပုလိပ်အရာရှိ၊ ဆရာဝန်စသည့် လူတို့၏ စိတ်ဒုက္ခများနှင့် ဆက်စပ်လုပ်ကိုင်နေကြသူများမှာလည်း နေ့တိုင်းအတွေ့အကြုံများအရ အကျင့်ပါအရေထူကာ အမှုသည်တို့၏ အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်လိုစိတ်ရှိသည်ဆိုဦးတော့ ရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်းကလွဲ၍ လုပ်မပေးတတ်ကြတော့။



တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့မှာအိမ်နောက်ဖေး ကွက်လပ်တွင် သိုးများဆိတ်များကိုလည်း လှီးသတ်ကာ သွေးမြင်၍မှသတ်မရနိုင်ကြသည့် လယ်သမား၊ ယာသမားများနှင့် ဘာမှမခြားကြတော့။

တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အကြင်နာတရားကင်းကာ ရုံးဆန်သောအမှုအကျင့်များ စွဲမြဲလာပြီဆိုပါက အပြစ်အရှိသော လူတစ်ယောက်အား တရားဥပဒေဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းများကိုပိတ်ပင်ကာ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်း အချိန်ယူလုပ်ဆောင်ခြင်းမှလွှဲ၍ အခြားဆောင်ရွက်စရာမရှိတော့။ သူ့ကို လစာကြေးငွေပေးထားသည်မှာလည်း ဒါတွေဆောင်ရွက်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ အားလုံးပြီးစီးတော့မှ မိမိအတွက် တရားဥပဒေဆိုင်ရာရပိုင်ခွင့်များကို ကာကွယ်ဖို့ တရားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုသည်ကို မီးရထားလမ်းနှင့် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ဝေးသော ဤမြို့သိမ်ဇနပုဒ်တွင် ကြံစည်အားထုတ်လေဦးတော့။ ပြီးလျှင် အများပြည်သူလူထုဆိုသည်ကလည်း လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၏ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ဟူသည်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသောအရာတစ်ခု၊ လူမှုရေးသဘောအရ တန်ဖိုးရှိသောအရာတစ်ခုဟူ၍ မမြင်ဘဲ၊ တရားသေလွတ်ခြင်းကဲ့သို့ တရားဥပဒေက သက်ညှာမှုပြုလိုက်သည့်အခါမျိုးမှာပင် လက်စားမချေလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်တတ်သေးရာ ဤပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ တရားမျှတမှုဟူသည်ကို တောင်းဆိုခြင်းသည်ပင် ရူးသွပ်မိုက်မဲရာကျချေဦးမည် မဟုတ်လော။

အိုင်ဗင်ဂရိုမော့ခ်မှာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မနက်အိပ်ရာမှထသောအခါ သူ့နဖူးမှာချွေးစို့လျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌မူ သူ့စိတ်ထဲ၌ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် သူ့အား လာရောက်ဖမ်းဆီးကြတော့မည်ဟူ၍သာ စွဲမြဲချက်ရှိလေပြီ။ မနေ့က အတွေးများသည် ယနေ့ထိမပျောက်သေးဘူးဆိုပါက ယင်းအတွေးများထဲ၌ တကယ်အဖြစ်မှန်များပါ၍သာဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်က ခေါင်းထဲသို့ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍ သူကဝေဖန်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့က တုံ့နှေးတုံ့နှေးလျှောက်သွားသည်။ ဒါသည် အလကားကြံကြိုက်မှု သက်သက်မဖြစ်နိုင်။ လူနှစ်ယောက် အိမ်နားတွင်ရပ်နေသည်။ တိတ်တိတ်ကလေး ရပ်နေသည်။ ဒီလူတွေဘာကြောင့် စကားမပြောကြသနည်း။

နောက်ပိုင်းနေ့ညများသည်ကား အိုင်ဗင်ဂရိုမော့ခ်အဖို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးသော နေ့ညများချည်းသာဖြစ်တော့သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူမှန်သမျှ၊ သူ့ခြံဝင်းထဲဝင်လာသူမှန်သမျှသည် သူလျှိုများ၊ စုံထောက်များချည်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။ နေ့စဉ် မွန်းတည့်ချိန်လောက်ရောက်တိုင်း ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်သည် မြို့စွန့်ရှိနေအိမ်မှ ရဲဌာနသို့ မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားကို မောင်းနှင်ကာ ဂရိုမော့ခ်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူ သူ့ကိုမြင်တိုင်း အိုင်ဗင်၏စိတ်၌ သူသည်မယုံသင်္ကာစရာကောင်းလောက်အောင် အမြန်ကြီး မောင်းနှင်သွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့မျက်နှာအမူအရာ ထူးခြားပါသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြို့ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ကောင်တွေ့ထားပြီဟု ကြေညာရန်အတွက် အလျင်စလိုသွားနေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အထင်ရောက်နေတော့သည်။ ဂိတ်တံခါးခေါက်သံ၊ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးသံကြားတိုင်း အိုင်ဗင်မှာလန့်ဖျပ်သွားတတ်သည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာလျှင်ကား သူ့မှာ ဒုက္ခကြီးစွာရောက်တော့၏။ ပုလိပ်အရာရှိသို့မဟုတ် စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့လေတိုင်း ပြုံးပြကာ သူ့၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိကြောင်းပြသသည့်အနေနှင့် လေချွန်နေတတ်လေသည်။ အဖမ်းခံရမည်ကို စောင့်မျှော်နေရသောကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်းမအိပ်ဘဲ အချိန်ကုန်ရလေသည်။ သို့သော် သူ့အိပ်နေသည်ဟု အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး အထင်ရောက်စေရန်အတွက် တစ်ညလုံးအသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက် တခေါ်ခေါ်ဟောက်လိုက် လုပ်နေရ၏။ သူတစ်ညလုံးမအိပ်မှန်း သိသွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော ပြစ်မှုအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေသည်ဟု မှတ်ယူသွားပါက ကြောက်စရာကောင်းသော သံလွန်စရာသွားမည်မဟုတ်လော။ တကယ့်လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရိုးရိုးကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုများက သူ့အား မိမိ၏စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများမှာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ကြောင်း၊ ရူးသွပ်မိုက်မဲစွာ ယုံမှားသံသယ လွန်ကဲနေခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြလျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ ထောင်ထဲသို့အသွင်းခံရမည့်အရေးကို တွေးကြောက်နေစရာမလိုကြောင်း မိမိဘာသာ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် သိနိုင်၏။ သို့တစေလည်း တကယ် ယုတ္တိယုတ္တာရှိရှိ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလေလေ စိတ်တွင်းမှ ခြောက်လှန့်ပင်ပန်းခြင်းဝေဒနာက ပို၍ပြင်းပြလာလေလေ ဖြစ်နေ၏။

သူ့အဖြစ်ကား ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းထူထပ်သော တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် မိမိအတွက် တစ်နေရာစာရအောင် ရှင်းလင်းဖို့ကြိုးစားနေသော ယောဂီရသေ့တစ်ယောက်နှင့်တူ၏။ များများအားစိုက်၍ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလေ တောကပို၍ မြန်မြန်ထူထပ်ဝိုင်းရံလာလေ ဖြစ်တော့၏။ နောက်ဆုံး၌ကား အိုင်ဗင်သည် ခုခံတွန်းလှန်နေ၍လည်း အကျိုးမဲ့အချည်းနှီးသာ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ကာ ဆင်ခြင်တွေးဆခြင်းကို စွန့်လွှတ်လျက် မိမိကိုယ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်း လက်သို့ပုံအပ်လိုက်တော့၏။

သူက လူအများကိုရှောင်ရှားကာ တစ်ယောက်ထီးတည်း နေဖို့ကြိုးစား၏။ နဂိုကတည်းက ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိခဲ့သည့် သူ့အလုပ်ကို ယခုအခါ နည်းနည်းလေးမျှသည်းသည်းမခံနိုင်ဘဲ ရှိလာ၏။ သူတို့က မိမိကို တစ်နည်းနည်းတစ်ဖုံဖုံ ထောင်ခြောက်ဆင်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်၍နေ၏။ သူ့အိတ်ထဲသို့ လာဘ်ငွေများ အမှတ်တမဲ့ထည့်ကာ လူပုံအလယ်တွင်ဖမ်းပြမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အစိုးရစာချုပ်စာတမ်းများ လုပ်ရာတွင် မတော်တဆ တစ်ခုခုမှားယွင်းမိကာ စာချုပ်စာတမ်းအတုပြုလုပ်မှုဖြင့် အစွဲခံရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်လက်တွင် သူတစ်ပါးငွေကြေးများ ပျောက်ရှုမိမည်လော။ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပင် သူ့စိတ်က ယခုမှအလွန်ရွှင် အလွန်ထွင်တတ်နေကာ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်၊ သူ့ဂုဏ်သရေတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်မည့်အကြောင်းပေါင်း ထောင်ချီကာ စိတ်ကူးမိလေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့မှာအပြင်လောကနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးသဖြင့် စာအုပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှု သိသိသာသာကြီးလျော့ပါးသွားသည်။ ပြီးလျှင် မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အားကိုးမရချင်ဖြစ်လာသည်။

နွေဦးပေါက်၍ နှင်းခဲများပျော်သောအခါ သင်္ချိုင်းကုန်းအနီးရှိလျှိုထဲတွင် အတော်အတန်ပုပ်နေပြီဖြစ်သော လူသေအလောင်းနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ကြရကြောင်း အထောက်အထားများတွေ့ရှိရ၏။ တစ်မြို့လုံးမှာ လူသေအလောင်းများနှင့် အမည်မသိလူသတ်ကောင်များ အကြောင်းချည်းသာ ပြောနေကြလေ သည်။ အိုင်ဗင်မှာ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင်္ကာမကင်းအဖြစ်မခံရစေရန်အတွက် မျက်နှာကိုပြုံးပြုံးထားကာ တစ်မြို့လုံးပတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြေးလေသည်။ လမ်းတွင် အသိအကျွမ်းတွေ့သောအခါ သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက်ဖြူရောင်သွားမည်၊ ထို့နောက် နီရဲလာမည်၊ ပြီးလျှင် ဤသို့အားနွဲ့သော ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိသော သူများကိုသတ်ဖြတ်ခြင်းထက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသောရာဇဝတ်မှုမျိုး မရှိတော့ကြောင်း အခိုင်အမာ ကြေညာပြောဆိုမည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် ဤသို့ဟန်ဆောင်နေရခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘဲဖြစ်လာသည်။ သူက ကြာကြာရှည်ရှည်ပင် နှိုင်းချိန်တွေးဆခြင်းမပြုတော့ဘဲ မိမိကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ရောက်ရှိနေသူတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး၏ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေခြင်းထက် သင့်လျော်သော အလုပ်မရှိဟုဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ထို့နေ့ တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံးနှင့် နောက်တစ်နေ့ညချမ်းချိန်အထိ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေပြီးသည့်နောက် တစ်ကိုယ်လုံးအရိုးခိုက်အောင်အေးစက်လာ၍ သူခိုးတစ်ယောက်လို အသာလေးခိုးထွက်ပြီး သူ့အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ခန်းမလယ်၌ တစ်ညလုံးမတ်တက်ရပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်မလင်းမီမှာပင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး၏အခန်းသို့ မီးဖိုအသစ်ဆောက်မည့်အလုပ်သမားတစ်စု ရောက်လာသည်။ သူတို့ဘာကိစ္စနှင့်လာကြကြောင်း အိုင်ဗင် ကောင်းကောင်းသိပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်က သူ့အားထိုသူများသည် ရုပ်ဖျက်လာသော စုံထောက်များသာ ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်စေသည်။ သူက ဦးထုပ်မပါ ကုတ်အင်္ကျီမပါဘဲ အပြင်ဘက်သို့ အသာကလေးထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှောက်၍ပြေးတော့သည်။ ခွေးတွေကဟောင်ကာ သူ့နောက်မှလိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်ကလည်း ဘာမှန်းမသိလိုက် အော်သည်။ နားထဲတွင် လေတိုးသံတစ်ချိုးမြည်လာသည်။ သူ့စိတ်၌မူ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ အကြမ်းဖက်အင်အားစုများအားလုံး သူ့နောက်က လိုက်နေကြပြီဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိသည်။

သူ့ကို ဝိုင်း၍ဖမ်းကာ အိမ်သို့ခေါ်လာကြပြီး အိမ်ရှင်မကြီးအား ဆရာဝန်အခေါ်လွှတ်သည်။ ဆရာဝန်အန်ဒရေရာဂင် (သူ့အကြောင်းနောက်မှ များများပြောမည်)က ရေခဲအုပ်ပေးဖို့ မညှိုးပန်းနွယ်ဆေးရည် တိုက်ဖို့ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ဝမ်းနည်းစွာခေါင်းကိုယမ်းခါလျက် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးအား လူနာမှာစိတ်ပြန်ကောင်းလာတော့မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း၊ စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်သောသူအား မဖောက်ပြန်အောင် တားဆီး၍မရနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

နောက်တွင် အိုင်ပင်မှာ အိမ်၌ဆေးဝါးကုသရန် စရိတ်စကမတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့အားဆေးရုံသို့ပို့ကာ ကာလသားရောဂါသည်အဆောင်တွင် ထားလေသည်။ ထို့အဆောင်၌ သူကညညမအိပ်၊ ထိန်းရသိမ်းရခက်ကာ အခြားလူနာများအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသဖြင့် ရာဂင်၏ညွှန်ကြားချက်အရ သူ့အား လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်လေသည်။

တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာပင် အိုင်ပင်ဂရိုမော့စ်နှင့် သူ့စာအုပ်များအကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားများက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ စာအုပ်များကို အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အိမ်ဘေးကနဖျင်းထဲရှိ စွပ်ဖားလှည်းပျက်တစ်ခုထဲတွင် စုပုံထားရာ လမ်းထဲရှိကလေးများ အလစ်ဆွဲကြသည်နှင့် ကုန်တော့၏။

## ၄

အိုင်ပင်၏လက်ဝဲဘက်ကလူမှာ ဂျူးအဘိုးကြီးမိုးဇက်ဖြစ်ကြောင်းပြောခဲ့ပြီ။ လက်ယာဘက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကား တစ်ကိုယ်လုံး အဆီတုံး အဆီခဲကြီးထဲသို့ ဝင်နေသလိုဖြစ်ကာ လုံးဝိုင်းလူနီးပါးဖြစ်နေပြီး မျက်နှာပြင်ကလည်း မည်သည့်ခံစားမှုအရိပ်အယောင်မျှ ပြသဖော်မရဘဲ ပြောင်သလင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ပါးစပ်ထဲဝင်လာသမျှကို ဝါးမျိုကာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေတတ်သည့် ညစ်ထေးနံ့စေ့သော ထိုသတ္တဝါကား အသိဉာဏ်နှင့် အာရုံခံစားမှုတို့ ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာကြာပြီဖြစ်သည်။ အသက်ရှူကျပ်လောက်အောင် ပုပ်ဟောင်နံ့စေ့သော အနံ့အသက်တို့သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အစဉ်မပြတ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

သူ့ကို သန့်ရှင်းဆေးကြောပေးရသူနီကီတာက သူ့အားတအားတအားလွှဲ၍ ရိုက်နှက်လေ့ရှိ၏။ သူက လက်သီးကိုပင် အလကားမထားပေ။ နီကီတာ၏ ရိုက်ပုတ်ထိုးနှက်ခြင်းထက် ပို၍ခြောက်ခြားဖွယ်ကောင်းသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကား အသေကောင်ကြီးလို မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေသော ထိုသတ္တဝါသည် လေးလံသောစည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးလို အနည်းငယ် လိမ့်လိမ့်သွားတတ်သည်မှအပ ရိုက်ပုတ်ထိုးနှက်ခြင်းကို အသံဖြင့် လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွာအဆုံး မျက်စိ၏အကြည့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှု မပြုခြင်းပင်တည်း။

ပဉ္စမနှင့်နောက်ဆုံးဖြစ်သောအဆောင်သားသည်ကား စာတိုက်မှစာရွေးစာရေးဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူက ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အသွေးအမွှေးကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကမူ မရိုးသားသော ဟန်ပန်အရိပ်အယောင် အနည်းငယ်ပေါ်သည်။ အသိဉာဏ်ရှိဟန် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချဟန်ရှိသော သူ့မျက်လုံးအစုံ၏ တောက်ပရွှင်လန်းသော အကြည့်ကို ထောက်၍ ဤလူ၌ အလွန်ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အရေးကြီးသည့်လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆနိုင်၏။ သူ၏ မွေ့ရာအောက်၌ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှမပြဘဲသိုဝှက်၍ ထားသောပစ္စည်းတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသို့ ဖော်ထုတ်မပြခြင်းသည် သူ့ပစ္စည်းကို ယူငင်သွားမှာ ခိုးဝှက်သွားမှာစိုးရိမ်၍ကားမဟုတ်၊ မဝင့်ကြွား မပလွှားလိုခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့်သာဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ သူက ပြတင်းပေါက်နားသို့သွားကာ သူ့အပေါင်းအဖော်များကို ကျောခိုင်းရပ်ပြီး ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ရင်ဘတ်တွင်ကပ်၍ ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့အနားသို့ သွားလိုက်ပါက သူကများစွာ ရှိုးတိုးရှန်တန်ဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကပစ္စည်းကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့လျှို့ဝှက်ချက် ဘာဆိုသည်ကို မှန်းဆဖို့မခက်လှပါ။ သူက အိုင်ပင်ဂရိုမော့စ်ကို မကြာခဏပြောတတ်သည်။

“ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်ကိုဂုဏ်ပြုစကားပြောရလိမ့်ဦးမယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော့်ကို စိန့်စတင်နစ္စလတ်စ်ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်ဖို့ ထောက်ခံလိုက်ပြီ၊ ကြယ်ပွင့်နဲ့ ဒုတိယအဆင့်ဆုတံဆိပ်က နိုင်ငံခြားသားတွေကိုမှပေးတာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပဲ”

သူက နားမလည်ဘဲရှိကာပြုံးပြပြီး ပခုံးကိုတွန့်လေသည်။



“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှတော့ရမယ်မထင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေနားမလည်ဘူးဗျ” အိုင်ဗင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျွန်တော်အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ရတော့မယ်ဗျ”

စာရွေးသမားဟောင်းက မျက်စိကိုမှေးကာ မလိုတမာမျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။

“ဆို့ဒင် ဓူဝံကြယ်တံဆိပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တောင် ရအောင်ကြိုးစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဖဲပြားအနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့၊ သိပ်လှတာ”

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်မှာကဲ့သို့ အပြောင်းမလဲ တစ်သမတ်တည်းဖြစ်နေသောဘဝမျိုးကား ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မနက်လင်းလျှင် အကြောသေနဲ့သူ အဆီတုံးသတ္တဝါကြီးမှအပ ကျန်လူနာအားလုံးသည် ခန်းမထဲရှိစည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးတွင် ဆေးကြောသုတ်သင်ကြသည်။ ထို့နောက် ဝတ်ရုံအနားသားများနှင့် ပွတ်သပ်ကာ ခြောက်အောင်သုတ်သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံပင်မအဆောက်အအုံမှ နီကီတာယူလာခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ကို သံဖြူမတ်ခွက်များနှင့် သောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်မတ်ခွက်နှင့် တစ်လုံးစီရသည်။ နေ့လည်တိုင်သောအခါ ချဉ်တူးသောဂေါ်ဖီရွက်စွပ်ပြုတ်နှင့် ကစီရည်သောက်ရသည်။ ညနေစောင်းသောအခါ နေ့လယ်ကလက်ကျန် ကစီရည်ကို အကုန်ပြောင်အောင်သောက်ကြသည်။ ထိုစဉ်ကြား၌မူ အိပ်ရာထဲတွင်လှဲမည်၊ အိပ်မည်၊ ပြတင်းပေါက်က အပြင်ကိုကြည့်မည်၊ အဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်မည်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သည်အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။ စာရွေးစာရေးဟောင်းသည်ပင်လျှင် သည်ကြယ်ပွင့်များသည် ဖဲပြားများအကြောင်းပဲ ပြောလေသည်။

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်၌ မျက်နှာသစ်မြင်ရခဲသည်။ ဆရာဝန်က စိတ်ရောဂါသည်အသစ် လက်မခံသည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ အရူးထောင်များကို လိုက်ကြည့်ချင်တတ်သည့် လူမျိုးကလည်းရှားဘိခြင်း။ ဆတ္တာသည် ဆယ်မီယွန်တစ်ယောက်သာ အဆောင်သို့ နှစ်လ တစ်ကြိမ် ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အဆောင်သားများ၏ဆံပင်ကို သူဘယ်လိုညှပ်သည့်အကြောင်း၊ နီကီတာက ဘယ်လိုအကူအညီပေးသည့်အကြောင်း၊ အမူးသမားဆတ္တာသည်၏ ပြုံးနေသောရုပ်ကိုမြင်လိုက်ရုံနှင့် လူနာများမည်ကဲ့သို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားကြသည် ဆိုသော အကြောင်းများကိုကား ချန်လှပ်ခဲ့ပေတော့မည်။

ဆတ္တာသည်ကလွဲလျှင် အဆောင်ထဲသို့ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ဝင်ရောက်လာသူ မရှိတော့ချေ။ လူနာများမှာ နီကီတာ၏ မျက်နှာမှအပ ဘာမျှကြည့်စရာမရှိသောဘဝနှင့်ပင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ယိုယွင်းပျက်သုဉ်းကာ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးလျက်ရှိလေသည်။ မကြာခင်ကလေး၌ကား ထူးဆန်းသော ကောလာဟလ သတင်းတစ်ရပ်သည် ဆေးရုံပင်မအဆောက်အဦးတစ်ခွင်၌ ပျံ့နှံ့၍ လာသည်။ ထိုကောလာဟလ၏ အဆိုအရကား ဆရာဝန်သည် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်သို့ မှန်မှန်သွားရောက်လျက်ရှိသည်ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

## ၅

**ထူးဆန်းသော ကောလာဟလ သတင်း။**

ဒေါက်တာအန်ဒရေရာဂင်သည်လည်း သူနည်းနှင့်သူ မှတ်သားလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည်ငယ်စဉ်က အလွန်ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၁၈၆၃ခုနှစ် အထက်တန်းကျောင်းမှ ထွက်ပြီးသည့်နောက် ကျမ်းစာကျောင်းသို့ တက်ရောက်ရန်ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ အမ်ဒီဘွဲ့ရခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏စိတ်ကူးရည်မှန်းချက်များကို မညှာမတာပြက်ရယ်ပြုခဲ့ပြီး

ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့စိတ်ကူးကိုမဖျောက်ပါက သူ့အား သားအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်မည်ဟု သတိပေးခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုအဆိုမည်မျှမှန်သည်မမှန်သည်ကို အခိုင်အမာမပြောနိုင်။ သို့သော် ဒေါက်တာရာဂင်ကိုယ်တိုင်ကမူ မိမိသည်ဘယ်သောအခါကမှ ဆေးသမားလုပ်လိုစိတ် မရှိခဲ့ကြောင်း၊ မည်သည့်သိပ္ပံပညာကိုမျှလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြောင်းကို လူရှေ့သူရှေ့၌ မကြာခဏဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ဖူး၏။ သူ့စားချက် မည်သို့ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သူကား ဘုန်းကြီးမဝတ်ဖြစ်ခဲ့။ ဆေးပညာသင်တန်းကိုသာ ပြီးဆုံးအောင်တက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလများတွင်လည်း ဘာသာတရားကိုးရှိုင်းသည့် လက္ခဏာမျိုး မရှိခဲ့ချေ။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကိုယ်ကာယနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းမျက်နှာကြောင့် ရာဂင်မှာ လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပိပြားပြားဆံပင်နှင့် မပြေပြစ်သောကိုယ်ကာယကြောင့် တူချင်းတူရလျှင် အစားကြီးပြီးစိတ်တို၍ အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးဝေးလမ်းမှ စားသောက်ဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့်တူနိုင်လေသည်။ တင်းမာသောသူမျက်နှာ၌ သွေးကြောပြာပြာများ ယှက်သန်း၍နေ၏။ မျက်လုံးများက သေးငယ်ကာနီမြန်း၏။ ပခုံးကျယ်ကျယ် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးကြီးများကိုကြည့်၍ သူ့လက်သီးတစ်ချက်မိလိုက်လျှင် မည်သူမဆို တစ်ဒင်္ဂမေ့လျော့သွားနိုင်မည်ထင်ရ၏။ သို့သော် သူလမ်းလျှောက်သောအခါ၌ကား ခြေသံတိုးတိုးဖွဖွကလေးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို မရဲတရဲနင်းကာလျှောက်တတ်၏။ ကော်ရစ်ဒါ၌ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပါက ထိုသူအား အရင်လမ်းဖယ်ပေးပြီး “ဆောရီး” ဟုပြောတတ်သည်။ အသံကလည်း သူ့နှုတ်ကထွက်လျှင် အသံကျယ်ကျယ်သြသြကြီး ထွက်မည်ထင်ရသော်လည်း တကယ်၌ စူးစူးသေးသေးနှင့်ခပ်တိုးတိုးဖြစ်လေသည်။ သူ၏လည်ဂုတ်ပေါ်၌ မြင်းဖုတစ်ခုရှိနေသဖြင့် သူ့မှာကြွေတိုက်ထားသော ကော်လာမာမာကြီးများကိုမဝတ်နိုင်ဘဲ နူးညံ့သော ချည်ထည်လိုင်းထည်များကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ခြုံ၍ပြောရလျှင် သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူပေ။ အဝတ်တစ်စုံတည်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ်သည်။ နောက်ဆုံး သူ ဝယ်နေကျ ယေဟူဒီဆိုင်ကဝတ်စုံအသစ် ယူဝတ်ပြန်သောအခါလည်း စဝတ်ကတည်းကပင် ယခင်အဟောင်းနှင့်ခြား နွမ်းနွမ်းကြေကြေသာဖြစ်၏။ လူနာကြည့်ချိန်၌လည်း သည်အကျိုး ညစာစားတော့လည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျမခံလို၍ကားမဟုတ်။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်ဘယ်လိုနေသည်ကို ဂရုစိုက်လေ့မရှိသောကြောင့်သာဖြစ်သည်။

ဤမြို့သို့ ဒေါက်တာရာဂင် အလုပ်လက်ခံရန်ရောက်ရှိလာစဉ်က ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အခြေအနေဆိုးရွားလျက်ရှိသည်။ လူနာခန်းများ၊ ကော်ရစ်ဒါများအပြင် ဆေးရုံဝင်းထဲ၌ပါ အသက်ရှူကျပ်လောက်အောင် အနံ့အသက်များ အလွန်ဆိုးရွားနံ့စော်လျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံအလုပ်သမားများ၊ သူနာပြုဆရာမများနှင့် ၎င်းတို့၏သားသမီးများမှာ လူနာဆောင်များထဲတွင်ပင် လူနာများနှင့် ရောနှောအိပ်စက်နေကြသည်။ ပိုးဟပ်များ၊ ကြမ်းပိုးများ၊ ကြွက်များသောင်းကျန်းကြသဖြင့် ဆေးရုံ၏အခြေအနေမှာ နေမဖြစ်လောက်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိကြောင်း လူတိုင်းကညည်းညူလျက်ရှိလေသည်။ ခွဲစိတ်လူနာခန်း၌ အနာမီးအနာလျှံများ အမြဲဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးတွင် ခွဲစိတ်ဓားနှစ်ချောင်းသာရှိသည်။ ပြဒါးတိုင်ကာ တစ်တိုင်မျှမရှိချေ။ ရေချိုးစည်ပိုင်းများ၌ ရိက္ခာအာလူးများ သိုလှောင်ထား၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ သူနာပြုဆရာမချုပ်နှင့် အလုပ်သမားခေါင်းတို့မှာ လူနာများထံမှ ဖြတ်စားနေကြလေသည်။ ရာဂင်အရင်ကရှိနေသော ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဆေးရုံသုံးအရက်ပြန်များကို မှောင်ခိုရောင်းချသည်။ သူနာပြုဆရာမများ၊ အမျိုးသမီးလူနာများနှင့် ဆောင်ကြာမြိုင်ဖွင့်၍နေခဲ့သည်။ ဤသို့ ထင်ရာစိုင်းလုပ်နေကြသောအဖြစ်ကို မြို့ထဲကလူများအားလုံး သိသည်သာဖြစ်၏။ သူတို့က သည့်ထက်မကပင် ချဲ့ကား၍ပြောကြသေး၏။ သို့သော် ဤကိစ္စများမှာ သူတို့အတွက် ဂရုစိုက်စရာမဟုတ်။ တချို့ကဆိုလျှင် ဤဆေးရုံမှာ “တောကလယ်သမားများနှင့် မြို့ထဲကဆင်းရဲသားများသာတက်သော ဆေးရုံဖြစ်သည်။ သူတို့အနေနှင့် ဆေးရုံကိုအပြစ်ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ဆေးရုံအခြေအနေမှာ သူတို့အိမ်ထက်တော့ အပုံကြီးသာသေးသည်။ သူတို့ကို ကြက်သားငှက်သားတွေနှင့် ဘယ်သူကျွေးထားနိုင်မည်နည်း” ဟုဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း မြို့အနေနှင့် နယ်မြေကောင်စီ၏ အထောက်အပံ့မရဘဲ ဆေးရုံကောင်းကောင်းတည်ထောင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်၊ ဘယ်လောက်ပင်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ လုံးဝမရှိသည်နှင့်စာလျှင်တော့ ဆေးရုံတစ်ရုံရှိနေခြင်းအတွက်

ဝမ်းသာကြရမည်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ဖက်၌လည်း နယ်မြေကောင်စီအဖွဲ့သစ်က မြို့တွင်ဆေးရုံတစ်ရုံရှိပြီးဖြစ်ရာ ဤနေရာ၌ ဆေးရုံသစ်တစ်ရုံထပ်ဖွင့်ဖို့ ရန်ပုံငွေထုတ်မပေးနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

အန်ဒရေရာဂင်က ဆေးရုံကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ဤဆေးရုံကား အကျင့်စာရိတ္တလုံးဝပျက်ပြားနေသော နေရာတစ်ခု၊ လူနာများအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ဆုံးနေရာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဤအခြေအနေ၌ ဆေးရုံကိုပိတ်ကာ လူနာအားလုံးကို အိမ်သို့ပြန်ပို့လိုက်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူကသဘောရလေသည်။ သို့သော်သူသဘောတစ်ခုနှင့် ဤသို့လုပ်၍မရမှန်းသူသိ၏။ ပြီးတော့လည်း ဆေးရုံပိတ်လိုက်သဖြင့် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမျှ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်။ ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ညစ်ထေးနေမှုသည် နေရာတစ်ခုမှအခြားနေရာတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခြေအနေဆိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း သူ့အလိုအလျောက် လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည့်အချိန်ကို သူတို့စောင့်ကြရပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့လူထုအနေနှင့် ဆေးရုံတစ်ရုံဖွင့်ခဲ့ပြီးနောက် ဤမျှဆိုးရွားသော အခြေအနေများကို သည်းညည်းခံနေခဲ့ခြင်းကိုထောက်လျှင် သူတို့အတွက် ဤဆေးရုံသည် အမှန်တကယ်လိုအပ်နေ၍ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အယူသည်းစွဲလမ်းမှုများနှင့် ဘဝ၏အခြားသောစက်ဆုပ်ဖွယ် အော့နာလုံးနာဖွယ်များသည်လည်း လိုအပ်သောအရာများသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ချေးသည်ပင် မြေဩဇာဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့ တစ်ချိန်ကျလျှင် ဤအရာတို့သည်လည်း အသုံးကျလာနိုင်သည်။ လောက၌ ကောင်းသောအရာမှန်သမျှ သည်လိုအဆိုးအဝါးများထဲက ပေါက်ဖွားလာသည်ချည်းမဟုတ်လော စသဖြင့် သူဆင်ခြင်ခဲ့သည်။

အလုပ်လက်ခံစဉ် ဒေါက်တာရာဂင်သည် ဆေးရုံ၌ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေမှုများကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ကိုင်တွယ်သုံးသပ်ပုံရ၏။ အလုပ်သမားများနှင့်သူနာပြုများအား လူနာဆောင်ကို အိမ်လိုလုပ်မနေကြဖို့ ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာများ ထားရန်အတွက် ဗီရိုနစ်လုံးပြင်ဆင်သည်။ သို့သော် သူနာပြုဆရာမချုပ်နှင့် အလုပ်သမားခေါင်းတို့က သူတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကိုမပြင်ကြ။ အနာမီးအနာလျှံနာများမှာ ဆက်လက်ခြိမ်းခြောက်၍ပင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်က ဘယ်အရာမဆို အသိဉာဏ်ရှိရှိ ရိုးရိုးသားသားလုပ်တာမှ ကြိုက်တတ်၏။ သို့သော် သူ့လက်အောက်ငယ်သားများ ထိုသို့ ရိုးရိုးသားသားဆင်ဆင်ခြင်ခြင် အလုပ်လုပ်လာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့အတွက်ကား သူ၌ မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်မှုနှင့် တည်ကြည်ကြံ့ခိုင်မှုတို့ လျော့နည်း၍နေ၏။ သူ၌ အမိန့်ပေးခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်း၊ အတင်းအကျပ်စေခိုင်းခြင်းတို့ကို လုပ်ဆောင်မည့်သဘာဝသည် မွေးကတည်းကပင် ချို့တဲ့၍လာခဲ့၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လေသံမာမာစကားပြောခြင်း၊ ဩဇာပေးခိုင်းစေခြင်းတို့ကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ပါမည်ဟု သစ္စာပြုထားသည်နှင့် တူလှ၏။ “ဒီဟာပေးပါ” “ဟိုဟာယူခဲ့ပါ” ဆိုသော စကားမျိုးပြောရမှာ သူ့အတွက်အလွန်ခက်ခဲ၏။ ဗိုက်ဆာသောအခါ၌ သူက စားဖိုမှူးထံသွားကာ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်ဟန်ပြီးမှ “ကျနော်အတွက် လက်ဖက်ရည်နည်းနည်းလောက် ရနိုင်မလားမသိဘူး” ဒါမှမဟုတ် “အခုချိန် ညစာစားချင်ရင် ရနိုင်မလားဗျာ” စသည်ဖြင့်ပြောတတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား ခင်ဗျားခိုးမနေပါနှင့်တော့ဟုပြောဖို့၊ သို့မဟုတ် ရာထူးမှထုတ်ပစ်ဖို့၊ သို့မဟုတ် မလိုအပ်လှသောထိုရာထူးကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့မှာမူ သူ့အင်အားနှင့်မတန်ဘဲရှိလေသည်။ သူ့ကို ဝိုင်း၍ညာကြ မြှောက်ပြောကြသောအခါမျိုး၊ ဘယ်လိုမှမမှန်ကန်ကြောင်းသိသာလှသည့် ပြောစာမျိုးကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည့်အခါမျိုးတွင် သူ့မျက်နှာမှာ ပြုတ်ထားသော ပုစွန်ထုပ်လို ရဲရဲနီလာလေ့ရှိသည်။ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်ဟု ခံစားနေရလျက်ပင် သူကလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်သာဖြစ်၏။ လူနာများက အစားအသောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝမရကြောင်း၊ ဆရာမများဆက်ဆံပုံမကောင်းကြောင်း တိုင်ကြားပြောဆိုသော အခါမျိုးတွင် သူ့မှာဘယ်လိုနေရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ကာ အပြစ်မကင်းဟန်ဖြင့် ညည်းထွားတတ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ တစ်ခုခုနားလည်မှုလွဲကြတာ နေမှာပါခင်ဗျာ”

အစတွင် ဒေါက်တာရာဂင်သည် အလုပ်ကိုသဲသဲမဲမဲဖိ၍ လုပ်သည်။ မနက်ကစ၍ ညစာစားချိန်တိုင်အောင် လူနာများကို အဆက်မပြတ် ကြည့်သည်။ ခွဲစရာရှိတာခွဲသည်။ ကလေးပင်မွေးပေးသည်။ မိန်းမကြီးများက



ဒေါက်တာရာဂင်သည် လူနာအား မေးမြန်းပုံ စမ်းသပ်ပုံ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ ရောဂါရှာဖွေဖော်ထုတ်ရာ၌ အလွန်တော်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးရောဂါနှင့် ကလေးသူငယ်ရောဂါဘက်တွင် ထူးချွန်ကြောင်းပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် သည်အလုပ်တွေချည်း နေ့တစ်နေ့လုပ်နေရပြီး လုပ်သမျှလည်းအကျိုးမထင်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသောအခါ ရာဂင်မှာအလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားမှု သိသိသာသာလျော့ပါး၍ လာခဲ့ပေလေသည်။ ယနေ့အဖို့ လူနာသုံးဆယ်လောက် ကြည့်ပါဦး၊ သုံးဆယ်ငါးယောက်။ သည့်နောက် လေးဆယ်ဖြစ်လာမည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်။ ပြီးတော့လည်း မြို့၏လူအသေအပျောက်နှုန်းမှာ ကျသည်ဟူ၍မရှိ။ လူမမာများကလည်း လာပြီးရင်းလာရင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် တစ်မနက်စာအတွင်း လူနာလေးဆယ်ခန့်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကုသပေးဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သောအလုပ်မဟုတ်လေရာ မလွှဲမရှောင်သာ ညာဝါးပြီးဖြန်းရလေသည်။ ပမာအားဖြင့် သူ၏နှစ်ချုပ်အစီရင်ခံစာတွင် လူနာတစ်သောင်းနှစ်ထောင်အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်ဆိုပါစို့။ တကယ်လက်တွေ့၌ လူပေါင်းသောင်းနှစ်ထောင်မှာ အလိမ်အညာခံလိုက်ရခြင်းသာဖြစ်၏။ ရောဂါသည်းသော လူမမာများကို ဆေးရုံတင်ကာ ဆေးပညာအဆိုအမိန့်များအတိုင်းကုသပေးဖို့မှာလည်း ဆရာဝန်ကတတ်ကျွမ်းနားလည်သည်တားဦးတော့၊ ဘာပစ္စည်းပစ္စယမှမရှိသည့် ဤအခြေ၌ မည်သို့မျှမစွမ်းဆောင်နိုင်။ အကယ်၍သူက ဤအခြေအနေတွေကိုကြည့်ကာ တရားသဘောနှင့် ဆင်ခြင်၍မနေဘဲ အခြားသောဆရာဝန်များကဲ့သို့ သမားဝါအတိုင်း တိတိကျကျလုပ်မည်ဆိုဦးတော့ ဆေးရုံ၌သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိဖို့၊ အနံ့အသက်ဆိုးများအစား လေကောင်းလေသန့်ရှိဖို့၊ ဂေါ်ဖီရွက်ပုပ်များနှင့်လုပ်ထားသော ဟင်းချိုအစား လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်သော အစားအစာများရရှိဖို့၊ သူခိုးတစ်စုနေရာတွင် သင့်တော်သော လက်အောက်ငယ်သားများရရှိဖို့ စတာတွေကအရင်ဆုံးရှိဦးမှ။

ပြီးတော့လည်း သေခြင်းတရားဆိုသည်မှာ လူတိုင်းအတွက် တရားဝင် မူမှန်နိဂုံးဖြစ်နေမှတော့ ဘာကြောင့်လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ချင်နေရမည်နည်း။ ဈေးရောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အသက်ငါးနှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်နှစ်ရှည်လာတာနဲ့မရှည်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားတာနဲ့မှာ ဘာခြားနားမှုရှိမည်နည်း။ ပြီးတော့လည်း ဆေးပညာ၏ရည်မှန်းချက်သည် လူတို့အား ဝေဒနာကင်းပအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဖြစ်သည်ဆိုပါစို့။ ယင်းသို့ ဝေဒနာကိုပျောက်အောင်လုပ်ခြင်းသည် မှန်၏။ မမှန်၏ စဉ်းစားဖို့လိုလာပြန်သည်။ ပထမတစ်ချက်စဉ်းစားဖို့က ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းဖြင့်သာ လူသည်ပြည့်ဝမှန်ကန်လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် လူသည် ဆေးပြားများ၊ ဆေးရည်များအားကိုးဖြင့် ဝေဒနာကိုကင်းပစေနိုင်သည်ဆိုပါက၊ အပြားပြားသော ဘေးဒုက္ခများမှ လွတ်မြောက်ရုံသာမက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကိုပါညွှန်ပြသည့် ဘာသာတရားနှင့် ဒဿနများကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မကွယ်လွန်မီက ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ဟိန်းခမျာလည်း အကြောသေရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ရသည်သာ။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ အန်ဒရေရာဂင်ဖြစ်စေ၊ ဦးဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်စေ၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ နဂိုကတည်းက အနှစ်သာရမရှိခဲ့သောဘဝမှ မကျန်းမာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတို့ကိုပါ ဖယ်ရှားလိုက်မည်ဆိုပါက သူ့ဘဝမှာ အမီးဗားပိုးတစ်ကောင်လို အဓိပ္ပာယ်လုံးဝကင်းမဲ့သွားတော့မည် မဟုတ်သလော။

ဤသို့သော ဆင်ခြင်မှုများအားဖြင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသထက်ကျဆင်းကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပခုံးကိုသာ တွန့်လျက်နေ၏။ ဆေးရုံသို့လည်း နေ့စဉ်မှန်မှန်မသွားတော့ချေ။

## ၆

သူ၏နေ့စဉ်အလုပ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ နံက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှထ၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် နံနက်စာစားသည်။ ထို့နောက် စာကြည့်ခန်းတွင်ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံသို့လျှောက်မည်။ ပြင်ပလူနာများမှာ ကျဉ်းမြောင်းမှောင်မည်းသည့်စင်္ကြံထဲတွင် သူ့ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သူနာပြုဆရာမများ လူနာစောင့်များက သမံတလင်းတွင် တဂေါက်ဂေါက်တဝှပ်တဝှပ်နှင့် အပြေးအလွှားသွားနေကြသည်။ အသားအရေခြောက်ခန်းပိန်ချိုးနေသော

လူမမာများက ဆေးရုံအဝတ်များနှင့်ဘေးကဖြစ်လျှောက်သွားသည်။ လူနာခန်းများထဲမှ လူသေအလောင်းများ၊ အညစ်အကြေးအိုးများကို သယ်ထုတ်လာသည်။ ကလေးများကငိုကြသည်။ လေအေးကဝှေ့တိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းဖွယ်ကောင်းသော ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် စိတ်ထိခိုက်လွယ်သောလူနာများ၊ အထူးသဖြင့် ဖျားနာနေသူများနှင့် အဆုတ်ရောဂါသည်များအတွက် မသက်မသာဖြစ်စရာကောင်းလှကြောင်း ဒေါက်တာရာဂင် ကောင်းကောင်းသိလေသည်။ သို့သော် သူကကော ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

လူနာကြည့်ခန်းတွင် အလုပ်သမားခေါင်းဆာဂျီနှင့် တွေ့သည်။ ဆာဂျီမှာ အရပ်တိုတို ၀၀ ဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်သည်။ ပွဖောင်းသောသူမျက်နှာ၌ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ပြောင်စင်အောင်ရိတ်ကာ ကျကျနနပွတ်တိုက်ဆေးကြောထား၏။ သူက ခပ်ပွပွဝတ်စုံအသစ်ကိုဝတ်လျက် သွားပုံလာပုံကလည်းသိမ်မွေ့လေရာ ဆေးရုံအလုပ်သမားထက် လွှတ်တော်အမတ်နှင့်သာပို၍တူလေသည်။ မြို့ထဲ၌ သူထံတွင် လေးလေးစားစား ဆေးဝါးကုသခံကြသူအများအပြားရှိရာ ဆာဂျီစိတ်၌ သူ့ကိုယ်သူ အပြင်တွင်ဆေးကုသခြင်းမရှိသော ဒေါက်တာရာဂင်ထက်ပို၍ တတ်ကျွမ်းသည်ဟု အထင်ရောက်လျက်ရှိ၏။

လူနာကြည့်ခန်း၏ထောင့်တစ်ခုတွင် ဘုရားစင်ကြီးတစ်စင်ရှိသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ထွန်းညှိထားသည်။ ၎င်းအနီးတွင်ကား ဖယောင်းတိုင်စင်တစ်ခုရှိလေသည်။ နံရံပေါ်၌ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးရုပ်ပုံများ၊ ဆဗိယာတိုဂေါ်စ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို နောက်ခံပြုရေးဆွဲထားသော ရှုမျှော်ခင်းပုံကားချပ်တစ်ခုနှင့် ဘုရားပန်းကုံးများချိတ်ဆွဲထား၏။ ဆာဂျီမှာ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူ၊ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုအစဉ်အလာကို နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။ ဘုရားစင်မှာ သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တိုင်း လူနာတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ဆာလံကျမ်းကိုအော်ဖတ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက်သူက အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိထားသည့် ခွက်ကိုကိုင်ကာ လူနာဆောင်များကို လှည့်လေသည်။

လာပြသောလူနာက အလွန်များများသည့်အပြင် အချိန်လည်းသိပ်မရသဖြင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ လူနာများအား တတ်နိုင်သမျှ မေးခွန်းအနည်းဆုံးမေးမြန်းပြီး ကြက်ဆူဆီ သို့မဟုတ် လိမ်းဆေးတစ်ခုခုပေးသည်။ သူက ကုလားထိုင်တွင်မေးထောက်၍ထိုင်ကာ ဝိုင်တွေငေးမောရင်း မေးနေကျမေးခွန်းများကို ပါးစပ်ကမေးသည်။ ဆာဂျီက သူ့အနားတွင်ရပ်ကာ လက်ဝါးများကိုပွတ်သပ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ဝင်ထောက်ကာ အနှောင့်အယှက်ပေး၍ နေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြတာ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြတာတွေဟာ မဟာဂရုဏာရှင် ဘုရားသခင်ကို အမှန်တကယ်ကြည်ညိုကိုးကွယ်မှုမပြုကြလို့ပါ။ အဓိကအကြောင်းက ဒါပါပဲ”ဟု သူကရှင်းပြနေသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်ဆေးရုံ၌ ခွဲစိတ်ကုသခြင်း မပြုလုပ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူက သွေးကိုမြင်ရုံနှင့်ပင် မသက်မသာ ဖြစ်တတ်နေချေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်အား လည်ချောင်း၌ဘာဖြစ်နေသလဲကြည့်ရအောင် ပါးစပ်ဟခိုင်းသည့်အခါမျိုး ကလေးကအော်ဟစ်လိုက်ကာ သူ့အားတွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားမည်ဆိုပါစို့။ ကလေးငိုသံကြောင့် ရာဂင်မှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များဝဲလာပြီး ဆေးစာတစ်ခုမြန်မြန်ရေးကာ ကလေးအမေအား ကလေးကိုခေါ်ယူသွားဖို့ လက်ပြလိုက်လိမ့်မည်။

လူနာစကြည့်ပြီးဆိုသည်နှင့် သူက လူနာတို့၏ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ အပြောရအဆိုရစွကျခြင်း၊ ဟန်များလွန်းသော သူ့လက်ထောက် ဆာဂျီ၏ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခြင်းများ၊ နံရံပေါ်ကဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးရုပ်များနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဤလူများအား နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် မေးမြန်းလာသောမေးခွန်းများကို ငြီးငွေ့သောစိတ်တို့ကလွှမ်းမိုးလာကာ လူနာလေးငါးယောက်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျန်လူများကို ဆာဂျီအားလွှဲခဲ့ကာ ထပြန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မျိုး၌ မိမိမှာ ဘုရားသခင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဆေးရုံပြင်ပဆေးကုသောအလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မလုပ်ဘဲနေခဲ့၍ မည်သူမျှ မိမိအိမ်သို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းတွေးမိကာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိတတ်မြဲဖြစ်၏။ အိမ်ရောက်လျှင် စာကြည့်ခန်းသို့တန်းဝင်ကာ စားပွဲ၌ထိုင်၍စာဖတ်တော့၏။ သူသည်

စာကိုအကြီးအကျယ်ဖတ်သူ၊ ခုံခံမင်မင်ဖတ်သူဖြစ်သည်။ သူရသမျှပိုက်ဆံ၏ တစ်ဝက်မှာ စာအုပ်ဖိုးဖြင့်ကုန်သည်။ သူ့အခန်းခြောက်ခန်းအနက် သုံးခန်းမှာ စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများဖြင့် ရှုပ်ထွေးပြည့်ကျပ်၍နေလေသည်။ သမိုင်းကျမ်း၊ ဒဿနကျမ်းများကို သူအနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်နှင့် ဆိုင်သောစာအုပ်စာတမ်းဟူ၍ကား အပတ်စဉ်မှန်မှန်ယူသည့် သမားတော်စာစောင်တစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုစာစောင်ကိုလည်း နောက်ဆုံးစာမျက်နှာမှသာစ၍ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ သူက စာကိုနာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် အရပ်အနားမရှိဖတ်သည်။ ထိုသို့ဖတ်သော်လည်း သူ့မှာပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်မရှိချေ။ သူ စာဖတ်ပုံမှာ ယခင်အိုင်ဗင်ဂရီမော့ဗ်လို စာကိုအရွေးအချယ်မရှိ တရကြမ်းဖတ်ပုံဖတ်နည်းမျိုးမဟုတ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စနစ်တကျဖတ်သည်။ မကြိုက်သောစာပိုဒ်များ၊ မရှင်းလင်းသောစာပိုဒ်များကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။ သူ ဖတ်နေသောစာအုပ်အနီး၌ ဗောဓိကာအရက်ပုလင်း တစ်လုံး အမြဲရှိတတ်သည်။ အရက်ပုလင်းအနီးတွင် သခွားသီးဆားစိမ် သို့မဟုတ် အခြားသစ်သီးဆားစိမ်တခုခု ရှိတတ်၏။ သခွားသီးကို ပန်းကန်ပြားနှင့်မထည့်ဘဲ သတ္တလပ်စားပွဲခင်းပေါ်၌ သည်အတိုင်းတင်ထား၏။ နာရီဝက်တစ်ခါလောက် မျက်စိကိုစာအုပ်ကမရွာဘဲ ဗောဓိကာတစ်ဖန်ခွက်ငဲ့ကာ မော့ချသည်။ ပြီးလျှင် သခွားသီးကိုလှမ်းဆွဲကာ တစ်ကိုက်ကိုက်သည်။

သုံးနာရီလောက်ရှိလျှင်သူက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ သတိဝီရိယနှင့်သွားကာ ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်ဟန့်ပြီးနောက် “ဒါရီယာရေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်မလားဗျာ” ဟုပြောမည်။ စားချင်စဖွယ်မရှိ အရသာလည်းမရှိသောစာများကို စားပြီးနောက် ဆရာဝန်က လက်ကိုပိုက်ပြီး အခန်းထဲခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ အတွေးနယ်ထဲတွင်နှစ်မျောနေမည်။ နာရီက လေးချက်တီးမည်။ ထို့နောက် ငါးချက်တီးမည်။ သူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ဆဲ၊ တွေးတောဆဲ၊ မကြာခဏပင် မီးဖိုချောင်တံခါးက တကျိကျိအသံပေးကာ ပွင့်လာပြီး ဒါရီယာ၏ နီမြန်းငိုက်မျဉ်းသောမျက်နှာက တံခါးဝ၌ပေါ်လာကာ ရာဂင်အားမေးတတ်သည်။

“ဆရာ၊ဘီယာသောက်ချိန်ရောက်ပြီထင်တယ်”

“ဪ ..... နေပါဦး၊ နေဦးနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခဏနေဦးမယ်နော်၊ ခဏလေး။”

ညနေစောင်းလာသောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်အဖို့ ဤမြို့သားထဲမှ စာတိုက်ဗိုလ်မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ် တစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်မပျက်လက်မပျက် ပေါင်းသင်း၍ရ၏။ မစ်ခေးလ်မှာ တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မြင်းတပ်တွင်အရာရှိကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။ နောက်တွင်မှ စီးပွားဥစ္စာပျက်စီးကာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် ဤအချိန်တွင် စာတိုက်ဗိုလ်အလုပ်ကို မလုပ်မဖြစ်၍လုပ်နေရလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျန်းမာရွှင်လန်း၍ အားတတ်သရောအပြုအမူမျိုးရှိ၏။ ဖြူရော်စပြုနေသော သူ့နားသယ်မွှေးများ၊ သူ့ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် ကြည်လင်ပြတ်သားကာ ဟိန်းနေသောအသံတို့ကြောင့် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်၍ ခံ့ညားသောရုပ်လက္ခဏာရှိ၏။ သူ့မှာ သူတထူးကို ကြင်နာသနားတတ်သလောက် စိတ်ကျတော့ အတော်တို၏။ စာတိုက်တွင် တစ်ယောက်ယောက်ကသူ့ကို အငြင်းအခုံပြုလျှင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုတကယ်သိလို၍မေးသည်ဖြစ်စေ၊ သူက မုန်လာဥနီကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မိုးခြိမ်းသံလို ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် “တိတ်စမ်း” ဟု အော်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့်ပင် စာပို့တိုက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသော ဌာနတစ်ခုဟူသော ဝိသေသကို ရလျက်ရှိလေသည်။

မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်သည် ဒေါက်တာရာဂင်အား ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိသူ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် လေးစားခင်မင်လျက်ရှိ၏။ အခြားသော မြို့သူမြို့သားများကိုကား မပြည့်စုံသူများ၊ မတူမတန်သူများဟု သူသဘောထားပေသည်။

“ကျုပ်တော့ရောက်လာပြန်ပြီဗျို့” သူက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူရ၊ ခုလောက်ရှိတော့ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်ကိုမြင်ရတာ ငြီးငွေ့လှရောပေါ့”



“ဟာ ..... မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့လိုက်ရရင် ကျုပ်စိတ်ထဲ ပျော်သွားတာပဲ” ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အတန်ကြာမျှစကားမပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာဖွာ၍ နေကြသည်။

“ဒါရီယာရေ၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘီယာနည်းနည်းလောက်ရမလားဗျာ” ဆရာဝန်က မေးသည်။

ပထမတစ်ပုလင်းမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကုန်၍သွား၏။ ဆရာဝန်မှာ အတွေးနက်နေဟန်ရှိပြီး စာတိုက်ဗိုလ်ကမူ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ရွှင်လန်းတတ်ကြွ၍နေ၏။ သို့သော်လည်း တကယ်စကားဝိုင်းစပြီဆိုသောအခါ၌မူ ဆရာဝန်ကသာ စ ပြောမြဲဖြစ်၏။ “တကယ့်ကို ရှက်စရာဗျာ” သူက ခေါင်းကိုယမ်းခါကာ အဖော်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောလေသည်။ (သူက သူတစ်ပါးကို ဘယ်ခါမှ မျက်စိတည်တည်စိုက်ကြည့်လေ့မရှိပေ။)

“ဒီမြို့မှာ အသိဉာဏ်ရှိရှိ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်းနဲ့ စကားစမြည်ပြောတတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး ဆိုတာတော့ တကယ်ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပညာတတ်ဆိုတဲ့လူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာမှမပြောတတ်ကြဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်ဗျာ၊ ဒီလူတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းဟာ လက်လုပ်လက်စားသမားတွေနဲ့ ဘာမှမခြား ဘူးဗျ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လုံးဝလက်ခံတယ်”ဆရာဝန်က တွေးတွေးဆဆပြောနေပြန်သည်။

“ဒီကမ္ဘာလောကမှာ လူသားရဲ့ ထိုးထွင်းတီထွင်သိမြင်မှုများလောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ အရေးကြီးတာ မရှိဘူးဗျာ၊ ဒါ ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းခံစားရမှာပဲ၊ ဒီအသိဉာဏ် အမြော်အမြင်ဆိုတာကပဲ လူသားနဲ့သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကြားမှာ ပြတ်သားတဲ့စည်းကြောင်း ခြားပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ နီးနွယ်ဆက်စပ်တဲ့ အနှစ်သာရအကြောင်းတရားဟာလဲ ဒီအသိဉာဏ်ရှိမှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင်လဲ အသိဉာဏ်ဆိုတာဟာ လူသားအနေနဲ့မရရှိနိုင်တဲ့ မသေခြင်းတရားအစား ရရှိလာတာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အသိဉာဏ်ပညာသာလျှင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ရနိုင်မယ့်တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရောဟာ ကျုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းရဲ့ လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာကိုမှမတွေ့ကြရဘူး၊ တစ်နည်းဆိုရရင် ကျုပ်တို့ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝအတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ကင်းဝေးနေတယ်လို့ဆိုရမယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ စာအုပ်တွေရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဟာ တက်တက်ကြွကြွဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းများနေရာမှာ အစားမဝင်နိုင်ဘူး၊ ခပ်လွယ်လွယ် ဥပမာတစ်ခုပေးရရင် စာအုပ်ဆိုတာ ဂီတသင်္ကေတနဲ့တူတယ်၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်းကတော့ တကယ့်တေးသံကို တီးမှုတ်သီကျူးလိုက်တာနဲ့ တူတယ်ဗျာ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ သိပ်မှန်တာပေါ့”

ထို့နောက်တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဒါရီယာက မီးဖိုချောင်ထဲက ပေါ်လာပြီး တံခါးဝတွင် မေးထောက်ကာ နားထောင်နေသည်။

သူ့မျက်နှာက ဘာအတွက်မှန်းမသိ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေ၏။

“အင်းဒီခေတ်လူငယ်တွေဆီကတော့ အသိဉာဏ်ပညာကို မျှော်လင့်လို့မရတော့ပါဘူးဗျာ” စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ညည်းတွားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အလွန်ပျော်ရွှင်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ဟိုယခင်ခေတ်ဆီက ရုရှားပညာတတ်များ ဂုဏ်သရေကိုအလေးထားကြပုံ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟကို လေးစားတတ်ပုံများအကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

ထိုအခါများကဆိုလျှင် ပိုက်ဆံချေးရန်အတွက် ကြွေးလက်မှတ်ရေးစရာမလိုသည့်အကြောင်း၊ အခက်အခဲတွေ့နေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အားအကူအညီမပေးရလျှင် ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆသည့်အကြောင်း။ ထို့နောက် ထိုခေတ်ကစစ်ပွဲကြီးများ၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ၊ စွန့်စားခန်းများ၊ အပေါင်းအသင်းများ၊ မိန်းမများအကြောင်း၊ ပြီးတော့ အလွန်မတန်အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော ကော့ကေးဆပ်ဒေသကအကြောင်းများ၊ တပ်ရင်းမှူးတစ်ယောက်၏ ဇနီးအကြောင်းမှာ အတော်ထူးဆန်း၏။ ထိုမိန်းမသည် အရာရှိဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ နေဝင်ရိတ်ရောအချိန်၌ တောင်တန်းများဆီသို့ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်တတ်သည်။ သူမသည် တောင်ပေါ်ရွာကလေးတစ်ရွာမှ မင်းသားလေးတစ်ပါးနှင့် ချစ်ဇာတ်လမ်းခင်းနေသည်ဆို၏။

“အင်းတကယ့်မိန်းမပဲ” ဟု ဒါရီယာက ဝင်ထောက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့စားပုံသောက်ပုံတွေ မြင်စေချင်တယ်၊ တကယ့်ပုံးပေါလအော အလှူပယ်ပဲဗျာ”

ဆရာဝန်က သူပြောသည်ကိုနားထောင်၍ နေသည်မှန်သော်လည်း သူ့စကားများကို မှတ်သားနေသည်ကားမဟုတ်။ သူက ဘီယာကိုဖြည်းဖြည်းချင်းစုပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတော၍နေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ ပညာတတ်တစ်စုံနဲ့ အကြာကြီးထိုင်ပြီး စကားပြောရဖို့ မကြာခဏ တမ်းတမိတယ်ဗျာ” သူကစာတိုက်ဗိုလ်ကြီး စကားကို ရုတ်တရတ်ကြားကဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပညာကောင်းကောင်းတတ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဘဝဝန်ခံ အတွေးအခေါ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ အတင်းအကျပ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ငါသာ အဖေ့စကားနားမထောင်ဘဲ နေခဲ့မိရင် ငါဟာအသိပညာဆိုင်ရာ လုပ်ရားမှုကြီးတစ်ခုမှာ အဓိကကျတဲ့နေရာက ပါဝင်နေမှာပဲလို့လဲ တွေးမိတယ်၊ ကျုပ်ဟာ တက္ကသိုလ်ပညာဌာနတစ်ခုမှာ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေဖို့ အကြောင်းရှိတယ်၊ အသိပညာဆိုတာလဲ အရာရာတိုင်းလိုပဲ သင်္ခါရသာဖြစ်တယ်၊ ထာဝရ မတည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသိပညာကို ကျုပ်ဘာကြောင့် ဒီလောက်တပ်မက်နေရသလဲ ခင်ဗျားသိပြီးသားပါ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းကန်ကျော်လွှားမသွားနိုင်တဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲဗျ၊ အသိဉာဏ်ရှိပြီး စဉ်းစားတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်လာပြီး ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားတတ်လာပြီဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငါဟာထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲကို ရောက်နေပါကလားဆိုတာ ခံစားလာရစမြဲပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုတိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ မတော်တဆသဘောမျိုးနဲ့ သူဟာ မရှိတဲ့ဘဝကနေ လူ့ဘဝကိုရောက်လာတယ်၊ ဘာအတွက်ရောက်လာရသလဲတဲ့၊ ကောင်းပြီ ငါဘာအတွက်ဖြစ်ပေါ်လာရသလဲ၊ ဘာအတွက်တည်ရှိနေရသလဲ၊ ဒီလိုမေးလာတဲ့အခါ လုံးဝအဖြေမရဘဲ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မရေရာတဲ့အဖြေတွေ အမျိုးမျိုးရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပွင့်မလာတဲ့တံခါးတွေကိုပဲ သူဟာထပ်တလဲလဲ ခေါက်နေရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သူ့သဘောသူ့ဆန္ဒနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ပဲ သေခြင်းတရားဆိုတာ ရောက်လာပြန်တယ်၊ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာကျရောက်နေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ အတူတူစုဝေးနေကြတဲ့အခါ ဒုက္ခဆင်းရဲနည်းနည်းသက်သာတယ် ထင်ရသလိုပဲ၊ စဉ်းစားတတ် တွေးတောကြံဆတတ်တဲ့သူတွေဟာလဲ သူတို့ရဲ့ကြိုးကျယ်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကို အချင်းချင်းဖလှယ်ပြီး ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေရမှသာလျှင် စိတ်ထဲမှာမချင့်မရဲဖြစ်နေတာတွေ ပြေပျောက်နိုင်တယ်၊ ဒီသဘောနဲ့ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် အသိဉာဏ် ပညာသည်သာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးအတွက် အစားထိုးမရနိုင်သော အရင်းခံပစ္စည်းဖြစ်တယ်လို့ သိနိုင်တယ်”

“သိပ်မှန်တယ်ဗျာ”

ဆရာဝန်က သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ပညာတတ်များအကြောင်း၊ သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲများအကြောင်းကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက်နားကာ အသံမှန်မှန်နှင့်ပြော၍နေသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကမူ သူပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ကာ အချက်ကျတိုင်း

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ မှန်တာပေါ့ဗျာ”ဟူ၍ ထောက်ခံလျက် ရှိလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက နာမ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ထာဝရတည်မြဲခြင်းကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့” စာတိုက်ဗိုလ်က ရုတ်တရက်ကောက်မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မယုံဘူး မစ်ခေးလ်၊ ယုံကြည်လောက်စရာ အထောက်အထားအချက်အလက်လဲ မတွေ့ဘူးဗျ”

“ကျုပ်လဲ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အများကြီးသံသယရှိနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အစွဲကလေးတစ်ခုက ကပ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပြောမိတယ်၊ “ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းသေဖို့ အချိန်တန်ပြီ”လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထဲကအသံတိုးတိုးလေးတစ်ခုက အမြဲဝင်ဝင်ပြောတယ်။ “မယုံနဲ့ဗျ၊ ခင်ဗျားသေမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့” ကိုးနာရီသာသာခန့် ရှိသောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်က ပြန်ဖို့ထသည်။ သူက ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ရင်း

“အင်း၊ ကံကြမ္မာပဲပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့အရပ်မှာ လူလာဖြစ်ရတာ၊ ပိုဆိုးတာက သေတော့လဲ ဒီအရပ်မှာပဲ သေရဦးမှာဗျ”

## ၇

မိတ်ဆွေဖြစ်သူအား အပြင်သို့လိုက်ပို့ပြီးနောက် ဆရာဝန်သည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စာဆက်ဖတ်လေသည်။ ညနေစောင်းအချိန်သည် တစ်ခုတစ်လေသော အသံဗလံ၏နှောင့်ယှက်ခြင်းကိုမျှမခံရဘဲ ပကတိတိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့်ပင် တဖြည်းဖြည်းညသို့တိုင်ခဲ့ရာ အချိန်ကာလ ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ဆရာဝန်နှင့်သူ့စာအုပ်တို့အပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နားတွဲခိုနေဟန်ရှိကာ စာအုပ်၊ မီးအိမ်နှင့် အစိမ်းရောင် ဖန်မီးအုပ်တို့မှ တစ်ပါး မည်သည့်အရာမျှမရှိတော့ဟု ထင်ရဘိ၏။ ဆရာဝန်ကြီး၏ မပြေပြစ်မချောမွေ့သောမျက်နှာမှာ လူ့အသိဉာဏ်ပညာ၏ ဖန်တီးစွမ်းဆောင်ချက်များကို လေးစားမြတ်နိုးခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းပြုံးရိပ်သန်းကာ ကြည်လင်တောက်ပ၍လာ၏။ “ဘာလို့များ လူသားဟာ ထာဝရတည်တံ့နိုင်ခြင်းမရှိရပါလိမ့်”ဟူ၍ သူကတွေးမိ၏။ ဦးနှောက်ထဲက ဗဟိုချက်မတွေ့၊ အဖုတွေ အထုံးတွေသည် ဘယ်အတွက်ရှိနေရသနည်း။ အမြင်အာရုံရှိခြင်း၊ စကားပြောတတ်ခြင်း၊ သိမြင်မှတ်သားခြင်းများနှင့် ထူးကဲသော ဉာဏ်ပါရမီရှိခြင်းကဲ့သို့သော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့သည် ပြာဘဝမြူမှုနဲ့ဘဝတွင် နိဂုံးချုပ်ကာ ကမ္ဘာမြေလွှာထဲတွင် ရောပေါင်းပျောက်ကွယ်သွားမည်၊ ထို့နောက် ထိုကမ္ဘာဂြိုဟ်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းသန်းချီကာ နေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှည့်ပတ်၍သာနေရမည်ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်နည်း။ ဘုရားသခင်နီးပါး အသိဉာဏ်ကြီးမားသော မြင့်မြတ်သော လူသားတစ်ဦးကို မရှိခြင်းနယ်ပယ်မှ ဆွဲထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ မြေကြီးဘဝသို့ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်စေရမည်ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက အပျော်သဘောထားပြီး ကစားသွားသည်နှင့် တူမနေပြီလော။

ဘာတဲ့၊ ဒါသည်အခြေခံဒြပ်ဝတ္ထုတို့၏ အသွင်ပြောင်းလဲခြင်းပဲတဲ့လား။ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မည်ပ။ သို့သော် ဒါသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ထာဝရရှင်သန်ခြင်းနေရာ၌ အစားထိုးပေးလိုက်သော အရာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ပေးနေကြမည်ဆိုပါက အကြီးအကျယ် သွေးကြောင်ရာကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။ သဘာဝတွင်ဖြစ်ပျက်နေကြသော အတွေ့မပါ၊ စိတ်ကူးမပါသော အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်နေမှုများသည် လူ၏အယုတ်ဆိုးအပြုအမူများထက်ပင် နိမ့်ကျသေးသည်။ အကြောင်းကား သဘာဝအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဘာစိတ်ကူးစိတ်သန်းမှမပါ၊ အလိုအလျောက်ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ လူ့အပြုအမူများမှာကား ယုတ်မာမှုပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ယုတ်မာသောစိတ်ကူးနှင့် အလိုဆန္ဒများပါရှိနေရသည်။ မိမိဂုဏ်သရေကို မိမိလေးစားသည့်စိတ် လုံးဝပျက်စီးသွားလောက်အောင် သေခြင်းတရားကို အလွန်အကျွံ ကြောက်ရွံ့နေသောသူမျိုးသာလျှင် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြက်တစ်ပင်အသွင်ဖြစ်စေ၊ ဖားတစ်ကောင်အသွင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုသော အသွင်ဖြင့် ဆက်လက် တည်တံ့သွားလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုး၌ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနိုင်လိမ့်မည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ အသွင်ပြောင်းလဲသွားခြင်း၌



တာဝန်တည်တံ့ မှုကိုတွေ့ရဖို့ဆိုသည်မှာကား တယောကျီးသွားပြီးသည့်နောက်၌ပင် တယောအိတ်၏အနာဂတ်သည် တောက်ပြောင်နေလိမ့်ဦးမည်ဆိုသော အထင်အမြင်မျိုးကဲ့သို့ ရယ်စရာကောင်းလွန်းလှတော့၏။

နာရီသံတစ်ချက်ထွက်လာတိုင်း ဆရာဝန်က နောက်ကျောမှီကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ရင်း ခဏမျှ ရပ်တန့်တွေးတောလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ထဲကထွက်လာသည့် အတွေးအမြင်တစ်ခုခုအားဖြင့် သူက သူ၏အတိတ်ဘဝနှင့် နောင်အနာဂတ်ကိုမှန်းဆကာ အကဲဖြတ်လေ့ရှိသည်။ အတိတ်ဘဝကား စိတ်ပျက်အားလျော့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ပြန်လည်တွေးတောဖို့ပင်မကောင်း။ ယခုလက်ရှိဘဝမှာလည်း ၎င်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အတွေးများက အေးခဲနေသော ကမ္ဘာ့အပေါ်ယံမြေလွှာနှင့်အတူ နေကိုလှည့်ပတ်သွားနေသော်လည်း သူ့အနားလေးတွင် ကပ်နေသည့် ဆေးရုံအဆောက်အအုံကြီးထဲ၌ လူမမာများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဆိုးရွားလှသောအနံ့အသက်များကြား၌ နှမ်းလျှော်ပြန်း၍ နေရကြောင်း သူသိနေ၏။ အသေးအမွှားတို့နှိပ်စက်သဖြင့် အချို့သောလူနာများ အိပ်ပျော်ကြမည်မဟုတ်။ အချို့မှာ အနာမီးအနာလျှံများ ဖြစ်နေ၏။ အချို့ကား တင်းလွန်းသောပတ်တီးများကြောင့် နာကျင်ကာ ညည်းညူ၍နေ၏။ အချို့လူနာများမူကား သူနာပြုဆရာမများနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အရက်သောက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက် လုပ်နေကြဖွယ်ရှိ၏။ နှစ်စဉ် သောင်းနှစ်ထောင်မျှရှိသော လူတို့လိမ်လည်လှည့်ဖြားခံရလျက် ရှိသည်။ ဆေးရုံလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ ယခင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကကဲ့သို့ပင် ခိုးဝှက်ခြင်း၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း၊ အကောက်ကြံခြင်း၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းကိုသာ ကြည့်ခြင်း၊ ညာဝါးပြီးဖြန်းကုသခြင်းတို့အပေါ်၌ အခြေခံ၍နေပေသည်။ ဆေးရုံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် စာရိတ္တပျက်ပြားသောဌာနတစ်ခုဖြစ်လျက် လူထုကျန်းမာရေးအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များသော အခြေအနေ၌ပင်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်၏ သံတိုင်များနောက်ကွယ်၌ နီကီတာက လူနာများကိုရိုက်နှက်လျက်ရှိကြောင်း၊ မိုးဖက်သည်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အရပ်ထဲတွင်လည်ကာ တောင်းရမ်းလျက်ရှိကြောင်း သူ သိနေပေသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆေးပညာသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကနှင့် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ကြောင်း သူသိရ၏။ သူ ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ်ကမူ တစ်နေ့သောအခါ၌ ဆေးပညာသည် အင်္ဂါရတ်ပညာ တက္ကံကဗေဒပညာများကဲ့သို့ ခေတ်ကုန်၍ သွားလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ခေတ် ဆေးပညာအကြောင်း ညဘက်တွင် သူဖတ်ကြည့်မိသောအခါ၌ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်သည် သူ့အား အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစေကြောင်း၊ လှုပ်ရှားတက်ကြွသွားစေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်ဘဲ အောင်ပွဲတွေဆင်နိုင်ခဲ့ပါကလား၊ တကယ့်ကို တော်လှန်ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ပါကလား။ ခေတ်သစ်ပိုးမွှားသန့်စင်ရေး နည်းစနစ်များသည် မည်မျှကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဆရာကြီးပီရိုဂေါ့ဗ်ကိုယ်တိုင်က မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်၊ စိတ်ကူးလို့ပင်မရနိုင်ဟုဆိုခဲ့သော ခွဲစိတ်ကုသမှုမျိုးတွေကိုပင် ယခုလုပ်ကိုင်နေကြပြီ။ ရိုးရိုးတောရွာဆရာဝန်များသည်ပင် ဒူးဆစ်ဖြတ်တာလောက်တော့ လုပ်နိုင်နေကြပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ဝိုင်း ခွဲစိတ်မှုများ ပြုလုပ်ရာ၌လည်း အသေအပျောက်နှုန်းမှာ တစ်ရာတစ်ယောက်လောက်သာ ရှိတော့ပြီ။ သည်းခြေအိတ်ကျောက်တည်ခြင်းလို အကြောင်းအရာမျိုးမှာ ဆေးပညာဂျာနယ်များနှင့် မတန်လောက်အောင် အသေးအမွှားဖြစ်သွားပြီ။ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါကို အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသနိုင်ပြီ။ ပြီးတော့လည်း အိပ်မေ့ချခြင်းအကြောင်း၊ မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာသီဝီရီများ၊ ပါစတာနှင့်ကော့တို့၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်များ၊ ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေးဆိုင်ရာ စာရင်းအင်းပြုစုခြင်းများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရုရှား ကျေးလက်ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းများ။ ထို့အပြင်လည်း ခေတ်သစ်စိတ်ရောဂါကုပညာရပ်တွင် စိတ်ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်ပုံ၊ ရောဂါဖော်ထုတ်ပုံ၊ ကုသပုံများမှာ ယခင်ကရှိခဲ့သော အသိပညာစုကလေးပေါ်၌ အယ်လဘိုရပ်တောင်ကြီးတစ်တောင်လုံး ပုံလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ စိတ်ရောဂါသည်များကို ယခင်ကကဲ့သို့ ရေခဲရေ၌ စိမ်ထားရန်မလိုတော့။ လူဆန်ဆန်ကုသနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ကပ္ပံများနှင့် အခြားပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများပင် ဖန်တီးပေးလာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဒေါက်တာရာဂင်ဖတ်ရှုရသည်။ ခေတ်သစ်ဆေးပညာကုထုံးများ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာအောင်မြင်မှုများ ပေါ်ထွန်းနေသည့် ကြားမှပင် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်လို စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသော နေရာဌာနမျိုးတည်ရှိနေနိုင်ခြင်းသည် အနီးဆုံးမီးရထားလမ်းနှင့် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်ဝေးသော မြို့ကလေးဖြစ်ခြင်း၊ မြို့ဝန်နှင့် မြို့နယ်ကောင်စီဝင်ဆိုသူများမှာ စာမတတ်တတ် ဈေးသည်တစ်စုမျှသာဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်ဆိုသည်ကိုလည်း

ပယောဂဆရာကဲ့သို့ သူ့သဘောနှင့်သူဆုံးဖြတ်ချင်ရာဆုံးဖြတ်၍ ကုသတိုင်း လူနာ၏ပါးစပ်ထဲသို့ သံကိုအရည်ကျို၍ လောင်းသည်ဖြစ်ဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည်ကြည့်နေကြမည့်သူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ အခြားတစ်နေရာ၌သာဆိုပါမူ ဤဘတ်စတီးထောင် အသေးစားကလေးကို သတင်းစာများနှင့်အရပ်ထဲရှိလူထုက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ ဖြိုချဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူကတွေးတောမိ၏။

“ဒါပေမဲ့လဲကွာ၊ ပိုးသတ်ဆေးတို့၊ ပါစတာတို့၊ ကော့တို့ရှိလို့လဲ ဘာအကျိုးထူးသလဲ” ဒေါက်တာရာဂင်က မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမေးသည်။ “ဖျားတာ၊ နာတာ၊ သေကျေနေကြတာတွေ ဒီမှာဒီအတိုင်း ရှိနေတာပဲ၊ အရူးတွေအတွက် ကပွဲတွေ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ပေးချင်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွှတ်မှမပေးဘဲ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အလကားအချိန်ဖြုန်းနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဟာတွေချည်းပဲမဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဗီယင်နာဆေးခန်းနဲ့ ငါ့ဆေးရုံနဲ့ ဘာမှမခြားနားပါဘူး”

သို့သော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နှင့် မနာလိုစိတ်ကဲ့သို့သော အခြားခံစားမှုတစ်ခုက သူ့အား ထိုအရာများကို ပေလေယျကန် ပြုမထားနိုင်အောင် လုပ်လျက်ရှိ၏။ ဤသည်ကို သူက အညောင်းမိလွန်း၍ စိတ်ထဲတွင်ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။ ခေါင်းက လေးလံလာကာ စာအုပ်ပေါ်သို့ငိုက်ကျလာသည်။ သူက မျက်နှာကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖေးမကာဆက်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“ငါဟာ လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်ဌာနတစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်။ ငါ့ကို လခပေးထားတဲ့လူတွေကို ငါလိမ့်ညာ စားနေတယ်၊ ငါဟာမရိုးသားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ငါက အဲဒီမရှိမဖြစ်တဲ့ လူမှုအညစ်အကြေးထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကလေးပါ။ တခြားအရာရှိတွေလည်း ကောင်းတဲ့သူတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ လခကိုထိုက်ထိုက်တန်တန် ယူနေကြသူတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ အခုလို မရိုးသားလုပ်နေတဲ့အတွက် ငါ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ရှင်သန်နေရတဲ့ခေတ်မှာသာ တာဝန်ရှိတယ်၊ တကယ်လို့သာ ငါဟာ နောက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလောက်မှာမှ လူဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် အခုနဲ့လုံးဝမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ”

နာရီက သုံးချက်တီးသည်။ သူက မီးအိမ်ကိုမှိတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်လေသည်။ အိပ်ချင်စိတ်ကား မရှိသေးပေ။

## ၈

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကမူ ခရိုင်အာဏာပိုင်များမှာ ရုတ်တရက် သဒ္ဓါတရားတွေထကြွကာ မြူနီစီပါယ်ဆေးရုံအား တစ်နှစ်လျှင် ရှုဘယ်ငွေသုံးရာစီထောက်ပံ့သွားရန် ဤထောက်ပံ့ငွေဖြင့် ဆေးရုံအမှုထမ်းအင်အားကိုဖြည့်တင်းသွားရန်၊ နောက်ဆုံး၌ ခရိုင်ဆေးရုံ အဆင့်အတန်းအထိတိုးမြှင့်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာရာဂင်အား ကူညီရန်အတွက် ဒေါက်တာယက်ဗ်ဂျီနီခိုဘိုတော့ဗ်ကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ဆရာဝန်အသစ်မှာ အတော်ပင်ငယ်ရွယ်သေးသည်။ အသက်ဆုံးဆယ်ပင် ပြည့်တတ်ဟန်မရှိ။ အရပ်ရှည်ရှည် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် ပါးရိုးကကျယ်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသောမျက်လုံးများရှိရာ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ရုရှားနှင့်မတူ၊ လူမျိုးခြားသွေးပါသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူသည် မြို့သို့ သားရေအိတ်ကလေးတစ်လုံးဆွဲကာ လက်ထဲတွင်ခြူးတစ်ပြားမှမပါဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါလာခဲ့ရာ သူ၏ထမင်းချက်ဟုဆို၏။ ထို့အမျိုးသမီး၏ ရင်ခွင်၌မူ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်ချီ၍ပါလာ၏။

ယခုမူကား ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ဗ်မှာ ခူးထိဖိနပ်ရှည်၊ ဦးထုပ်ချွန်နှင့် ဆောင်းတွင်းဝတ် သိုးသရေကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ကာ လမ်းသလားလျက်ရှိလေသည်။ ဆေးရုံအလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ဆာဂျီ၊ ဆေးရုံဘဏ္ဍာစိုးတို့နှင့် သူကအလွန်မှပုလဲနံ့ပသင့်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့သော် မြို့ထဲရှိအခြားအရာရှိများကိုကား သူက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပဒေသရာဇ်များဟုခေါ်ကာ အပေါင်းအသင်းအဆက်အဆံမပြုဘဲ နေလေသည်။ သူ့အခန်းထဲတွင်

စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းသာရှိ၍ ထို့စာအုပ်မှာ ၁၈၈၁ခုနှစ်ဗီယင်နာဆေးခန်းသုံး နောက်ဆုံးပေါ်ကုထုံးများဟု အမည်တပ်ထားလေသည်။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ဗ်သည် လူနာတစ်ယောက်ယောက် လိုက်၍ကြည့်ရတိုင်း ထို့စာအုပ်ကိုယူငင်သွားလေ့ရှိ၏။ ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် အသင်းတိုက်၌ ဘိလိယက်ထိုးလေ့ရှိသည်။ ဖဲကိုကား လက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့ချေ။ သူ့မှာစကားဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ စပ်ဟပ်ပြောတတ်သော ဝါသနာရှိ၏။

သူကဆေးရုံကို တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်လာပြီး လူနာဆောင်ထဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင်အပြင်လူနာများ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသည်။ ဆေးရုံ၌ ရောဂါပိုးမွှားကင်းစင်မှုနှင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို လုံးဝဂရုမစိုက်ခြင်းနှင့် သွေးဖောက်ထုတ်ကုသနည်းကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးနေခြင်းတို့အတွက် သူက အကြီးကျယ်ဒေါသထွက်သည်။ သို့သော် ထိုအရာများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့မူကား ဒေါက်တာရာဂင်ကို ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ သူက အရေးဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဒေါက်တာရာဂင်ကို ဆေးရုံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လိမ်ညာစားနေခဲ့သောအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟု သူ သဘောထားသည်။ ဤနေရာ၌ အတော်စီးပွားဖြစ်ခဲ့ပြီဟု သူကယူဆကာ အတွင်းကျိတ်မနာလိုဖြစ်လျက်ရှိပြီး ရာဂင့်ရာထူးကိုရဖို့ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်ရရ ယူဖို့အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

## င

အချိန်မှာ မတ်လကုန်ခါနီး တစ်ခုသောညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ မြေပြင်၌ နှင်းခဲတို့ကင်းစင်ကာ ဆေးရုံဝင်းထဲ၌ ငှက်ကလေးများ တေးဆိုလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာရာဂင်က မိတ်ဆွေစာတိုက်ဗိုလ်ကြီးကို ဆေးရုံဂိတ်တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျူးအဘိုးကြီးမိုးဇက်သည် တောင်းရမ်းခြင်းခရီးမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ့မှာခေါင်း၌ဦးထုပ်မပါ။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရာဘာခြေစွပ်ဖိနပ်ကိုသာ စီးထား၏။ လက်တွင်မူ တောင်း၍ရသမျှပစ္စည်းတို့ကို ထည့်သိုလာသော အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုင်၍ ထားလေသည်။

“ပိုက်ဆံတစ်ပြားလောက်ပေးပါခင်ဗျာ” သူကချမ်းတုန်နေသည့်ကြားမှပင် ဆရာဝန်ကြီးအား ပြုံး၍ပြောနေ၏။ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ ဘယ်သောအခါမှ ငြင်းဆန်တတ်သူမဟုတ်ရကား မိုးဇက်အား ဆယ်ကိုပက်တန် ပိုက်ဆံတစ်ပြား ပေးလေသည်။

သူက အဘိုးကြီး၏ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော ခြေချင်းဝတ်ကိုကြည့်ကာ “မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အပြင်မှာ အေးလဲအေး စိုလဲစိုပါဘိသနဲ့” ဟူ၍တွေးမိသည်။ ထိုနောက်သနားကြင်နာစိတ်နှင့် မမြင်လိုမရှုလိုစိတ်တို့၏စေ့ဆော်ချက်ဖြင့် ဂျူးအဘိုးကြီးနောက်မှနေ၍ ခြေထောက်ကိုတစ်လှည့် ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ အဆောင်ငယ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ဆရာဝန်ကိုမြင်သောအခါ နီကီတာက အမှိုက်ပုံထက်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ သတိအနေအထားဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ၏။

“နီကီတာရေ” ဒေါက်တာရာဂင်က အသံမှန်မှန်နှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီဂျူးအဘိုးကြီးအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံလောက် မရနိုင်ဘူးလားဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆို အအေးမိလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီ တင်ပြပေးပါ့မယ်”

“လုပ်ပါဗျာ၊ အဲ့ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

အပြင်ခန်းနှင့် အဆောင်ခန်းမအကြား တံခါးကြီးပွင့်နေ၏။ အိုဗင်ဂရီမော့ဗ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တံထောင်တစ်ဖက်ထောက်ကာ လှဲလျက်ရှိသည်။ သူက အပြင်မှာထူးဆန်းသောအသံကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြွစွာဖြင့်နားစွင့်၍နေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆရာဝန်အသံမှန်း ရုတ်တရက်သတိရကာ



တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ခန်းမအလယ်သို့ ပြေးလာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် ရဲရဲနီကာ မျက်လုံးများလည်း ပြူးထွက်လျက်ရှိလေသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်ဒီကို ရောက်လာသားပဲဗျို့” သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း တစ်ချက်ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သည်။ “ဟားဟား လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ဂုဏ်ပြုပါရစေ၊ ဆရာဝန်ကြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာရောက်ချီးမြှင့်နေတယ်ဗျို့၊ ထို့ အလကားကောင်” သူက ခြေထောက်ကိုဆောင့်ကာ သွေးရှူးသွေးတန်း ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်။ သူ ဤသို့ပြုမူပုံမျိုး ဤအခန်းထဲတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ရဖူးချေ။ “အဲ့ဒီသတ္တဝါကောင်ကို သတ်ပစ်ရမယ်၊ မဟုတ်သေးဘူးဟေ့၊ သတ်ရုံနဲ့တင်မလုံလောက်သေးဘူး၊ ဒီကောင်ကို နောက်ဖေးအိမ်သာထဲမှာ နှစ်သတ်ရမယ်”

ဒေါက်တာရာဂင်က သူပြောနေသည်များကိုကြားကာ လူနာဆောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သာယာညင်းပျောင်းအသံဖြင့်ပင် လှမ်း၍မေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာများလုပ်မိလို့ပါလိမ့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့ ဟုတ်လား” ဂရိုမော့ဗ်ကသူဝတ်ရုံကို ကမူးရှူးထိုးနှင့်ဆွဲပတ်လိုက်ကာ ဆရာဝန်ဆီသို့ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်မည့်ပုံမျိုးဖြင့် တိုးလာခဲ့သည်။ “ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ သူခိုးမို့လို့ပေါ့ဗျာ” သူက စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာရွံ့ကာပြောသည်။ သူ့အမူအရာကြည့်ရသည်မှာ စကားပြောသည်နှင့်ပင် မတူတော့ဘဲ စကားလုံးများကို ထွေးထုတ်နေသည်လား ထင်ရ၏။

“လူလိမ်လူကောက် လူသတ်သမား”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါလေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ” ဒေါက်တာရာဂင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြုံး၍ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးခဲ့မဝှက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါကတော့အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ ကျန်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ခင်ဗျားပြောတာတွေက အကျယ်ချဲ့လွန်းအားကြီးတယ်လို့ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်အပေါ်ဒေါသထွက်နေမှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ထိန်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို သေသေချာချာရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဒီအထဲမှာ ဘာလို့လှောင်ထားရတာလဲ”

“ခင်ဗျား နေမကောင်းသေးလို့ပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ခင်ဗျားတို့က အရူးလားအကောင်းလား မခွဲခြားနိုင်လို့ ဒီအတိုင်းထားရတဲ့ အရူးတွေ ရာထောင်ချီပြီးလျှောက်သွားနေတာကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ကျုပ်တို့လို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဒီအထဲရောက်လာရတဲ့သူတွေက ကျသမျှအပြစ်ဒဏ်ငဝက်ခံဆိုတာမျိုး ဒီနေရာမှာ သေကျေပုပ်သိုးတဲ့အထိခံနေမှာလား၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားလက်ထောက်ရော ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိဆိုတဲ့လူရော တခြားဆေးရုံအမှုထမ်းဆိုတဲ့ အမှိုက်သရိုက်ကောင်တွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားအရာမှာ ကျုပ်တို့ ဟောဒီအခန်းထဲကလူတွေထက် နိမ့်ကျတဲ့ သတ္တဝါတွေချည်းပဲဗျ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကိုမထားဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့် သော့ပိတ်ခံနေရသလဲ၊ ဘယ်လိုယုတ္တိပေဒတွေနဲ့ တွေးခေါ်ပြီး လုပ်ထားသလဲ”

“ဒီကိစ္စက ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုတ္တိပေဒတို့ဆိုတာတွေနဲ့ အကျိုးမဝင်ပါဘူးလေ၊ အရာအားလုံးဟာ ကြံ့ကြံ့က်မှုပေါ်မှာ အခြေတည်တယ်၊ ဒီနေရာမှာအထားခံရတဲ့လူဟာ ဒီမှာနေရတယ်၊ ဒီမှာအထားမခံရတဲ့လူက သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နေရတယ်၊ ဒါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားက စိတ်ရောဂါသည်ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုတ္တိပေဒတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကံကြမ္မာရဲ့စီမံချက် သက်သက် သာဖြစ်တယ်”

“အလကားတွေ့ကရာတွေ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး” ဂရိုမော့ဗ်က ဂူးဂူးဝါးဝါးပြောကာ ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ချလိုက်သည်။

နီကီတာမှာ မိုးဇက်အား ဆရာဝန်ရှေ့တွင်ရှာဖွေခြင်း မပြုဝံ့ဘဲရှိရာ မိုးဇက်သည် သူတွင်ပါလာသမျှပေါင်မုန့် အပွဲအစများ၊ စက္ကူစုတ်များ၊ အရိုးစများနှင့် သူ၏ခရီးစဉ်တွင်ရရှိလာသည့် အခြားသောပစ္စည်းပစ္စယများကို ခုတင်ပေါ်၌ဖြန့်ခင်းလျက်ရှိ၏။ လူကအအေးဒဏ်ကြောင့် တုန်ယင်လျက်ပင်ရှိသေးသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ အရပ်သုံးဂျူးဘာသာဖြင့် ရောက်တတ်ရာများကို သီချင်းညည်းသလိုညည်းနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌မူ ဤနေရာ၌ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခင်းကျင်းရောင်းချနေရသည်ဟု အထင်ရှိလေသလားမပြောတတ်ပေ။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီကလွတ်ပေးပါ” အိုင်ဗင်ဂရီမော့ဗ်က အသံခပ်တုန်တုန်ဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လွတ်ပေးလို့မရဘူးဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မပြီးလို့ပေါ့ဗျ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဆိုပါတော့၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို မြို့ထဲကလူတွေ၊ ပုလိပ်တွေကဝိုင်းဖမ်းပြီး ဆေးရုံပြန်ပို့ကြမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲ” ဂရီမော့ဗ်က သူနဖူးပြင်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးပွတ်၍နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုကကြောက်စရာကောင်းနေတာဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဗျ”

ဂရီမော့ဗ်၏အသံနှင့်၊ သူ၏ငယ်ရွယ်နုပျိုကာ အသိဉာဏ်ပညာရှိပုံရသောမျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားပုံသည် ဆရာဝန်ကြီး၏စိတ်၌ ခင်မင်နှစ်သက်စိတ်ကို ပေါ်ပေါက်စေခဲ့သည်။ သူက လူငယ်အား စိတ်ချမ်းသာစရာတစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်သည်။ သူရင်ထဲတွင် သက်သာသွားစေချင်သည်။ သူက ဂရီမော့ဗ်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ .....

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာကထွက်ပြေးဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလဲအချည်းနှီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကိုပြန်ဖမ်းမိမှာပဲ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဟာ မိမိကိုယ်ကို ရာဇဝတ်ကောင်များ၊ စိတ်ရောဂါသည်များ၏ အန္တရာယ်မှကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ လက်ခံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး စောစောကအစီအစဉ်ဟာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအဖို့ လုပ်သင့်တဲ့တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းက ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိနေရခြင်းသည် မည်သို့မျှရှောင်လွှဲမရနိုင်သော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ အယူအဆကိုလက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒါကဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးဖြစ်မလာနိုင်ဘဲဗျ”

“အကျဉ်းထောင်တို့ စိတ်ရောဂါကုဌာနတို့ဆိုတာတွေ ရှိနေသမျှတော့ ဒီဟာတွေထဲမှာ ထားဖို့လူတွေရှိနေမှာပဲဗျ၊ ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က အကျဉ်းထောင်တွေ စိတ်ရောဂါကုဌာနတွေမရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်သံတိုင်တွေမရှိတဲ့ ဆေးရုံဝတ်စုံတွေမရှိတဲ့ ဝေးလံသောအနာဂတ်ကိုသာ စောင့်မျှော်ကြဖို့ရှိတာပဲ၊ အဲဒီအနာဂတ်က တစ်နေ့သောအခါ ရောက်လာမှာတော့ သေချာပါတယ်”

ဂရီမော့ဗ်က လှောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်တော့လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ” သူက မျက်စိကိုမှေးကာ ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားလိုလူမျိုးတွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်နီကီတာလို လူမျိုးတွေက နောင်အနာဂတ်ဆိုတာကို အရေးမစိုက်ကြပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောင်အနာဂတ်မှာ အစစအရာရာဟာ ခုထက်ပိုကောင်းလာမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်အာမခံရဲတယ်၊ ကျုပ် စကားတွေဟာ သူများတကာပြောလို့ ဖန်တစ်ရာတေနေတဲ့စကားမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ရယ်ချင်ရယ်ပါ၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်သစ်ရဲ့ရောင်ခြည်ဟာ ထွန်းသစ်လာလိမ့်မယ်၊ တရာမျှတမှုဟာ

အောင်ပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့နေ့ဟာလည်း ရောက်ရှိလာရလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒါတွေကို မြင်သွားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အစောကြီးကတည်းက သေသွားပြီးဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူရဲ့ မြေးဖြစ်တွေဟာ ဒါတွေကိုတွေ့မြင်သွားကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အခိုင်အမာယုံကြည်တယ်၊ သူတို့အတွက် ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ သင်တို့ကို ဘုရားသခင်က အကူအညီပေးပါလိမ့်မယ်၊ အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက်အောင်မြင်စေပါလိမ့်မယ်”

ဂရိုမော့စ်၏မျက်လုံးများမှာ တဖိတ်ဖိတ်လက်၍နေသည်။ သူက နေရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုဆန့်တန်းပြီး ပြင်းထန်လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဒီသံတိုင်တွေ နောက်ကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီကို ကျွန်တော်ရဲ့ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေ ပေးပို့လိုက်ပါတယ်၊ တရားမျှတမှုဟာ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ပါစေ၊ သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက်နေမယ်”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အဲ့ဒီလောက်ဝမ်းမြောက်စရာအကြောင်းမျိုး မမြင်မိဘူးဗျ” ဆရာဝန်ကပြောသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့၌ ဂရိုမော့စ်၏ အမူအရာတို့မှာ ဇာတ်ဟန်ပါသလိုထင်ရသော်လည်း များစွာကား ထိရောက်မှု ရှိလေသည်။

“အကျဉ်းထောင်နဲ့ စိတ်ရောဂါသည်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းတွေဟာ ပျောက်ကွယ်ချင် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်” သူက ဆက်ပြန်သည်။

“ပြီးတော့ တရားမျှတမှုဟာလဲ ခင်ဗျားပြောသလို အောင်ပွဲခံမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သဘာဝနိယာမတရားတွေဟာ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဘူးဗျ၊ ကိစ္စအဝဝဟာ အခြေခံသဘောအားဖြင့်တော့ ဒီနေ့ကာလအတိုင်းပဲ ဆက်လက်တည်ရှိနေမှာပဲ၊ ဘယ်လောက်တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ရောင်ခြည်သစ် ထွန်းလင်းလာသည်ဖြစ်စေ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေကတော့ ရှိနေဦးမှာပဲ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းတလားမှာ သံမှိုစွဲပြီး တွင်းခေါင်းထဲကို ချကြဦးမှာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် မသေခြင်းတရား ဆိုတာကောဗျာ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဗျာ”

“ခင်ဗျားကတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့ ယုံနေတယ်ဗျ၊ ဒေါ့စတိုယက်စ်စကီးလား ဇော်လတ်ယားလား ဘယ်သူပြောမှန်းတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူပြောတာက ထာဝရဘုရားသခင်သာ မရှိဘူးဆိုရင် လူဟာတစ်နည်းနည်းနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ဖန်ဆင်းယူမှာပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ကလည်း မသေခြင်းတရားဆိုတာဟာ တကယ်မရှိဘူးဆိုရင် တစ်နေ့မှာ လူသားဟာ မိမိရဲ့ဉာဏ်ပါရမီနဲ့ ဒါကိုဖန်ဆင်းယူလိမ့်မယ်လို့ လက်ခံထားတယ်”

“ခင်ဗျား တွေးခေါ်ပုံသိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ” ဆရာဝန်က နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားလို ယုံကြည်ချက်မျိုးရှိတဲ့သူတစ်ယောက်အဖို့ နံရံလေးဘက် ကာရံထားတဲ့အထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသည်ဖြစ်စေ စိတ်ညစ်ညူးဖို့အကြောင်းမရှိဘူးဗျ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်တွေမှာ ပညာသင်ခဲ့သေးသလဲ”

“တက္ကသိုလ်တော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးဆုံးအောင် မတက်ခဲ့ရဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ တွေးခေါ်တတ်တဲ့သူ၊ စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်မှာပဲ၊ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကိုဖော်ထုတ်ဖို့ တစ်သမတ်တည်း အလေးအနက်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း၊ သွားသွားလာလာ စားစားသောက်သောက်နဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်လွန်သွားရမယ့်ဘဝမျိုးကို လုံးဝဥသုစက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းဆိုတဲ့အချက်နှစ်ချက်ဟာ လူသားတွေ ဘယ်တုန်းကမှမရခဲ့တဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့တော့ သံတိုင်သုံးထပ်ရဲ့နောက်မှာ ရောက်နေပေစေ၊



အဲဒီကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေကို ခင်ဗျားရနိုင်လာလိမ့်မယ်၊ စည်ပိုင်းထဲမှာနေတဲ့ ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်ဟာ ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးနေတဲ့မင်းဧကရာဇ်တွေထက် ပျော်ရွှင်မှုရခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်က နလပိန်းတုံး ငတုံးပဲဗျ” ဂရိုမော့ဗ်က ဘုကျကျပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကိုလာပြီး ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်တွေ၊ ဟိုဟာဒီဟာတွေ လာပြောနေရတာလဲ” သူက ရုတ်တရက်ဒေါသထွက်လာကာ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ဘဝကို မြတ်နိုးတယ်၊ တကယ် ပြင်းပြင်းပြပြခံမင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ပါတက်ကူးရှင်းမေးနီးယား ဝေဒနာကိုခံစားနေရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်ရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းကို အခါမလပ်ခံစားနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်လေမှာ လူ့ဘဝကိုပြင်းပြင်းပြပြ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့စိတ်ဟာ အခိုက်အတန့်ဆိုသလို ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျုပ်ဟာ လုံးဝသွက်သွက်ခါအောင် ရူးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာ သိပ်ကြောက်ကြောက်လာတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူလောကကြီးထဲမှာနေချင်တယ်၊ တကယ့်ကို အရူးအမူး နေချင်နေတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် သူက အကြီးအကျယ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ လူနာဆောင် ဟိုဘက်ထိပ်သည်ဘက်ထိပ် လျှောက်နေသည်။ သူက အသံကိုနိမ့်လျက် ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေ့သည်တွေ့ရင်းက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အကောင်ခြပ် အသေအချာ မခွဲခြားနိုင်တဲ့ ရုပ်တွေ မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေမြင်လာရတယ်၊ နားထဲမှာ အသံဗလံတွေ၊ တူရိယာသံတွေကြားရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် တောထဲမှာလမ်းလျှောက်နေရသလို ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေရသလိုခံစားရတယ်၊ ပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားသွားလာလာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့ဘဝ၊ လုပ်စရာ၊ ကိုင်စရာကလေးတွေ ပူပင်စရာကလေးတွေနဲ့ ရောပြွမ်းတဲ့ဘဝကို တမ်းတမိတယ်၊ အပြင်မှာ ဘာအသစ်တွေများ ထူးနေသလဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီမြို့ထဲမှာလား ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာကို ဆိုလိုတာလား”

“မြို့ထဲကအကြောင်း ပထမပြောဗျာ၊ ပြီးတော့မှကျန်တဲ့ ကမ္ဘာအကြောင်း ပြောတာပေါ့”

“အင်း ဘာပြောရပါလိမ့်၊ ဒီမြို့မှာနေရတဲ့ဘဝကတော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာပါပဲဗျာ၊ ကိုယ် စကားသွားပြောလို့ နားထောင်မယ့်သူလည်းမရှိ၊ မျက်နှာအသစ်ဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှမရှိ၊ သိပ်မကြာခင်ကတော့ ဆရာဝန်အသစ်တစ်ယောက် ဒီရောက်လာတယ်၊ ခိုဘိုတော့မိတဲ့”

“အဲဒီလူ ဒီမြို့ရောက်ခါစက ကျွန်တော်အပြင်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ တောသားတစ်ယောက်နဲ့သာ တူပါတယ်ဗျာ၊ သိပ်ညာဏ်ပညာရှိပုံမရဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ စာပေပညာတတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ယဉ်ကျေးတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆန်းတော့ဆန်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ရသလောက်တော့ မော်စကိုနဲ့ ပီတာစဘတ်က ပညာတတ်လောကဟာ ရပ်တန့်ဆုတ်ယုတ်သွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒီမှာအမြဲတမ်း ပြောင်းလဲတိုးတတ်နေတာပဲဆိုတော့ အဲဒီမှာတကယ့်လူတွေ ရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေပုံက သူတို့ဆီက ဒီကိုပို့လိုက်တဲ့လူတွေ ကြည့်လိုက်ရင် ရုပ်မြင်တာနဲ့တင် စိတ်ပျက်စရာချည်းဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ့်ကို ကံဇာတာဆိုးလှတဲ့မြို့ပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဒီမြို့က တကယ်ကိုကံဆိုးတဲ့မြို့ပါဗျာ” ဂရိုမော့ဗ်က သက်ပြင်းချပြီးနောက် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျန်တဲ့ကမ္ဘာလောကကြီးကကောဗျာ၊ ဒီခေတ်သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေက ဘာတွေရေးနေကြတုံးဗျ”

ယခုအချိန်၌ကား လူနာဆောင်ထဲတွင် အတော်ကြီးမှောင်မည်းလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ဂရိုမော့ဗ်အား ရုရှားပြည်နှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် ရေးသားနေကြသည့်အကြောင်းများ၊ သတင်းစာများမှ သူ ထုတ်ယူဆင်ခြင်မိသည့်

ယနေ့ခေတ်အတွေးအခေါ်လမ်းကြောင်းများဟု ယူဆရသည်များကိုပြောပြနေသည်။ ဂရိမော့ဗ်ကလည်း အလေးအနက် အာရုံစိုက်နားထောင်ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားဖြတ်၍မေးခွန်းများမေးသည်။ ထို့နောက်ရုတ်တရတ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာတစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ခေါင်းသူ လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ခုတင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကိုစန့်စန့်ကြီးလုပ်ပြီး ဆရာဝန်အား ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲဗျ" ဆရာဝန်ကမေးသည်။

"ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက နောက်ထပ်ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ကြားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်နေပါရစေ" ဂရိမော့ဗ်က ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာတော့ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

"ကျုပ်ဘာသာ နေပါရစေလို့ ပြောပြီးပါကောလားဗျ၊ သေပါစေဗျာ"

ဒေါက်တာရာဂင်က ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းသို့ရောက်သောအခါသူက .....

"နီကီတာရေ၊ ဒီအမှိုက်တွေအနည်းအပါး ရှင်းဖို့လုပ်ပါဦးဗျာ၊ နံလှပြီဗျ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"သိပ်တော်တဲ့လူပဲ" ဆရာဝန်က သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်ရင်းကတွေးလာသည်။

"ငါ ဒီမြို့ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ငါနဲ့ စကားကောင်းကောင်းပြောလို့ရတဲ့ ပထမဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူ့မှာ တွေးခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေမှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိတယ်"

ထို့ညအဖို့ စာဖတ်ချိန်၌လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာထဲရောက်ပြီးချိန်၌လည်းကောင်း၊ သူက အိုင်ဗင်ဂရိမော့ဗ် အကြောင်းကိုသာ တွေး၍နေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ ပထမဆုံးသတိရသောအချက်မှာ အသိဉာဏ်ပညာရှိ၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းပင်ဖြစ်၍၊ အခွင့်အရေးရလျှင်ရချင်း ထိုသူထံ နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

## ၁၀

အိုင်ဗင်ဂရိမော့ဗ်က ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ညှပ်ကိုင်ကာ အိပ်ရာထဲတွင်လှဲနေသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုမူ သေသေချာချာ ကွေး၍ထားလေသည်။ သူက မနေ့ကကျန်ခဲ့သလိုပင် နံရံကိုမျက်နှာမူ၍နေရာ ဒေါက်တာရာဂင်က သူ့မျက်နှာကိုမမြင်ရဘဲရှိ၏။

"ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ အိပ်ပျော်နေသလားဗျ" ဆရာဝန်က မေးသည်။

"တစ်အချက်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး" ဂရိမော့ဗ်က ခေါင်းအုံးထဲသို့ ပြောလိုက်သည်။

"နှစ်အချက်၊ ခင်ဗျားဟာ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပါပကောလား"

"ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ" ဆရာဝန်က အနည်းငယ် နောက်တွန့်သွားရာက ပြန်ပြောလိုက်၏။ "မနေ့တုန်းက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလို့သိပ်ကောင်းနေတုန်း ရုတ်တရက် ခင်ဗျားက

ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ကွက်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူးလို့ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုပါသွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့ဗျာ"

"မှန်တယ် မှန်တယ်" ဂရိုမော့ပ်က မေးလက်ထောက်ကာ ခေါင်းထောင်ထလာရင်း ပြောလိုက်သည်။ နီရဲသော သူမျက်လုံးကမူ သရော်ဟန်နှင့် စိုးရိမ်မကင်းဟန်တို့ ရောစွက်၍နေသည်။ ခင်ဗျားရဲ့သူလျှိုအလုပ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့အလုပ်တွေကို ဘာလို့ တခြားသွားမလုပ်တာလဲ။ ဒီမှာကတော့ ခင်ဗျား အလကားလေကုန်ရုံရှိမှာပဲ။ ခင်ဗျား ဘာအတွက်လာနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မနေ့ကတည်းက စဉ်းစားပြီးပြီ"

"ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် တွေးမှ တွေးတတ်ပလေဗျာ" ဆရာဝန်က မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ပြောလေသည်။

"နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ် သူလျှိုလာလုပ်နေတယ်လို့ ကောက်ချက်ချတာကိုး။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဒီသဘောပဲ။ ခင်ဗျားဟာသူလျှိုဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဟိုလူတွေက ကျုပ်ကိုစမ်းသပ်ဖို့အပ်သွားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ခေါ်လို့ရတယ်"

"ခင်ဗျား စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ တွေးတောကြံဆပုံတွေကို သိပ်ကို ရွဲ့စောင်းနေပြီလို့ ပြောချင်တယ်"

ဆရာဝန်က ခွေးခြေတစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ယမ်းခါ၍နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

"ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျား ယူဆချက်မှန်တယ်ပဲ ထားပါဦး။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လာအပ်နေတယ်။ ပြီးရင် ပုလိပ်ကို အစီရင်ခံမယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားမှာဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ထားဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီးရုံးတင်ပြီတဲ့၊ ထောင်ထဲရောက်သွားရင် ဒီနေရာမှာထက် ဆိုးမယ်ထင်လို့လား။ ဆိုက်ဘေးရီးယားကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးတယ်ထားဦး၊ ဒီလူနာဆောင်ထဲမှာထက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ကြောက်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထင်ရသလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှဆုံးရှုံးသွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိသေးသလဲ"

သူက ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ဂရိုမော့ပ်မှာ အတော်ရှင်းလင်းသွားဟန်ရှိ၏။ သူက စိတ်ချသွားကာ ထထိုင်လာသည်။ အချိန်မှာ လေးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းမူ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ သူ့အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမည်။ ဒါရီယာက ဘီယာသောက်တော့မလားဟု မေးမြန်းနေမည် ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက ကြည်လင်သာယာ၍ နေသည်။

"ကျွန်တော်က နေ့လယ်စာစားပြီးတဲ့အချိန်၊ အပြင်မှာ တကယ့်မိုးဦးကျစ ကလေးလို ဖြစ်နေတာနဲ့ လမ်းတစ်ပတ်လောက် လျှောက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဆီဝင်မယ်လို့စိတ်ကူးရပြီး ထွက်လာတာ"

"အခု ဘာလဲဗျာ။ မတ်လမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မတ်လကုန်ခါနီးပေါ့ဗျာ"

"ဗွတ်တော့ တော်တော်ထူရော့မယ်"

"သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ပန်းခြံထဲ လမ်းတွေတော့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ပါပဲ"

"ဒီလို ဥတုရာသီမျိုးမှာ မြို့ပြင်ကို အမိုးဖွင့်ရထားနဲ့ သွား" ဂရိုမော့ပ်က ယခုမှ အိပ်ရာကထလာသည့်အလား နီရဲသောမျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာပြောနေ၏။ "ပြီးတော့ ပြန်လာ၊ စာကြည့်ခန်း နွေးနွေးလေးထဲဝင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ခေါင်းကိုက်တဲ့ရောဂါကို တကယ်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆွေးနွေး၊ အခုတော့ဗျာ ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်ယောက်လို မနေရတာကြာပါပြီ။ ဒီနေရာက တကယ့်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ ကောင်းတဲ့ နေရာပါဗျာ"

ယမန်နေ့က လှုပ်ရှားထကြွခဲ့မှုကြောင့် သူကပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိကာ စကားပြောလိုစိတ်မရှိလှဘဲ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့လက်ချောင်းများကက တုန်ယင်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာအသွင်ကမူ သူ့ခမြာ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရရှာကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။



"အမှန်တကယ်ကတော့ နွေးထွေးပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စာကြည့်ခန်းနဲ့ ဒီလူနာဆောင်အကြားမှာ ခြားနားမှုတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး" ဆရာဝန်က ပြောသည်။ "ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာတွေဟာ လူ့ကိုယ်တွင်း အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာသာ တည်တံ့။ ပြင်ပ ဗဟိဒ္ဓာလောကမှာ မတည်ဘူး"

"ခင်ဗျားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီကောက်ချက်ကို ဆွဲနိုင်တာလဲ"

"သာမန်လူတစ်ယောက်ဟာ သက်သောင့်သက်သာရှိမှုကို မြင်းရထားတို့၊ နွေးထွေးတဲ့အခန်းတို့က ရရှိမှုရှိလင့်တယ်။ တွေးတော ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှာတယ်"

"ခင်ဗျား အဲဒီအတွေးအခေါ်ကို ဂရိပြည်မှာသွားပြီး ဟောပြောပို့ချဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ရာသီဥတုကလဲ ပူနွေးတယ်၊ လိမ္မော်ရနံ့ကလေးတွေကလဲ သင်းပျံ့တယ်။ ဒီက ရာသီဥတုနဲ့တော့ သိပ်မကိုက်ဘူးဗျ။ မကြာခင်ကလေးက ဒိုင်အိုဂျီးနီးစ်အကြောင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ခင်ဗျားပဲ ထင်တယ်"

"မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မနေ့က ဆွေးနွေးကြတာ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒိုင်အိုဂျီးနီးစ်မှာ စာကြည့်ခန်းတို့၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတဲ့နေရာတို့ဆိုတာ မလိုဘူးဗျ။ သူ့မှာ ဒီတိုင်းတင် နွေးနေပြီးသား၊ သူ့လုပ်စရာက ဘာလဲ၊ စည်ပိုင်းထဲမှာလဲအိပ်ပြီး လိမ္မော်သီးတွေ သံလွင်သီးတွေ စားပိုးနဲ့အောင်စား၊ ဒါပဲ၊ တကယ်လို့ သူသာရုရှားပြည်မှာ နေရမယ်ဆိုရင် နေရာအခန်းလေးတစ်ခုရဖို့အတွက် ဒီဇင်ဘာလအထိတောင် ဆိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ မေလကတည်းက မဟားတရား တောင်းလာလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တခါတည်း ရေခဲတုံး ဖြစ်သွားမယ်"

"ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ လူဟာ အခြားသော နာကျင်မှုဝေဒနာများနည်းတူ အအေးဒဏ်ကိုလဲ မတုန်မလှုပ်ခံနိုင်စွမ်း ရှိနိုင်တယ်ဗျ။ မာကပ်စ်အောရီလီးယပ်စ်က ဘာပြောသလဲ၊ နာကျင်တယ်ဆိုတာဟာ နာကျင်ခြင်းပဲလို့ မှတ်ယူတဲ့အသိပါတဲ့။ အဲဒီနာကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ အသိကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ စွန့်ပစ်ပယ်ဖို့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဆက်လက်မညည်းညူဖို့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် နာကျင်မှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲတဲ့။ ဒါ တကယ်မှန်တဲ့စကားပဲဗျ။ ပညာရှိ ဒါမှမဟုတ် ထားပါတော့ သာမန်တွေတော့ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရန် ငြင်းဆန်ခြင်း ရှုတ်ချခြင်းအားဖြင့် အခြားသောသူများနဲ့ ကွဲပြားထူးခြားလာနိုင်တယ်။ အစဉ်အမြဲ ကျေနပ်တင်းတိမ်မှု ရလာနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါ ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စေနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး"

"ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်ဟာ အသိဉာဏ်လုံးဝမရှိတဲ့ လူ့အန္တတစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားနေရတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျေနပ်တင်းတိမ်မှု မရှိဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပုံတွေကို ကျုပ် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေတယ်"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား အခုအချိန်ကစပြီး ဒီအကြောင်းတွေ မတွေးတောဘူးဆိုရင် အပြင်လောကထဲက ကျုပ်တို့ အလန့်တကြား စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ အင်မတန်မှ သေးမွှားတဲ့ ကိစ္စရပ်ကလေးတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား သိမြင်လာလိမ့်မယ်ဗျ။ တကယ် အရေးကြီးတဲ့အချက်က လူ့ဘဝဆိုတာဘာလဲဆိုတာ သိနားလည်ဖို့ပဲ။ ဒီအချက်ကို ဆင်ခြင်သိရှိခြင်းဖြင့်သာလျှင် တကယ့်ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်ကို ရရှိနိုင်တယ်ဗျ"

**"ဆင်ခြင်သိရှိခြင်း"**

ဂရိုမော့ဗ်က မနစ်မြို့ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"အဖွဲ့ထွာ၊ ဗဟိဒ္ဓပြီးတော့ ဘာတဲ့သည်းခံပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတရားတွေ ကျုပ်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်နားလည်တာက" သူက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်အား စားမတတ်ဝါးမတတ် အမူအရာမျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ "ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကိုပူဇွန်တဲ့သွေးတွေ၊ အာရုံကြောတွေနဲ့ တည်ဆောက်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ သက်ရှိပစ္စည်းဟာ ရှင်သန်နေသမျှကာလပတ်လုံး ထိခိုက်မှု၊ လှုံ့ဆော်မှုမှန်သမျှကို တုံ့ပြန်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ် အဲဒီလိုပဲတုံ့ပြန်တယ်။ နာတယ်၊ မျက်ရည်တွေ အော်သံငိုသံတွေနဲ့တုံ့ပြန်တယ်။ ကိုယ့်ကို မကောင်းကြံတယ်၊ မကျေနပ် မနစ်မြို့စိတ်နဲ့တုံ့ပြန်တယ်။ အဲဒီ တုံ့ပြန်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းပဲ ဘဝပဲလို့ ကျုပ်ဆိုလိုက်ချင်တယ်။ သတ္တဝါတစ်ခုသည် အမျိုးအနွယ်အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျလေ အာရုံခံစားမှုနည်းလေပဲ။ လှုံ့ဆော်မှုထိခိုက်မှုတို့ကို တုံ့ပြန်မှုနည်းလေပဲ။ အဆင့်အတန်း မြင့်လာလေ ပိုပြီးအာရုံခံစားလာလေ လှုံ့ဆောင်ချက်ကို ပိုပြီးပြင်းပြင်းထန်ထန်တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားလေပဲ။ ဒါလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်မသိနိုင်ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်လို့ခေါ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်အခြေခံကျတဲ့ အချက်ကလေးတွေကိုတောင်မှ မသိနိုင်လောက်အောင် အသိပညာ ခေါင်းပါးရသလား။ ဝေဒနာကို မခံစားတော့ဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဟောဟိုအခြေအနေလောက်အထိ နိမ့်ကျပျက်စီးသွားပြီလို့ဆိုရမယ်"

ဂရိုမော့ဗ်က တစ်ကိုယ်လုံးဖောင်းပွကာ အကြောအခြင်များသေလျက် မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေသူကို လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်သည်။ "ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီလူဟာ ဝေဒနာကို အတိုင်းထက်အလွန် ခံစားရလွန်းအားကြီးလို့ လုံးဝထုံထိုင်းသွားပြီး နာကျင်တယ်ဆိုတာကို နောက်ထပ် မခံစားနိုင်တော့တာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာသာ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ လျော့လိုက်စေချင်တယ်။ ကျုပ်က ပညာရှိလဲမဟုတ် အဘိဓမ္မာဆရာလဲမဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ နားလဲမလည်ဘူး။ ပြောလဲ မပြောတတ်ဘူး"

"ခင်ဗျားပြောတာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တယ်"

"ခင်ဗျား ဆွဲသွင်းလာတဲ့ ဥပေက္ခာဝါဒီတွေဟာ အင်မတန်မှကို မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အယူအဆတွေဟာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်လောက်ကတည်းကပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းကလေးမှ တိုးမလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအယူအဆတွေဟာ လက်တွေ့မကျလို့ပါပဲ။ အရည်မရ အဖတ်မရ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ တစ်သက်လုံး ရှိသမျှ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ လေ့လာလိုက်စားပြီး အဲဒါကို အရသာခံနေတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်စုရဲ့ လောကမှာတော့ အောင်မြင်မှု အထိုက်အသင့် ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုကြီးကတော့ ဒါကိုနားမလည်နိုင်ကြဘူး။ ဥစ္စာနေကြွယ်ဝခြင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ကို ဥပေက္ခာပြုရမယ်။ ဆင်းရဲဝေဒနာနဲ့ သေဘေးကိုမထိမဲ့မြင်ပြုရမယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒဟာ ဧရာမလူအများစုကြီးရဲ့ နားလည်မှုနယ်ပယ်ကို လုံးဝကျော်လွန်သွားပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူစုကြီးရဲ့ဘဝမှာ ချမ်းသာစည်းစိမ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ခံစားခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မထိမဲ့မြင် ပြုရမယ်ဆိုရင်လဲ သူတို့ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို မထိမဲ့မြင်ပြုရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူရဲ့အလုံးစုံသော သိမြင်ခံစားမှုတို့ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ချမ်းအေးခြင်း၊ အနှိမ်ခံအောက်ကျခံရခြင်း၊ ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်း၊ ဟင်းမလက်လိုသေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းဆိုတဲ့ အာရုံခံစားမှုများနဲ့သာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ။ ခင်ဗျားက အဲဒီဘဝကိုခါးသီးတယ်၊ ရွံ့မှန်းစရာကောင်းတယ်ထင်ပေမယ့်လဲ

ဒါကို လုံးဝလျစ်လျူရှုဖို့ ဥပေက္ခာပြုဖို့ ခင်ဗျားတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ထပ်ပြောရရင် ဥပေက္ခာဝါဒမှာ အနာဂတ်မရှိတော့ပါဘူး။ ရှိနေမှာတွေက ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားလဲ မြင်နေရသားပဲ။ ကမ္ဘာဦးအစကနေ ဒီကနေ့အထိ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေတာတွေက ဒုက္ခဆင်းရဲကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဝေဒနာကို အပြင်းအပြ ခံစားလာခြင်း၊ လှုံ့ဆော်မှုထိခိုက်မှုတွေကို တုံ့ပြန်လာခြင်းတွေပဲမဟုတ်လား။”

ထို့နောက် ဂရိုမော့ဗ်က ရုတ်တရက် စကားဆက်မရ၍ စိတ်ဆိုးသွားဟန်ဖြင့်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူက နဖူးကိုပွတ်သပ်၍နေ၏။

“ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ခု ပြောတော့မလို့ ရုတ်တရက်အစပျောက်သွားတယ်၊ ဘာပါလိမ့်ဗျာ၊ ဪ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းကိုရွေးနုတ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကျွန်အဖြစ် အရောင်းခံလိုက်တဲ့ ဥပေက္ခာဝါဒီတစ်ယောက်အကြောင်းဗျ။ သူ့အကြောင်းကိုကြည့်ရင် ခင်ဗျားလဲတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့အပြုအမူဟာ တစ်စုံတစ်ရာသော လှုံ့ဆော်မှုကို တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တယ်၊ အိမ်နီးချင်းရဲ့အကျိုးအတွက် မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးခံလိုက်တဲ့ အင်မတန် သဒ္ဓါတရားကြီးမားကြောင်းကိုပြတဲ့ အပြုအမူတစ်ရပ်ဟာ မခံချင်စိတ်နဲ့ မေတ္တာဂရုကာစိတ်တို့ရှိတဲ့ သူမျိုးမှသာရှိနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီထောင်ထဲရောက်လာကတည်းက အရင်ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေ အကုန်လုံး မေ့ပျောက်ကုန်လို့သာပဲဗျ၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို အကျိုးအကြောင်းသာကောတွေ ဒီထက်မက အများကြီးပြနိုင်သေးတယ်။ ကိုင်းဗျာ ခရစ်တော်ကော ဘယ်သွားထားမလဲ၊ ခရစ်တော်ဟာ အစစ်အမှန်လောကကို ငိုကြွေးခြင်း၊ ပြုံးရယ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ မခံလိုစိတ်ဖြစ်ခြင်းများတင်မက ဝမ်းနည်းကြွေကွဲခြင်းဖြင့်ပါ တုံ့ပြန်တယ်ဗျ၊ သူ့ကို နှိပ်စက်စမ်းသပ်ခဲ့စဉ်က သူဟာ ပြုံးပြီးရင်ဆိုင်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူဟာ သေခြင်းတရားကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂေဿရေမန်ဥယျာဉ်တော်မှာတုန်းက ဤခွက်ကို အကျွန်ုပ်မှလွှဲတော်မူပါလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။”

ဂရိုမော့ဗ်က ရယ်မောကာ နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ဆိုတာတွေဟာ အပြင်ပမှာမရှိဘူး၊ ကိုယ်တွင်းမှာသာရှိတယ်လို့ လက်ခံရမယ်” သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ဆင်းရဲခြင်း ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာမျိုးကို ရှုတ်ချရမယ်၊ ဘယ်အရာကိုမှလဲ အံ့သြခြင်းမဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ဆိုပါတော့ အဲဒီတရားကို ဟောပြောပို့ချနေတဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကျတော့ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအရည်အသွေးတွေရှိသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိလား အဘိဓမ္မာဆရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အဘိဓမ္မာဆရာ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအယူအဆဟာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီအယူအဆကို လူတိုင်းခံယူဟောပြောသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုဖွင့်ဖို့ ဝေဒနာနဲ့ခံစားမှုကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ဆိုတဲ့ သပ္ပရနမ်ပေါင်းတွေနဲ့ ပက်သက်လို့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ယူဆလာခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းသိချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတာခံစားဖူးသလား၊ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာ နားကောလည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ငယ်ငယ်တုန်းက ကြိမ်နဲ့ အရိုက်ခံဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ရိုက်နှက်ဆုံးမတဲ့အလုပ်ကို သိပ်ရွံတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ မညာမတာကို အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်အဖေဟာ သိပ်တင်းကျပ်လွန်းတဲ့ အစိုးရ အမှုထမ်းတစ်ယောက်၊ နှာခေါင်းရှည်ရှည် လည်ပင်းကဝါကြန့်ကြန့်နဲ့၊ လိပ်ခေါင်းလဲရှိသေးတယ်၊ ထားပါတော့လေ သူ့အကြောင်း မေ့ထားလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဖူးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ မငြိမ်းခြောက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ သတ်ဖို့ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားက နွားသိုးတစ်ကောင်လောက် သန်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဖအေအရိပ်အာဝါသအောက်မှာ

ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ပညာသင်ဖို့ စရိတ်စက ဖအေက ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ပညာသင်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခင်ဗျားမှာ လခအချောင်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုရလာတယ်။ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ရှိလာပြီ။ ခင်ဗျားဟာ လခမပေးရတဲ့ အိမ်ခန်းမှာ နေရတယ်။ အိမ်မှာခိုင်းဖို့ အစေခံတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး မီးဖိုအနွေးဓာတ်ဖိုးတောင် မပေးရဘူး။ အလုပ်ကျတော့လဲ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ နည်းနည်းပဲလုပ်လုပ် များများပဲလုပ်လုပ် ဘာမှမလုပ်ချင်လဲရတာပဲ။ နဂိုကတည်းက ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ တွေဝေငေးမောပြီး နေတတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘယ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အနှောင့်အယှက်မှမခံရအောင် သေသေချာချာစီစဉ်ပြီး နေလာခဲ့တယ်။ ဘယ်သူကမှခင်ဗျားကို ခင်ဗျားသွားနေကျလမ်းကြောင်းထဲက ဆွဲမထုတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို အရည်အချင်းမရှိတဲ့တပည့်တွေ၊ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ လူတွေလက်ထဲလွှဲထားတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့ အခန်းထောင့်မှာ ဖိပ်နဲ့တိုင်၊ ပိုက်ဆံတွေစု၊ စာအုပ်ကလေးတွေထိုင်ဖတ်၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အကြောင်းတွေကို အကြီးအကျယ်လုပ် ဝိပဿနာတင်ပြီး အရသာခံနေမယ်”

ထို့နောက် ဆရာဝန်၏ နီမြန်းသော နှာခေါင်းကိုကြည့်ကာ “ပြီးတော့ အရက်မှန်မှန်သောက်မယ်”

“အဲဒီ ဥစ္စာထဲမှာနေလို့တော့ ခင်ဗျားဘာမှတွေ့လာမှာမဟုတ်ဘူး။ လောကအကြောင်း ဘာမှသိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာကို လက်တွေ့မကြုံရဘဲ စိတ်ကူးထဲမှာပဲတွေ့နေမှာပဲ။ ဝေဒနာခံစားခြင်းကို စွန့်ပယ်ဖို့နဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ အံ့သြခြင်းမဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေကို ခင်ဗျားရလာတဲ့ အကြောင်းကလဲ ရှင်းပါတယ်။ နေ့ထူထူ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့မှုအပြင် ဗဟိဒ္ဓလောကကို လက်သင့်မခံလိုမှု၊ အတွင်းအဇ္ဈတ္တဘဝကို အလေးပေးမှု၊ ဆင်ခြင်သိမြင်မှု၊ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာတွေဟာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်တဲ့ ရုရှားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အသင့်တော်ဆုံး လောကအမြင်တွေပဲ။ ဥပမာအားဖြင့်ဗျာ လယ်သမားတစ်ယောက် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ရိုက်နေတာမျိုး ခင်ဗျားတွေ့ဖူးမှာပဲ။ ခင်ဗျားက ဘာလို့သွားဟန်မှာလဲ။ သူ့ဟာသူလုပ်ပစေပေါ့။ အနှေးနှေးအမြန်ဆိုသလို တစ်နေ့ကျရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေကြမှာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ရိုက်တဲ့လူဟာ အရိုက်ခံရတဲ့လူထက် ပိုပြီးယုတ်ညံ့သွားတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ခါ အရက်သောက်တာ ဆိုပါတော့၊ အရက်ကို မူးအောင်သောက်တာဟာ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်ပဲ။ လူမြင်လို့လဲမကောင်းဘူးလို့ဆိုမယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ ခင်ဗျား အရက်သောက်သည်ဖြစ်စေ မသောက်သည်ဖြစ်စေ ဘာထူးသေးလဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ ခင်ဗျားသေရမှာပဲမဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ဗျာ လယ်သူမတစ်ယောက် သွားကိုက်လို့ဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီလာပြမယ်။ ဟာ ဒါဘာဖြစ်သလဲ။ နာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နာတယ်လို့ထင်နေတဲ့စိတ်ပဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ သေတဲ့အထိ မအိုမနာဘဲနေသွားရတယ်လို့မှ ရှိဘဲ။ သွားပါကွာ၊ ငဲ့ဘာသာ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးလုပ်ရင်း အရက်သောက်နေတာ မဖြောင့်အောင်လာလုပ်နေတယ်လို့ပြောပေါ့။ ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားဆီလာပြီး ဘဝကိုဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ မေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကလွဲလို့ ဘယ်သူမဆို အဖြေမပေးခင် ခဏတော့စဉ်းစားဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကျတော့ အဖြေက လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ “ဘဝကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစား၊ စစ်မှန်သော ချမ်းမြေ့မှုကို ရအောင်ကြိုးစား” ဒါတွေ ခင်ဗျားပြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စစ်မှန်သောချမ်းမြေ့မှုဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒါကို ခင်ဗျား ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုပါတော့ဗျာ ကျုပ်တို့က ဒီသံတိုင်တွေနောက်မှာ သော့ပိတ်ခံထားရတယ်။ ဒီအထဲမှာ အနှိပ်စက်ခံနေရတယ်။ အဆွေးမြေခံနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိဝရီအရတော့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဒီအဆောင်ထဲမှာနေရခြင်း သို့မဟုတ် နွေးထွေးသောအိမ်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာရှိသော စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲမှာ နေရခြင်းတို့ဟာ ဘာမှကွဲပြားခြားနားခြင်းမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့အတွေးအခေါ်ဟာ သိပ်ကိုအဆင်ပြေတာပဲ။ ခင်ဗျားမှာ လိပ်ပြာလည်း လုံသွားမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပညာရှိတစ်ယောက်လို့တောင် ထင်လာနိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ခင်ဗျားဥစ္စာဟာ မေ့မိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဘိဓမ္မာတရားတစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအထဲမှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အသိဉာဏ်အမြင်တွေမပါဘူး။ ဒါဟာ တကယ်တော့ ပျင်းရိမှုပဲ။ စိတ်အာရုံ ထုံထိုင်းမှုပဲ။ အလကား ကလီကမာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ။ ဟုတ်တယ်”

ဂရီမော့ဗ် ရုတ်တရက် ထအော်သည်။ ဒေါသကတစ်ကြိမ် ထကြွလာပြန်သည်။



“ခင်ဗျားက ဒုက္ခဝေဒနာကို မခံလေးစားပြုရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျားလက်ကို ကျုပ် တံခါးကြားထဲမှာ ညှပ်ကြည့်မယ်။ သံကုန်ဟစ်ပြီးတောင် အော်သွားဦးမယ်”

“အော်ချင်မှလဲ အော်မှာပေါ့ဗျာ” ဒေါက်တာရာဂင်က ဒေါသဖြစ်ဟန်မရှိဘဲ ပြုံး၍ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တော့ တွေ့စမ်းချင်သဗျာ၊ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရုတ်တရက်လေဖြတ်လို့ မစွမ်းမသန် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့၊ နေရာတကာ စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်တတ်တဲ့ ကျုပ်မပြည့်တဲ့လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ကိုယ်ချင်းမစာပြောဆိုဆက်ဆံမယ်၊ သူ့အတွက်တော့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပေါ့လေ၊ အဲဒီလို လုပ်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့မှ အဲဒီဆင်ခြင်သိမြင်ဖို့ကြိုးစားကြ၊ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ရှာဖွေကြဆိုတဲ့တရားတွေ ခင်ဗျားဟောကြားတုန်းက ကြားရတဲ့လူတွေနားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အရိပ်အမြွက်လောက် သိလာမယ်”

“ခင်ဗျား ဝေဖန်ဆွေးနွေးသွားတာ သိပ်ကောင်းသဗျာ” ဒေါက်တာရာဂင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးရယ်၍ ပြောလေသည်။

“တသီးတသန့်စီသော ပြဿနာတွေကို တစ်လောကလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်သွားနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တော့ တကယ့်ကိုသဘောကျသွားပြီး လေးစားသွားပြီဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကို ခင်ဗျားစိစစ်ပြသွားတာ သိပ်ကိုပြောင်မြောက်တာပဲ၊ ကိုင်း အခုခင်ဗျားပြောသမျှတွေ ကျွန်တော်နားထောင်ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာရှိတာတွေလဲ ခင်ဗျားနားထောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”

စကားဝိုင်းမှာ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်ကြာသွား၏။ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ များစွာကျေနပ်အားရဟန်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူက အဆောင်ငယ်သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်တစ်ခေါက် နေ့လယ်တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်၍နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေဝင်မိုးချုပ်သည် အထိပင် အိုင်ဗင်ဂရိုမော့ဗ်နှင့် စကားပြောဆိုနေတတ်၏။ အစပိုင်းတွင် ဂရိုမော့ဗ်မှာ ဆရာဝန်၌မည်သို့သော မကောင်းသည့်အကြံအစည်များ ရှိလေမည်နည်းဟု သံသယဝင်ကာ စိတ်မချနိုင်ဘဲရှိ၏။ နောက်မှသာ တဖြည်းဖြည်း ဧည့်သည်နှင့် အကျွမ်းဝင်လာကာ တောက်တောက်ခါးခါး ရိုင်းရိုင်းပျူဆက်ဆံမှုအစား ရှိသေကျိုးနွံလေဟန်တမင်လုပ်ထားသည့် ငှေ့တော့တော့အသံမျိုးဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်လာ၏။

များမကြာမီမှာပင် ဒေါက်တာရာဂင်တစ်ယောက် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်ကို မှန်မှန်သွားရောက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်ဟူသော သတင်းသည် ဆေးရုံတစ်ခွင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လာ၏။ သို့သော် အလုပ်သမားခေါင်းဆာဂျီ သော်လည်းကောင်း၊ နီကီတာသော်လည်းကောင်း၊ အခြားမည်သူတစ်စုံတစ်ယောက် သော်လည်းကောင်း ဆရာဝန်ကြီးသည် လူနာများအတွက် ဘာဆေးဝါးမှ ညွှန်းခြင်းမရှိဘဲ ဤလူနာဆောင်ထဲတွင် စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ နာရီပေါင်းများစွာကို အဘယ်ကြောင့် ကုန်လွန်စေလျက်ရှိရသနည်း ဟူသောအချက်ကို မတွေးတောမကြံဆနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ရာဂင်လုပ်နေပုံမှာ သူတို့အတွက် အလွန်ထူးဆန်း၍နေ၏။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးအလည်လာသောအခါ၌လည်း ဒေါက်တာရာဂင်မှာ အိမ်တွင်မရှိ၊ အပြင်ထွက်နေသည်နှင့်ချည်း ကြုံနေရ၏။ ဤအဖြစ်မျိုးမှာ ယခင်က ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့လှ၏။ ဒါရီယာမှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးက ဘီယာကို ခါတိုင်းလို အချိန်မှန်မသောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညစာစားဖို့လည်း နောက်ကျမှရောက်လာတတ်သည်နှင့် အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဖွန်လကုန်ပိုင်း နေ့တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာခိုဘိုတော့မည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဒေါက်တာရာဂင်အား တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့၏။ သူ့အား အိမ်တွင်မတွေ့ရသည်နှင့် ဆေးရုံတစ်ရံလုံးနဲ့အောင်လိုက်၍ရှာသည်။ နောက်တော့မှ သူ့ဆရာမှာ စိတ်ရောဂါသည်အဆောင်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းသိရသဖြင့် အဆောင်ငယ်ရှိရာသို့လာခဲ့၏။ အပြင်ခန်းမကိုဖြတ်ကာ အတွင်းသို့ဝင်မည့် တံခါးဝအနီးစင်္ကြံတွင် ရပ်လျက်ရှိစဉ် အတွင်းမှ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘယ်တော့မှ သဘောချင်းတူနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆတွေကို ကျုပ်ယုံကြည် သက်ဝင်လာအောင် ကြိုးပမ်းမှုတွေဟာ ဘယ်သောအခါမှ အောင်မြင်မှုရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူနာဂရိုမော့စ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“လက်တွေ့ဘဝကို ခင်ဗျား နားမလည်ဘဲ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတာလဲ ခင်ဗျား မခံစားဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားဟာသူတစ်ပါးရဲ့ ဒုက္ခဒေဒနာအပေါ်မှာ မျှော့သွေးစုပ်သလိုစုပ်ပြီး အသက်ရှင်နေတာပဲ၊ ကျုပ်မှာကတော့ လူဖြစ်လာပြီဆိုကတည်းက ဒီနေ့အထိ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံစားလာခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထက် အဘက်ဘက်က သာလွန်ပြည့်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုချင်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို သင်ပြနိုင်တဲ့ အဆင့်မှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် အယူအဆတွေမှာ သက်ဝင်လာဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲ မရှိပါဘူး”

ဒေါက်တာရာဂင်က အထဲလွဲခံရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက အဓိကအချက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒုက္ခဆင်းရဲခံရပြီး ကျွန်တော်ကမခံစားရဘူးဆိုတဲ့အတွက်လဲ ဘာခြားနားမှုမှ ဖြစ်ပေါ်မလာဘူး၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဆိုတာတွေဟာ ယာယီသဘောတွေပါ၊ ဒါတွေကို စဉ်းစားနေဖို့မလိုဘူး၊ ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတဲ့အချက်က ခင်ဗျားရောကျုပ်ရောဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဒီလူဟာ ကျိုးကြောင်းဝေဖန်ညှိနှိုင်းတတ်တဲ့လူ အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိထားကြရပြီပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခြားနားချင်တိုင်း ခြားနားနေပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခိုင်မြဲတဲ့နှောင်ကြီးတစ်ရပ်ရှိနေခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က ရူးသွပ်မိုက်မဲမှုတွေ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှုတွေ တန်ဖိုးမရှိတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်ဘယ်လောက် ပြီးငွေနေတယ်ဆိုတာရယ် ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောရတဲ့အချိန်တိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာရယ် ခင်ဗျားသိစမ်းစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပေါင်းသင်းရတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

ခိုဘိုတော့စ်က တံခါးကို ကျိခနဲတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူနာဂရိုမော့စ်က အိပ်ခါနီးစွပ်သည့် ခေါင်းစွပ်ကိုစွပ်လျက် ခုတင်ပေါ်၌ ဆရာဝန်ကြီးဘေးတွင်ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက အမူအရာ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အကြောဆွဲသလို တဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ ပြီးလျှင် သူက ဝတ်ရုံကို ကိုယ်တွင်ဆွဲ၍ပတ်နေ၏။ ဒေါက်တာ ရာဂင်ကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ့မျက်နှာ၌ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သည့် လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေလေသည်။

ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့စ်က ပခုံးကို တွန်းပြီး နီကီတာအား လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နီကီတာကလည်း ပခုံးကို ပြန်တွန်းပြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့စ်သည် ဆေးရုံ အလုပ်သမားခေါင်းဆာဂျီကိုပါ ခေါ်၍ နှစ်ယောက်သား တံခါးပေါက်အနီးစင်္ကြံတွင် ရပ်ကာ နားထောင်ကြပြန်သည်။

“ကြည့်ရတာ ခင်ဗျား အဘိုးကြီးတော့ မူလီချောင်သွားပြီထင်တယ်ဗျို့” အဆောင်ငယ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် ခိုဘိုတော့စ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ညစ်ထေးသောဝိညာဉ်တော်များကို သနားကရုဏာသက်တော်မူပါ ဘုရား” ဆာဂျီက ပြောင်နေအောင် တိုက်ထားသော သူ့ဖိနပ်များ မပေရအောင် ရွှံ့ဗွတ်များကို ဂရုတစိုက်ရှောင်ရှားကာ လျှောက်လာရင်းက ဟိတ်ဟန်ပါပါ ပြောနေသည်။ သူက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချပြီးနောက်

“ဆရာ ခိုဘိုတော့စ်ရေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားမိတာ ကြာခဲ့ပြီခင်ဗျ” ဟူ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

## ၁၂

ထိုနောက်ပိုင်းတွင်ကား ဒေါက်တာရာဂင်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသိရခက်သည့် ထူးခြားသောအခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်း သတိထားမိလာလေသည်။ အလုပ်သမားများ၊ သူနာပြုဆရာမများနှင့် လူနာများ သူ့ကို တစေ့တစောင်းကြည့်ကာ သူတို့ အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုး ပြောကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ သမီးကလေးမာရာမှာ ယခင်က ဆေးရုံဥယျာဉ်ထဲတွင် တွေ့တိုင်း ဒေါက်တာရာဂင်က ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်နေကျဖြစ်၏။ ယခုကား ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူကပြုံး၍ အနီးသို့ ကပ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ထို့ပြင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး မှာလည်း ယခင်က ဒေါက်တာရာဂင်၏ မိန့်ခွန်းရှည်များကို “သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ” ဟူသော စကားဖြင့် ဝင်ထောက်နေကျဖြစ်သော်လည်း ယခုကား သူ့မိတ်ဆွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့” ဟူ၍သာ ပြောတော့ကာ ဆရာဝန်အား ဗောဓိကာနှင့် ဘီယာကို စွန့်ဖို့ အကြံပေးစပြုလေသည်။ သို့သော် တိုက်ရိုက် ပြောသည်ကား မဟုတ်။ သူတို့တပ်က တပ်ရင်းမှူး တစ်ယောက်မှာ အလွန်တော်သည့်အကြောင်း၊ ဘယ်တပ်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမှာ မူလက အများ၏ လေးစားခင်မင်ခြင်းခံရကြောင်း၊ သို့သော် နောင်တွင် အရက်အလွန်အကျွံသောက်သဖြင့် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာကြောင်း၊ အရက် ဖြတ်လိုက်သောအခါမှ နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာကြောင်း စသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရာဂင်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပ်ကလည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ လာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ သူကလည်း အရက်သေစာကို စွန့်လွှတ်ရန် ပြောသည်။ ထို့အပြင် ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ ရှင်းမပြဘဲ ရာဂင်အား ဘရိမိုက်ဆေးများစားရန် အကြံပေးလေသည်။

ဩဂုတ်လ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာရာဂင်သည် မြို့တော်ဝန်ထံမှ အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် မြို့တော်ခန်းမသို့ လာရန် ဖိတ်ကြားသော စာတစ်စောင်ကိုရရှိလေသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ စစ်နယ်မြေမှူး၊ ပညာရေးအရာရှိ၊ မြို့နယ်ကော်စီအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပ်တို့အပြင် အခေါ်ရခက်သော ပိုလန်အမည်နှင့် ဖြူဖြူဝဝ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြို့နှင့်မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသော မွေးမြူရေးခြံတွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာ ယခုမူ သွားရင်းလာရင်း လမ်းကြုံ၍ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

“ဒေါက်တာနဲ့ ပက်သက်တဲ့ စာတစ်စောင် ကျွန်တော်တို့ ရရှိထားပါတယ်ခင်ဗျာ” တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပြီး၍ နေရာ အသီးသီးတွင် ထိုင်ကြပြီးသောအခါ မြို့နယ်ကော်စီဝင်က ပြောကြားလေသည်။

“ဟော ဒီက ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပ်က ပြောပါတယ်၊ ဆေးရုံပင်မ အဆောက်အုံက ဆေးပေးခန်းဟာ သိပ်ကျဉ်းမြောင်းနေတဲ့ အတွက် အဲဒါကို အပြင်ဘက် အဆောင်ကလေးတစ်ခုကို ရွှေ့ပြောင်းသင့်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဆောင်ကလေးကလဲ အများကြီးပြုပြင်ဖို့ လိုနေတဲ့ အတွက် ဆေးပေးခန်း ရွှေ့ဖို့ဟာ သိပ်မလွယ်ကူ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မပြင်ရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ပဲ မြင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာရာဂင်က တစ်ခဏမျှ တွေးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့သာ ဆေးပေးခန်းကို ခြံထောင့်က အဆောင်လေးဆီ ပြောင်းမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အဆောင်လေးကို ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက်ကို အနည်းဆုံး ရှာယယ်ငါးရာလောက် ကုန်ကျလိမ့်မယ်၊ ဒါ ဒီက ဘာမှ ပြန် အမြတ်ထွက်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ ကုန်ပေါက်သက်သက်ပဲ”

ထို့နောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်က လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းမှာပဲ ဒီဆေးရုံဟာ မြို့ရဲ့ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့ အင်အားနဲ့ မနိုင်မနင်းအောင် စရိတ်စကကြီးမားတဲ့အကြောင်း အစီရင်ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီဆေးရုံကို ၁၈၄၀ခုနှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မြို့နီစပယ်ရဲ့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေကြေးအင်အားကလဲ အခုနဲ့ အများကြီးကွာခြားပါတယ်။ ဒီမြို့အနေနဲ့ အသုံးမဝင်တဲ့ အဆောက်အဦးတွေအတွက်ရယ်၊ မလိုအပ်တဲ့အမှုထမ်းတွေခန့်ထားတဲ့ အတွက်ရယ်မှာ ငွေတွေအမြောက်အမြားသုံးဖြုန်းပစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့တော့ အခု ရှိနေတဲ့ ရန်ပုံငွေကိုတင် စနစ်တကျသုံးစွဲမယ်ဆိုရင် စံပြဆေးရုံ နှစ်ရုံစာလောက်အတွက် လုံလောက်နိုင်တယ်လို့ မြင်ပါတယ်”

“သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စနစ်သစ်နဲ့ လုပ်ကြကိုင်ကြတာပေါ့” ကောင်စီလူကြီးက အသံကို မြှင့်၍ပြောသည်။

“ခပ်စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော့်အစီရင်ခံစာတစ်စောင်မှာ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းကို ခရိုင်အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲ လွှဲအပ်ဖို့အကြောင်း၊ ရရှိတဲ့ရန်ပုံငွေကိုလဲ သူတို့ဆီအပ်နှံသင့်ကြောင်း အကြံပေးတင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်”

“သူတို့ဆီ ငွေတွေပုံပေးလိုက်၊ သူတို့က အကုန်လုံးဘုံးလိုက်”

ဖြူဖြူဝဝဆရာဝန်က ရယ်၍ပြောလေသည်။

“ဒါပေါ့၊ အရင်တုန်းကလဲ ဖြစ်ဖူးတာပဲ”

ကောင်စီလူကြီးကလည်း ရယ်၍ ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“မျှမျှတတ ဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဒေါက်တာရာဂင်က ဖြူဖြူဝဝ ဆရာဝန်အား နွမ်းလျ၍ တောက်ပခြင်းကင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲရောက်လာသည်။ စစ်နယ်မြေမှူးမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အနေရအထိုင်ရ ခက်နေဟန် ရှိသည်။ သူက စာပွဲပေါ်မှ ကျော်၍ ရာဂင်၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်ကာ...

“ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝလျစ်လျူရှုထားတာခဲ့တာကိုး ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကသူတော်ကောင်း တစ်ယောက်ပါလေ၊ ဖဲမကစားဘူး၊ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဆရာက ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးတွေကို စိတ်ပျက်နေပုံရပါတယ်”

ထို့နောက်တွင် သူတို့အားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဤမြို့ကလေးမှာ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အတွက် အလွန်ပျင်းရိဦးငွေဖွယ် ကောင်းသော မြို့ကလေးဖြစ်ကြောင်း တစ်သဘောတည်း ပြောနေကြလေသည်။ မြို့ထဲ၌ ဇာတ်ရုံမရှိ၊ ကပွဲခန်းမမရှိ၊ အသင်းတိုက်တွင် ကျင်းပသော ပြီးခဲ့သည့်ကပွဲတွင်လည်း အမျိုးသမီးနှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် တွဲဖက်ကရန် အမျိုးသားနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ လူငယ်များမှာ အကအခုန်ထက် ဖဲဝိုင်းနှင့် အရက်ကောင်တာ၌သာ ဝိုင်းအုံ့၍နေကြသည် စသဖြင့်ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ သူ၏ တိုးညင်သာသော အသံဖြင့် ဤမြို့ထဲရှိ လူများမှာ မိမိတို့၏ ဘဝနှင့်စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း၊ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်း၊ တန်ဖိုးရှိသော စာပေများဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမှထွက်ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ခံစားတတ်ဖို့ အလေ့အကျင့်ပြုခြင်းများ၌ အသုံးမချဘဲ ဖဲကစားခြင်း၊ ပေါက်တတ်ကရအတင်းအဖျင်း ပြောခြင်းများဖြင့်သာ ဖြုန်းတီးပစ်နေကြသည်မှာ အလွန်အမင်းဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှကြောင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမှ



ထွက်ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်မှုသည်သာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ တန်ဖိုးရှိကြောင်း၊ အခြားအခြားသော အရာများမှာ အရေးမပါတန်ဖိုးမှီသည့် အရာများသာဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြားနေလေသည်။

ခိုဘုံတော့မက သူပြောကြားနေသော စကားများကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မေးလိုက်သည်။  
“ဒေါက်တာ ရာဂင် ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲဗျာ”

သူက အဖြေပေးလိုက်သောအခါ ခိုဘုံတော့မနှင့် ဖြူဖြူဝဝ ဆရာဝန်တို့မှာ အတွေ့အကြုံနယ်သူများ ပီသစွာ သူ့အား မည်သည့်နေ့ရက် ဖြစ်သနည်း၊ တစ်နှစ်တွင် ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသနည်း စသဖြင့် လျှောက်၍မေးနေပြီး သည့်နောက်၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်တွင် အလွန်လေးစားလောက်သော ပညာရှိ ပုရောဟိတ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလားဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်မှာ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ” ဟုဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့အား ဘာမေးခွန်းမှ ထပ်မမေးကြတော့။

ဒေါက်တာရာဂင်က ခန်းမထဲတွင် အပေါ်ရုံကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်နေစဉ် စစ်နယ်မြေမှူးရောက်လာသည်။ သူက ရာဂင့် ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ သက်ပြင်းကိုချလျက်...

“ကျုပ်တို့အဘိုးကြီးတွေ အနားယူကြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ” ဟု ဆိုလေသည်။

မြို့တော်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌မူ အန်ဒရေရာဂင်က ထိုလူစုမှာ မိမိ၏စိတ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို သုံးသပ်တင်ပြရန် ဖွဲ့စည်းထားသော ကော်မတီဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့ကို မေးမြန်းခဲ့ကြသော မေးခွန်းများကို ပြန်လည်အမှတ်ရကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်း၍လာပြီး သူတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆေးသိပ္ပံပညာအတွက်ရင်လေးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သူက မိမိစိတ်အခြေအနေနှင့် ပက်သက်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံများကိုပြန်သတိရကာ တစ်ယောက်တည်း နာနာကြည်းကြည်း တွေးမိသည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီလူတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းကဆင်းလာကြတာ၊ စိတ်ရောဂါကုသနည်းနဲ့ ပက်သက်လို့ ပူပူနွေးနွေး သင်လာကြခါစ စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစမဟုတ်လား၊ ဒါတောင်မှ ဒီလောက် ညံ့ဖျင်းရသလား၊ စိတ်ရောဂါကု ပညာရဲ့သဘောကို ဒီလူတွေ နည်းနည်းမှ သဘောမပေါက်ကြပါကလား”

ထို့နောက်ကား မိမိတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အစော်ကားခံရလေပြီ ဟူ၍ ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။

ထိုနေ့ ညပိုင်းတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ရောက်လာ၏။ သူက ခါတိုင်းလိုပင် နှုတ်ဆက်စကား ပြောမနေတော့ဘဲ ရာဂင့်ထံသို့ တစ်ခါတည်း တန်းသွားကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသံဖြင့်...

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ်ဘယ်လောက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သစ္စာရှိတယ် ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်း အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ပြစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေအရင်းအချာ တစ်ယောက်လိုသဘောထားစမ်းပါ။ နေဦး နေဦး ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်”

သူက ရာဂင် စကားပြောမည်ကို ဟန့်တားလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို လေးစားကြည်ညိုလောက်တဲ့ ပညာတတ်လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောကျခင်မနေဘဲ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ဆိတ်လောက် နားထောင်စေချင်တယ်၊ ဆရာဝန်တွေက သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်တွေအရ ခင်ဗျားကိုအမှန်တွေ ဖွင့်မပြောနိုင်ကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့

စစ်သားဟောင်း တစ်ယောက်ပီပီ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ။ ခင်ဗျား သိပ်နေမကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ဒါတကယ့်အဖြစ်မှန်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ လူတွေအားလုံး သတိထားမိနေကြတာ အတော်ကြာပြီပျ။ ကျွန်တော် အခုပဲ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့မိနဲ့စကားပြောခဲ့တယ်။ သူက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် လုံးဝအနားယူဖို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ဒါအမှန်ပဲလို့ထင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ် တစ်ခုရှိနေတယ်။ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ခွင့်ယူမယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်း အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင် ခရီးထွက်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့လဲ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ခင်မင်ကြောင်း ပြတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်။ လိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းကလို ဘဝမျိုး ပြန်ရအောင် ကြိုးစားကြသေးတာပေါ့။”

ဒေါက်တာ ရာဂင်က ခဏမျှ တွေးနေသည်။ ထို့နောက် သူက၊

“ကျွန်တော် လုံးဝကျန်းမာနေတာပဲဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အခုနေဒီမြို့က ထွက်မသွားနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ်ခင်မင်တဲ့အကြောင်းပြနိုင်ဖို့ တစ်ခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခုရှာစေချင်တယ်။”

စာအုပ်တွေရယ် ဘီယာရယ် ဒါရီယာရယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ရက်မပျက် ပြုကျင့်ပါလာခဲ့သော အသားကျနေသည့် အနေအထိုင်။ ဤအရာများကိုစွန့်ကာ ဘယ်ဆီမှန်းမသိသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲထွက်ခွာသွားဖို့ဆိုသည်မှာ သူ့အမြင်၌ အဆင်အခြင်မရှိ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း လျှောက်လုပ်ရာရောက်နေ၏။ သို့သော် မြို့တော်ခန်းမက အစည်းအဝေးကိုသတိရ၍ ခန်းမက အထွက်တွင်ခံစားရသော စိတ်ပျက်အားငယ်မှုနှင့် အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူ့အတွေးများကိုပြန်လည် အမှတ်ရလာသောအခါ၌မူ မိမိအား အရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်နေကြသော နာလိပ်တုံးတို့နေရာ ဤမြို့မှ ခဏဖြစ်စေ ထွက်သွားလိုစိတ်ကား ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

“ဘယ်တွေ သွားမယ်လို့ ခင်ဗျား စီစဉ်ထားသလဲ”

သူက မေးလိုက်သည်။

“မော်စကို သွားမယ်။ အဲဒီကနေ ပီတာစဘတ်၊ ပြီးတော့ ဝါဆောဗျာ၊ ဝါဆောမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ငါးနှစ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး နှစ်တွေပဲဗျ။ သိပ်ကိုထူးခြားတဲ့မြို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုက်တော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား သူငယ်ချင်း။”

## ၁၃

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ ဒေါက်တာရာဂင်အနေနဲ့ အနားယူရန်လိုအပ်ကြောင်း ပြောကြားလိုက်ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပေးပါ ဆိုသောသဘောပင်တည်း။ သူက တုန်လှုပ်ဟန်လုံးဝမပြု၊ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်စာတင်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာ၌ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်တွင် စာတိုက်ဗိုလ် မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်၏ နံဘေးမှထိုင်ကာ အနီးဆုံး မီးရထားဘူတာရုံသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ ရာသီဥတုက အေးမြကြည်လင်ကာ ကောင်းကင်က ပြာလဲ့၍နေသည်။ လေသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေ၏။ မြင်းရထားခရီးမှာ မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်မျှရှိရာ လမ်းတွင် နှစ်ညအိပ်သွားကြရ၏။ ချောထောက်စခန်းများသို့ ရောက်၍ လက်ဖက်ရည်ကိုများစွာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပုံမရသော ဖန်ခွက်များနှင့် ထည့်ပေးသောအခါ၌ဖြစ်စေ မြင်းများကိုရထားတွင် တပ်ရာဆင်ရာ၌ ကြန့်ကြာနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်က မျက်နှာကြီးနီကာ တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး မည်သို့အကျိုးအကြောင်း ပြောပြစေကာမူ လက်သင့်မခံဘဲ “ငါ့ကိုဘာမှ ပြန်ပြောမနေကြနဲ့ မလိုချင်ဘူး၊ ပါးစပ်ပိတ်ကြ” စသဖြင့် ဟိန်းဟောက် နေတော့၏။ မြင်းရထားထဲ၌လည်း သူက စကားကိုရပ်သည် မရှိ၊ ကော့ကေးဆပ်နယ်တစ်ခွင်နှင့် ပိုလန်ပြည်တစ်ခုလုံး

သူသွားလာခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းများကို အဆက်မပြတ်ပြော၍နေလေသည်။ သူဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုစွန့်စားခဲ့တာ၊ ဘယ်အရေးအခင်းတုန်းကတော့ ဘယ်လောက်တက်ကြွစရာကောင်းတာပဲ စသဖြင့် အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြောနေသည်။ မျက်လုံးများကမူ တွေးတောကြံဆနေဟန်ရှိရာ သူပြောသမျှအားလုံးမှာ တမင်လုပ်ကြံ ပြောနေခြင်းများသာဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။ ပို၍ဆိုးသည်က သူ့ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များပြောစဉ်အတွင်း ရာဂင့်မျက်နှာကို တံတွေးစဉ်ခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံနားနားကပ်ပြီး ဝါးလုံးကွဲရယ်မောတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရာဂင်မှာများစွာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲရှိရလေသည်။

ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာအောင်ဆို၍ သူတို့က မီးရထားကို တတိယတန်းလက်မှတ်ဝယ်ကာ ဆေးလိပ်သောက်သူများတွဲမှ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ တွဲထဲရှိ ခရီးသည်တစ်ဝက်လောက်မှာ သူတို့လိုအဆင့်အတန်းမျိုးထဲကပင် ဖြစ်၏။ မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်မှာ အခြား ခရီးသည်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ကာ တစ်ခုမှတစ်ခုကူး၍ သူ့အသံဟိန်းကြီးဖြင့် “ပြောစရာမကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးလှသော ဤရထားများနှင့် ခရီးသွားဖို့မကောင်းကြောင်း၊ အလကား ညာစားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အရင်ခေတ်တုန်းကလို မြင်းစီးပြီးခရီးသွားရသည်က ကောင်းကြောင်း၊ တစ်နေ့ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက် မြင်းစီးပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း မညောင်းမညာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပြီးခဲ့သည့်ရာသီက ဂျီအထွက်မကောင်းသည့်အကြောင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ် မင့်စ်ရီ ညံ့တောကြီးများ ခြောက်ခန်းလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်အရာတစ်ခုမှ အကောင်းမရှိ အားလုံး ဆိုးဝါးပျက်စီးကုန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဟောကြားလျက်ရှိတော့၏။ ဟောရင်းပြောရင်းက ပို၍ပို၍ အားတက်လာကာ သူ့အသံကြီးက ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာသည်။ ဘယ်သူမှလည်း သူ့စကားကို ဖြတ်၍ မပြောနိုင်တော့ပေ။ မရပ်မနား ပြောနေသော စကားသံ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြတ်၍ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သော အသံနှင့် သူ့ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကြောင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်ညူးလာတော့၏။

“သူနဲ့ ငါနဲ့မှာ ဘယ်သူ့ကို အရူးလို့ခေါ်ရမလဲ”

သူက မခံမရပ်နိုင်စိတ်နှင့် တွေးနေမိသည်။

“ခရီးသည်တွေ အနှောက်အယှက်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ငါနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ဆုံးအတတ်ဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပြီး ခရီးသည်တွေ အေးအေးချမ်းချမ်းမနေရအောင်လုပ်နေတဲ့ ဒီအတ္တသမားကြီးနဲ့ ဘယ်သူကရူးနေသလဲ”

မော်စကိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်သည် ရာထူး အဆင့်အတန်းတံဆိပ်တပ်သည့် ပန်းထောက်မပါသော စစ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင် ပန်းဖွားများပါသော စစ်အရာရှိဘောင်းဘီတို့ကို ထုတ်၍ဝတ်လေသည်။ လမ်းထွက်သောအခါ စစ်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ အရာရှိဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ထွက်ပေရာ လမ်းတွင်တွေ့သော စစ်သားများက သူ့အားအလေးပြုကြ၏။ ဆရာဝန်၏စိတ်၌မူ ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ မူလက ရှိခဲ့သည့် လေးစားခင်မင်ဖွယ်ရာသော လူကြီးလူကောင်းဟန်ပန်လက္ခဏာများ အားလုံးပျောက်ကွယ်ကာ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအကျင့်တို့သာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ ပမာအားဖြင့် မစ်ခေးလ်သည် စားသောက်ခန်းတွင် စားပွဲထိုးအား အကြောင်း ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ မိမိစားပွဲအနားတွင် ရှိစေချင်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် မီးခြစ်ရှိနေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မုချမြင်တွေ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူက စားပွဲထိုးအား လှမ်းခေါ်ကာ မီးညှိခိုင်းဦးမည် ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး အခိုင်းအစေများ ရှေ့တွင်လည်း သူက အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဝတ်ရသေးဘဲ သွားလိုက်လာလိုက် လုပ်ချင်လုပ်နေသည်။ စားပွဲထိုးများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ရိုင်းပျသည်။ စိတ်ဆိုးနေတုန်းဖြစ်ပါက စားပွဲထိုးများအား အသက်အရွယ်ကို မထောက်ဘဲ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်တွေ၊ လူ့အန္တရာယ်ဟု ပြောချင်ပြောလိုက်တတ်သည်။ ဆရာဝန်ကမူ ဤအမူအကျင့်များမှာ တောကျေးလက်မှ လူကုန်ထဲများ ပြုမူနေကျ အမူအကျင့်များ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည် သဘောရသော်လည်း ဘယ်သို့ဖြစ်စေ သူ့စိတ်နှင့်ကား မတွေ့ဘဲ ရှိလေသည်။

မစ်ခေးလ်က သူ့မိတ်ဆွေကြီးအား အစ်ဗာစကာယာဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပထမဦးဆုံးလိုက်လံပို့ဆောင်ခြင်း ပြုလေသည်။ ဘုရားကျောင်း၌ သူက အလွန်တရာ ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းစွာ ရှိခိုးခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်း၊ ဝပ်စင်းခြင်းများ ပြုလေသည်။ ထို့အတောအတွင်း သူ့ပါးပြင်၌ မျက်ရည်များပင် စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကြည်ညိုပြီးသောအခါ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ၊

“ကိုယ့်စိတ်ထဲက တကယ်ယုံကြည်တာ၊ မယုံကြည်တာအပတ်၊ အခုလို ကြည်ညိုလိုက်ရရင် ရင်ထဲမှာ သိပ်ပေါ့သွားတယ်ဗျ။ ကိုင်း...လာ၊ ရုပ်ပွားတော်ကို နမ်းစမ်းပါဦး။”

ဒေါက်တာရာဂင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူပြောသည့်အတိုင်း ရုပ်တုကိုနမ်းလိုက်၏။ မစ်ခေးလ်ကမူ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ခေါင်းကိုယမ်းခါ၍နေ၏။ ထို့နောက် ဆုတောင်းစာတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရွတ်ဆို၍နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်လည်း မျက်ရည်များ အိုင်၍ နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် ကရင်မလင်နန်းတော်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဘုရင့်အမြောက်တော်နှင့် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုကြသည်။ မော်စကိုမြစ်၏ ရှုခင်းအလှကို ကြည့်မောကြသည်။ ကယ်တင်ရှင် အသျှင်ယေရှုခရစ် ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် ရမ်ယန့်ဆက်ပ်ပြတိုက်တို့ကို သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုနေ့ညစာကို တက်စတော့ပ်ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စားကြ၏။ မစ်ခေးလ်က နှုတ်ခမ်းမွေးကို ပွတ်သပ်ကာ အစားအသောက် စာရင်းစာအုပ်ကို တရှည်တလျားကြီး ဖတ်ကြည့်နေပြီးမှ စာပွဲထိုးခေါင်းဆောင်အား အကောင်းဆုံးစာသောက်ဆိုင်များတွင် စားနေကျအစားသမား၏ ဟန်မျိုးဖြင့်၊

“ကိုင်း... သူငယ်ချင်း၊ တို့အတွက် ဒီနေ့ ဘာတွေစီစဉ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

## ၁၄

ဆရာဝန်မှာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့လည်ကာ ခရီးသည်များ လိုက်လံကြည့်ရှုနေကျနေရာမှန်သမျှကို လိုက်ကြည့်သည်။ အရက်သောက်သည်။ ထမင်းစားသည်။ သို့သော် မစ်ခေးလ်အပေါ် မကျေနပ်သော စိတ်ကသာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အစဉ်အမြဲ လွှမ်းမိုး၍ နေလေသည်။ သူက မစ်ခေးလ်နှင့် ခွဲကာ အထီးတည်းနေချင်လှပြီ။ သူ့ထံကထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ချင်လှပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေကြီးကမူ မိတ်ဆွေကောင်း၏ တာဝန်ကို အလွန်သိတတ်ကာ သူ့ကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲထားပြီး သူ့စိတ်တွင် အပြောင်းအလဲဖြစ်စေနိုင်မည်ထင်သည့် အရာမှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်၍နေတော့သည်။ အထူးအဆန်းကြည့်စရာ ကုန်သောအခါ ဆရာဝန်ကြီးစိတ်မလေလွင့်ရအောင် သူက စကားတွေအမျှင်မပြတ် ပြောလေသည်။ ရာဂင်မှာ နှစ်ရက်မျှသည်းသည်းခံနေပြီးနောက် တတိယနေ့တွင်မူ မိမိမှာ ကိုယ်လက်မအီမသာ ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့အဖို့ ဟိုတယ်တွင် ကျန်ရစ်ပါရစေဟု ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အနားယူဖို့လိုအပ်နေပြီဖြစ်၍ ရာဂင်နှင့်အတူ ဟိုတယ်၌ပင် နေတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။ ရာဂင်က နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍လဲနေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေကြီးက ပြင်သစ်ပြည်သည် ဂျာမနီကို မကြာခင်ပင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်သည့်အကြောင်း၊ မြင်းတစ်ကောင်၏ အရည်အသွေးကို အပြင်ပန်းကြည့်ရုံဖြင့် အကဲဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တည်း အကြိတ်အနယ်ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ရာဂင်မှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ နားထောင်နေရလေသည်။ ဆရာဝန်မှာ အလွန်နားပူလျက်ရှိပြီး ရင်ကလည်းတုန်နေ၏။ သို့သော် သူ့မှာ အပြောအဆို အဆက်အဆံ၌ အလွန်မှပင် ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သူ ဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေကြီးအား အပြင်ထွက်ချင်ထွက်ဖို့၊ သို့မဟုတ် ခဏမျှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေဖို့ ပြောမထွက်ချေ။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မစ်ခေးလ်မှာ ဟိုတယ်အခန်းထဲတွင် တစ်မနက်လုံး ထိုင်ရသည်ကို ပြီးငွေ့လာ၍ ညစာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ၏။



သူထွက်သွားသောအခါ အန်ဒရေရာဂင်မှာ များစွာသက်သာရာရသွားလေသည်။ အခန်းထဲ၌ မိမိတယောက်တည်းရှိသည် ဟူသော အသိကိုခံစားကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် မလှုပ်မရှက်ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိလေစွတကား။ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်မှု ဟူသည် အထီးတည်းမနေဘဲ မရရှိနိုင်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှလျှောက်ကျလာသော ကောင်းကင်တမန်သည်လည်း ကောင်းကင်တမန်ဘဝ၌ ထာဝရဘုရားသခင်ထံမှ ဖောက်ဖျက်ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် စသဖြင့်သူတွေးမိ၏။ ရာဂင်က ပြီးခဲ့သောရက်ပိုင်းအတွင်း သူမြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လှန်တွေးတောချင်နေ၏။ သို့သော် မစ်ခေးလ်ကို ခေါင်းထဲကထုတ်၍မရပေ။

“အင်းလေ သူကလဲ ငါ့ကိုခင်မင်လို့ ငါ့အတွက်ဆိုပြီး ခွင့်တွေဘာတွေယူပြီးထွက်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာရာဂင်က စိတ်မသက်မသာနှင့် တွေးနေမိ၏။

“မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဒီလိုအသိမျိုးထက် ဆိုးဝါးတာတော့ရှိမယ်မထင်ပါဘူး၊ အခုလဲကြည့် ဒီလူကြည့်ရတာ အမှတ်တမဲ့တော့ သဘောကောင်းသလို စာနာစိတ်ရှိသလို ပျော်တတ်သလိုထင်ရပါရဲ့၊ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ အင်မတန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တချို့လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ စကားပြောတာ ကြည့်တော့ အင်မတန် တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ပုံမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပေါင်းကြည့်မှ ဘာအသိဉာဏ်တစ်ခုမှ မရှိတဲ့ လူမှန်းသိရတယ်”

နောက်တစ်နေ့၌ ရာဂင်က မိမိနေမကောင်းကြောင်း အခန်းထဲက ထွက်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင် အသိပေးလိုက်၏။ သူက ဆိုဖာပေါ်တွင်လဲကာ မျက်နှာကို နံရံဘက်သို့လှည့်ထား၏။ သူ့မိတ်ဆွေက သူ့စိတ်ပျော်အောင် စကားတွေလျှောက်ပြောနေသောအခါ သူ့မှာ ဒုက္ခခံနေရပြီး မိတ်ဆွေထွက်သွားသော အခါမှသက်သာရာရလေသည်။ ရာဂင်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စကားများသည်ထက်များကာ အရောဝင်သည်ထက် ဝင်လာသော မိတ်ဆွေကြီးအား ပို၍ပို၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ဤခရီးကို လိုက်ပါခဲ့မိသော မိမိကိုယ်ကိုလည်းများစွာ ဒေါသဖြစ်နေမိတော့၏။ လေးနက်ကြီးကျယ်သော အကြောင်းအရာများသို့ကား သူ၏ စိတ်အာရုံကို မြှင့်တင်ဖြန့်ကျက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

“ဂရီမော့ခ်ပြောတဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝဆိုတာနဲ့တော့ နည်းနည်းနီးလာပြီထင်တယ်”

ဆရာဝန်က အသေးအဖွဲ့တွေ လျစ်လျူမရှုနိုင်ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ တွေးမိ၏။

“အင်းလေ ဒါတွေကအလကားပါ၊ မကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ အားလုံးနဂိုပုံမှန်ပြန်ဖြစ်မှာ။ ပီတာစဘတ်ရောက်သောအခါ၌လည်း သူက မော်စကိုမှာကဲ့သို့ပင်ဟိုတယ်ကမခွာ၊ ဆိုဖာပေါ်တွင်လဲ၍နေသည်။ ဘီယာ သောက်ချင်သောအခါမှသာ ခဏထသည်။

သူ့မိတ်ဆွေကြီးကမူ ဝါဆောသို့သွားဖို့သာ တစ်ချိန်လုံး စည်းရုံးနေလေသည်။

“ပြောစမ်းပါ မစ်ခေးလ်ရာ၊ ကျွန်တော်က ဘာအတွက် ဝါဆောသွားရမှာလဲ”

ရာဂင်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာသာပဲ သွားပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပါရစေ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်မလဲဗျ”

မစ်ခေးလ်က အတင်းအကျပ် လုပ်နေလေသည်။

“ဝါဆောက တကယ်ကြီးကျယ်တဲ့ မြို့ဗျ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဝါဆောမှာနေခဲ့ရတဲ့ ငါးနှစ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး”

ရာဂင်မှာ ငြင်းဆန်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်အင်အားမရှိရကား မိမိအလိုဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ ဝါဆောသို့ လိုက်ပါသွားပြန်ပါလေသည်။ ဝါဆောတွင်လည်း အခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင်ပင်လဲကာ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း

မိတ်ဆွေကြီးအားလည်းကောင်း၊ ရုရှားစကားကို နားမလည်ဟန်ဆောင်ကြသော ဟိုတယ်အခိုင်းအစေများအားလည်းကောင်း ပြင်းစွာဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ မစ်ခေးလ်မှာမူ ခါတိုင်းလိုပင် အားရပါးရ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိကာ နေထွက်ကနေဝင် တစ်မြို့လုံးလျှောက်ပြီး သူ့သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများကို လိုက်လံရှာဖွေနေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပြင်မှာပင်ညအိပ်နေလေသည်။ ထိုသို့သော ညတစ်ည ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်းမသိသော အရပ်၌အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ကား မစ်ခေးလ်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိပြီး မျက်နှာများနီမြန်းကား ဆံပင်ကလည်း ဖိုးရိုးဖားဖားဖြစ်၍နေ၏။ သူက အခန်းထဲ၌ အတော်ကြီးကြာအောင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်း ပါးစပ်မှ တီးတိုးလေသံဖြင့် တတွတ်တွတ်ရွတ်နေ၏။ ထို့နောက်မှ ရုတ်တရက် ရပ်ကာ၊

“ဂုဏ်သိက္ခာက အဓိကပဲ” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား အတန်ကြာအောင် လျှောက်နေပြန်ကာ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်လျက် ကြေကွဲသောအသံဖြင့်

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲအဓိကထားရမှာပဲ၊ ဘုရားသခင်လျစ်လျူရှုတော်မူတဲ့ ဘောဘီလုံမြို့မျိုးကို ကျုပ်လာဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့တာကိုပဲ ကျိန်ဆဲရတော့မှာပဲ”

ဟူ၍ ပြောပြီး ဒေါက်တာရာဂင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်ကိုရှုတ်ချဖို့သင့်နေပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရှိသမျှတော့ အကုန်လုံးရုံးခဲ့ပြီဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ရှာယယ်ငါးရာလောက် ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဆရာဝန်က ရှာယယ်ငါးရာရေတွက်ပြီးနောက် ဘာတစ်ခွန်းမှပြောမနေဘဲ သူ့မိတ်ဆွေအားပေးလိုက်၏။ ရှက်စိတ်ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် မျက်နှာကြီးနီလျက်ပင်ရှိသေးသော မစ်ခေးလ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိအဆက်အစပ်မရှိသည့် ကတိသစ္စာတစ်ခုရွတ်ဆိုကာ စစ်ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ ထွက်သွားသည်။ နှစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ပစ်ထိုင်ကာ သက်ပြင်းကိုပြင်းစွာ ချလေသည်။

“ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ဆယ်နိုင်ခဲ့ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမြို့ကခွာကြရအောင်၊ ဒီလောက်စုတ်ပဲ့တဲ့မြို့မှာ နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ကလေးတောင် မနေချင်တော့ဘူးဗျာ၊ အလကား လူလိမ်လူကောက်တွေ ဩစကြီးယား သူလျှို့တွေချည်းပဲ”

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသောအချိန်၌ကား နိုင်ငံဘာလပင်တိုင်ခွဲပြီဖြစ်၍ လမ်းများမှာနင်းခဲများ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ဗ်မှာ ဒေါက်တာရာဂင်၏ နေရာကိုလွှဲပြောင်းယူပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခင်အခန်းတွင်ပင် နေနေရသေး၏။ သူက ရာဂင်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အခန်းမှရွှေ့ပြောင်းပေးမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။ ခိုဘိုတော့ဗ်က သူ့ထမင်းချက်ပါဟု ပြောထားသည့် ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမမှာ ယခုအခါ၌ ဆေးရုံဝင်းထဲရှိ အဆောင်ငယ်တစ်ခုတွင် နေရာယူလျက်ရှိလေပြီ။

ဆေးရုံနှင့်ပတ်သက်သည့် ကောလဟာလ သတင်းအသစ်များ တစ်မြို့လုံးပြန့်ပွားလျက်ရှိရာ ထိုအရပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမသည် အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည့်အကြောင်း၊ နောက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက သူမအားဦးထောက်တောင်းပန်ရကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောကြားကြသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်မှာ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာပင် အိမ်ခန်းအသစ်ရှာရလေတော့သည်။

“ကိုင်း... မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ ကျွန်တော် အပြောအဆိုနေရာမကျရင်လဲ တစ်ဆိတ်သည်းခုံဗျာ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားလက်ထဲ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ရှက်ရွံ့ရွံ့လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

ရာဂင်က သူ့တွင် ပိုက်ဆံမည်မျှကျန်သည်ကို စိတ်ထဲက တွက်ပြီးနောက်

“ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ရှာယံရှိတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”

မစ်ခေးလ်က အကျပ်ရိုက်သွားဟန်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေကြေး စုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ မေးတာပါ”

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ရှာယံ ရှိတယ်၊ ဒါ အကုန်ပဲ”

မစ်ခေးလ်သည် ဆရာဝန်အား ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသူ တစ်ယောက်ဟုသာ အမြဲသဘောထားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူ့တွင် တစ်နေရာရာ၌ အနည်းဆုံး ရှာယံနှစ်သောင်းလောက်တော့ သိုဝှက်၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံမှတ်ထားခဲ့လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ သူ့မိတ်ဆွေခမြာ လက်ဖဝါးခြေဖဝါးနီးပါးလောက် ဖြစ်နေမှန်းသိရသောအခါ မစ်ခေးလ်မှာမျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ကာ ရာဂင်အား ပြေး၍ ဖက်ထားမိလေတော့သည်။

## ၁၅

အန်ဒရေရာဂင်သည် ဘီလိုဗာအမည်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ပိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်သာပါသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေသည်။ သူက လမ်းဘက်ရှိ အခန်းနှစ်ခန်းကို ယူထားပြီး အိမ်ရှင်မ၊ ကလေးသုံးယောက်နှင့် ဒါရီယာတို့က ကျန်သော အခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုချောင်တို့တွင်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အိမ်ရှင်မ၏ရည်းစား အရက်သမားက ညဘက်တွင်ရောက်လာပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်ရာ ဒါရီယာနှင့်ကလေးများမှာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ရတတ်၏။ ထိုသူက မီးဖိုနားတွင်ထိုင်ကာ အရက်ပေးဖို့ တကျည်ကျည်တောင်းတတ်သည် သူတို့အခန်းထဲတွင် လူတွေပြည့်ကျပ်၍နေရာ ရာဂင်သည် ကလေးများကိုသူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွင်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိပ်စရာ နေရာလုပ်ပေးတတ်၏။ သူက ကလေးများအတွက် ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပေးရသည်ကို များစွာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မိလေသည်။

ယခင်အတိုင်းပင် သူက နံနက်ရှစ်နာရီတွင် အိပ်ရာမှထကာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာအုပ်ဟောင်းများ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများကို ဖတ်လေသည်။ ယခုကား စာအုပ်အသစ်များဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ဖတ်သော အကြောင်းအရာကလည်း ထပ်နေပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ရာဂင်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ နာရီပေါင်းများစွာလည်း တောက်လျှောက် မပြီးမငွေဖတ်ရှုဖို့ မတတ်နိုင်ဘဲရှိလေသည်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အလကားထိုင်မနေချင်သည်နှင့် သူက သူပိုင်စာအုပ်များအားလုံးကို ကက်တလောက်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး စာအုပ်တိုင်း၏ နောက်ကျော်တွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်လေသည်။ စက်ယန္တရားတစ်ခုလို တစ်သမတ်တည်း လုပ်ရသည့် အလွန်ပင်ပန်းသော စာအုပ်ကက်တလောက်အလုပ်မှာ စာဖတ်ခြင်းထက်ပို၍ အလုပ်၌အာရုံဝင်စားစေ၏။ လူပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်မပင်ပန်းသည့် ဤအလုပ်မှာ ထူးထူးခြားခြားပင် သူ၏ စိတ်ကိုကြည်လင်စေ၏။ ဘာကိုမျှ မတွေးတောနိုင်ဘဲ အလုပ်ထဲတွင်သာ အာရုံဝင်နေရာ အချိန်ကလျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်လျက်ရှိပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မီးဖိုချောင်တွင်ထိုင်ကာ ဒါရီယာအား အာလူးကူခွာပေးရခြင်း၊ အသီးအရွက် ရွေးပေးသင်ပေးရခြင်းများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သူသွားသည်။ ခန်းမထဲတွင် နံရံကိုမှီ၍ရပ်ကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်လျက် ဆုတောင်းသီချင်း သံပြိုင်သီဆိုသည်ကို နားထောင်ရင်း အဖေနှင့်အမေကို သတိရမည်၊ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့သည့် နှစ်များကို ပြန်တွေးမိမည်၊ ထို့နောက် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကိုးကွယ်ကြသည့် အခြားသော ဘာသာတရားများအကြောင်း တွေးနေမည်။ ထို့အချိန်မျိုးတွင် သူက

ကြည်လင်အေးငြိမ်းသော ဆွေးမြည့်ကြေကွဲမှု တစ်မျိုးကို ခံစားကာ ဝတ်ပြုပွဲပြီးဆုံးခြင်းကိုပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

အိုင်ဗင် ဂရိုမော့ဗ်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ဆေးရုံသို့နှစ်ကြိမ် သွားရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်လုံးပင်ဂရိုမော့ဗ်မှာ အလွန်အမင်း ထကြွနေသောအချိန် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေချိန်နှင့်ချည်းကြုံကြိုက်နေရလေသည်။ ဂရိုမော့ဗ်က မိမိတစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ ဟူ၍အကြောက်အကန် တောင်းဆိုလျက်နေ၏။ ဘာမှ အကျိုးတရားမရှိသည့် စကားများကို လာ၍ပြောနေခြင်းကို မိမိသည်ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ကြောင်း၊ မိမိအား ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ခံစားစေခဲ့သော လူယုတ်မာများ၊ လူအန္တရာယ်များအနေနှင့် ယင်းတို့၏ ပြစ်မှုအတွက် နှစ်နာကြေးပေးလိုပါက တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ မိမိအား အလုံထောင်ချထားလိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။ ဤမျှပင် မကသေး၊ သူထံ လာရောက်သည့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါလုံးမှာပင် ဒေါက်တာရာဂင်က ပြန်ခါနီးတွင် ကောင်းသောညပါဟု နှုတ်ဆက်တိုင်း “သွားဗျာ... သေဗျာ” ဟူ၍ ဒေါသနှင့် ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ စိတ်ကသွားချင်လှသော်လည်း အဆောင်ငယ်သို့ တတိယအကြိမ် သွားသင့်မသွားသင့် ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ရှေးကမူ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်များကို အခန်းထဲတွင်ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ အတွေးနက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေလေ့ရှိခဲ့၏။ ယခုကား သူ့မှာ ညနေပိုင်းလက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် တိုင်အောင် နံရံကိုမျက်နှာမူ၍ ဆိုဖာပေါ်လဲလျောင်းကာ မကြီးကျယ်သော အကြောင်းကိစ္စမျိုးစုံကိုသာ တွေးတောနေမိလေသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်၌ပင် မိမိမှာ ပင်စင်သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်နာကြေးတစ်စုံတစ်ရာသော်လည်းကောင်း မရရှိခြင်းကိုတွေးတောကာ ရာဂင်မှာ များစွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ မိမိမှာ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ရိုးရိုးသားသားကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသားလုပ်သည်ဖြစ်စေ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ ပင်စင်ထောက်ပံ့ကြေးရကြသည်သာဖြစ်၏။ တရားမျှတမှုဆိုင်ရာ ခေတ်သစ်အမြင်အရ ပင်စင် ထောက်ပံ့ကြေးများပေးရာ၌ လူ၏အရည်အချင်းထက်မြက်ခြင်း မထက်မြက်ခြင်း၊ စာရိတ္တကောင်းမွန်ခြင်း မကောင်းမွန်ခြင်း စသည်တို့ကို စဉ်းစားရန်မလို၊ ရာထူးအဆင့်အတန်း၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကို ကြည့်၍သာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟူ၍ လက်ခံထားသည် မဟုတ်သလော။ သို့ဖြစ်လျှင် သူက အဘယ်ကြောင့် ခြွင်းချက်ဖြစ်နေရသနည်း။ ယခုအခါ၌ သူ့တွင်ခြူးတစ်ပြားမှမရှိတော့။ သွားရင်းလာရင်း ဈေးဆိုင်များရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိသောအခါ ဆိုင်ရှင်မျက်နှာကိုကြည့်ရမှာ ရှက်၍နေ၏။ သူ့မှာ ဘီယာဖိုးချည်း သုံးဆယ်နှစ်ရှာယယ်မျှ ကြွေးတင်နေပြီး အိမ်လခကိုလည်း ကျေအောင်မပေးနိုင်ဘဲရှိလေသည်။ ဒါရီယာက သူ့အဝတ်အစားဟောင်းများနှင့် စာအုပ်ဟောင်းများကို သူမသိအောင် တိတ်တိတ်ချရောင်းနေ၏။ အိမ်ရှင်မိန်းမကိုကား သူ့သခင်၌ တစ်နေ့တွင် ငွေကြေးအမြောက်အမြားရမည်ဖြစ်ကြောင်း လိမ်ညာ၍ထားလေသည်။

ရာဂင်မှာ မိမိစုဆောင်းထားခဲ့သောငွေ ရှာယံတစ်ထောင်ခန့်ကို ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌သာဆိုပါမူ ထိုငွေတစ်ထောင်မှာ အလွန် အသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် အခြားသောသူများက မိမိအား အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရအောင် လုပ်နေကြခြင်းကိုလည်း သူက မကျေမနပ်ဖြစ်၍နေ၏။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ဗ်က မိမိမှာ မကျန်းမာသောမိမိ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်အား မကြာခဏလာရောက်ကြည့်ရှုဖို့ ဝတ္တရားရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က ထိုလူနှင့် ပက်သက်သမျှ အကုန်လုံးကို ရွံ့မုန်း၍နေ၏။ သူ၏ အစာဝနေသောမျက်နှာ၊ အထက်လေနှင့် ပြောနေသော သူ့စကားသံဟန်ပန်၊ သူ့ကို ရောင်းရင်းဟုခေါ်ပုံများအပြင် ဒူးထိရှည်သော သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေအထိ အကုန်လုံး လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် အဆိုးရွားဆုံး အချက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းဖြစ်၍ ၎င်းက ရာဂင်အား ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိသည်။



အမှန်တကယ်လည်း ဆေးဝါးကုသခြင်းဖြင့် ကူညီလျက်ရှိသည်ဟူ၍ ခံယူနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူလာသည့်အခါတိုင်း ဘရိမိုက် တစ်ပုလင်းနှင့် ရှာယံဆေးပြားနည်းနည်းစီ ယူလာတတ်လေသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွေကြီးအား စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် စကားစမြည်ပြောပေးဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားပြန်ပါ၏။ သူကလည်း ရောက်ရောက်လာကာ တမင်လုပ်ထားသော ဟန်ပန်လေသံဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၊ ရာဂင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အမင်း ကျန်းမာရွှင်လန်းဟန်ရှိသည်၊ သိသိသာသာ တိုးတက်လာပြီ စသည်ဖြင့်ပြောဆိုလိုက် လုပ်တတ်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား မိတ်ဆွေကြီး၏အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ဟုသာ မှတ်ယူလျက်ရှိလေသည်။ ဝါဆောတွင် ချေးခဲ့သော ငွေကိုလည်း သူကမပေးဆပ်ရသေးဘဲရှိရာ သူ့မှာ ထို့အတွက် အတော်ပင် အနေရအထိုင်ရ ခက်လျက်ရှိပြီး ထို့အတွက်ကြောင့်ပင် နဂိုထက် ပို၍ ရယ်စရာများပြောဆိုခြင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်းများ ပြုလုပ်နေရပေသည်။ သူပြောသော ပုံပြင်များ၊ အဖြစ်အပျက်များမှာ ယုတ္တိမရှိ အလွန်လည်းရှည်လျားကား နားထောင်ရသောအိမ်ရှင်ရော သူကိုယ်တိုင်ကိုပါ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေလေတော့၏။

သူရှိနေလျှင် ရာဂင်က ဆိုဖာပေါ်၌ နံရံကိုမျက်နှာမူ၍လှဲကာ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် သူပြောသမျှ နားထောင်နေလေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ခေါက်ရောက်တိုင်း ရင်ထဲ၌စိတ်ပျက်ညည်းညူခြင်းတို့ တစ်ကြိမ်စုပုံကာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ထိုအစုအပုံကြီးမှာ မြင့်မားသည်ထက် မြင့်မားလာပြီး လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆို၍ လာနေပြီဟု ခံစားနေရလေသည်။

အခြားသောသူများနှင့်ပတ်သက်၍ မကောင်းသောအထင်အမြင်များရှိနေခြင်းကို ပပျောက်စေရန်အတွက် ရာဂင်က မိမိကိုယ်တိုင်သည်လည်းကောင်း၊ ခိုဘိုတော့မိတို့ စာတိုက်ဗိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို ခြေရာလက်ရာမကျန်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားကြရမည့်သူများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင် အနှစ်တစ်သန်းခန့် ကြာသောအခါ၌ အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ခုသည် ဤကမ္ဘာမြေ၌ ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲများမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ တွေ့ရလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ လူယဉ်ကျေးမှုဆိုသည်များ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုသည်များနှင့် အရာခပ်သိမ်းတို့သည်လည်း ကွယ်ပျောက်ကာ ဤကမ္ဘာမြေ၌ မြက်ရိုင်းတို့ပင်ပေါက်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိကြွေးဆပ်စရာရှိသော ဆိုင်ရှင်ကိုမြင်၍လည်း စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်စရာမလိုကြောင်း၊ ခိုလိုတော့မိလို အနံအအ တစ်ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ စာတိုက်ဗိုလ်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည့် ဝဋ်ဒုက္ခဟူသည်လည်းကောင်း ဘယ်ကလောက်မှ အရေးမပါနိုင်ကြောင်း၊ အရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိနိတ္တိသာဖြစ်ကြောင်း စသည့်အတွေးများကို အားတင်း၍ တွေးနေရလေသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးများက သူ့အား ကူညီနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့ပေ။ နောင်အနှစ်တစ်သန်းတွင်ရှိမည့် ကမ္ဘာမြေ ဆိုသော ဂြိုဟ်နက္ခတ်ကို စက္ခုအာရုံတွင် မြင်ယောင်၍ကြည့်မိလေတိုင်း ကျောက်ဆောင်ပြောင်ပြောင်၏နောက်ကွယ်မှ ဒူးထိဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးထားသည့် ခိုဘိုတော့မိက ပေါ်၍လာမည်။ သို့မဟုတ် တမင်ဟန်လုပ်ကာ ရယ်မောနေသည့်မစ်ခေးလ်က ပေါ်၍လာကာ စနိုးစနောင့် အမူအရာဖြင့် "ဝါဆောတုန်းက အကြွေးနဲ့ ပက်သက်လို့ မပူပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ကျွန်တော် တစ်နေ့နေ့ ပြန်ဆပ်မှာပါ၊ တကယ်ပါ" ဟူ၍ အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြောနေလေသည်။

## ၁၆

တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ ရာဂင်သည် ဆိုဖာပေါ်တွင်လှဲ၍နေစဉ် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးရောက်၍လာ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်၌ပင် ခိုဘိုတော့မိကလည်း သူ၏ ဘရိမိုက်ပုလင်းနှင့်ရောက်၍လာပြန်၏။ ရာဂင်က လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ထကာဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟော မိတ်ဆွေကြီး ဒီနေ့ပိုပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာတယ်၊ အများကြီး ကောင်းလာပြီ၊ တကယ့်ကို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ပုံမျိုးဗျ”

ဟူ၍ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ပြောလေသည်။

“ကျန်းကျန်းမာမာရှိဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ၊ ရောင်းရင်းကြီးလဲ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့နေရတာ ပြီးငွေလာရောပေါ့”

ခိုဘိုတော့မက တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“တော်တော်ကြာတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်လာမှာပါဗျ”

မစ်ခေးလ်က ဝင်ရောလိုက်သည်။

“နောင်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်တော့ အသာလေး နေဦးမှာပဲ”

“နောင်နှစ်တစ်ရာနေ မနေတော့မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိမှာ သေချာပါတယ်”

ခိုဘိုတော့မက တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ အာမခံသည့်အလား “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရောင်းရင်းရာ အားတင်းထားစမ်းပါ” ဟုဆိုသည်။

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုကောင်တွေဆိုတာ လူတွေ သိအောင် ပြရမယ်၊ ဟား ဟား”

မစ်ခေးလ်က ရာဂင့်ပေါင်ကို ပုတ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကြည့်နေ၊ လာမယ့် နွေရာသီကျရင် ကျုပ်တို့ ကော့ကေးဆပ်ကိုသွားကြမယ်၊ တောတွေတောင်တွေ လျှောက်ပြီးမြင်းစီးကြမယ်၊ ခွပ်ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်ခွပ်နဲ့၊ အဲဒီကပြန်လာတော့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့မင်္ဂလာပွဲမှာ ကမနေရဘူးလို့”

မစ်ခေးလ်က ခိုဘိုတော့မအား မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေကြီးရ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မိန်းမပေးစားရမယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

ရာဂင်က မိမိရင်ထဲမှ ပျို့ချင်အန်ချင်စိတ် အစိုင်အခဲသည် လည်ချောင်းဝသို့ ရောက်လာနေပြီဟု ခံစားရ၏။ ပြီးလျှင် ရင်ကလည်း ပြင်းစွာ ခုန်လာ၏။

“စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

သူက ရုတ်တရက်ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ အခုပြောနေကြတာတွေ ကြားရတိုင်း ကျုပ်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိရဲ့လားဗျ”

သူက ခါတိုင်းလို တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လေသံဖြင့်ပင် စကားပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လျက် သူက မျက်နှာကြီးနီမြန်းကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်၍လာ၏။ သူက တအားအော်လိုက်ရာ အော်သံက သူ့အသံနှင့်တူတူ အခြားလူတစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံနှင့်တူနေ၏။

“ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်နေပါရစေဗျ၊ သွားဗျာ နှစ်ယောက်စလုံးထွက်သွားကြ”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က နေရာမှထကာ သူ့ကိုကြည့်နေကြသည်။ ပထမ အံ့သြစိတ်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ကြောက်လာ ကြသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားစမ်း” ရာဂင်က အော်ပြန်သည်။

“အလကား နလပိန်းတုံးလူအန္တတွေ၊ လူယုတ်မာတွေ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်းလဲမလုပ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားဆေးတွေရော ကျုပ်အလိုမရှိဘူး၊ အလကားအရူး၊ အင်မတန်စက်ဆုပ်စရာ အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းတဲ့ဟာတွေ”

ခိုဘိုတော့မိန့်နှင့် စာတိုက်ဗိုလ်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ တံခါးဝဆီသို့ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ပြေးရင်း အပြင်ဘက်စင်္ကြံသို့ရောက်လာကြ၏။ ရာဂင်က ဘရိမိုက်ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ကာတအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ပုလင်းက တံခါးပေါက်ကို ထိကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲသွားသည်။

“သေကြကွာ၊ အားလုံးသေကြ” ရာဂင်က ဆိုဖာပေါ်၌လဲကာ ခြေလက်ဆန့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကား အဖျားအကြီးအကျယ် တက်သကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်တုန်၍နေ၏။ ပါးစပ်ကမူကား နလပိန်းတုံးတွေ၊ ငတုံးတွေ၊ လူယုတ်မာတွေဟူ၍သာ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

ပြန်လည်၍ စိတ်တည်ငြိမ်သွားသည့်အခါ သူပထမဆုံးတွေးမိသည့်အရာကား မစ်ခေးလ်ခမျာ အလွန်အမင်း ရှက်ရွံ့လျက်ရှိလိမ့်မည်၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေပေလိမ့်မည် ဟူသောအချက်ပင်ဖြစ်၏။ စောစောကအဖြစ်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးလှဘိသည်။ မိမိ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤသို့ တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးခဲ့။ အန်ဒရေရာဂင်သည် အသိအလိမ္မာ ရှိသောသူတစ်ယောက်၊ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတက်သော လူတစ်ယောက်ဟု အသို့ ဆိုနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ သိမြင်နားလည်မှုနှင့် စိတ်ခံစားမှု အစွဲများကင်းစင်သည့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတို့ အတွက် မိမိ အားထုတ်ခဲ့ခြင်းတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြလေပြီနည်း။

ထို့တစ်ညလုံး ရာဂင်မှာ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းဖြင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် သူက စာတိုက်သို့သွားကာ မိတ်ဆွေကြီးအား တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေသည်။

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

စာတိုက်ဗိုလ်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာဖြင့် သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပြောလေသည်။

“ပြီးတာတွေ ပြီးစေပေါ့၊ ဟေ့ လူဘတ်စ်ကင်”

သူက ရုတ်တရက် လှမ်းအောင်လိုက်ရာ သူ့အသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းရကား အလုပ်သမားများရော အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာကြသူများပါ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

“ကုလားထိုင် တစ်လုံး ယူခဲ့ဟေ့၊ ခင်ဗျား ခဏစောင့်ဦး”

မှတ်ပုံတင်စာတစ်စောင်ကို ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များ ကြားမှနေ၍ သူ့ထံထိုးပေးနေသာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် အလုပ်များနေတာ မမြင်ဘူးလားဗျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်ဖော်မနေစမ်းပါနဲ့”

သူက ရာဂင်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့်ကြည့်ကာ

“ကဲ ဒီမှာ ထိုင်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှင့်တယ်လို့ သဘောထားပါတယ်”

သူက ခဏမျှ ပေါင်ကိုပွတ်၍ နေသည်။ ထို့နောက်မှ၊

“ကျွန်တော် တစ်ချက်ကလေးမှ စိတ်မဆိုးမိပါဘူးဗျာ၊ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အခါ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ခင်ဗျား မနေ့က ရုတ်တရက်ထဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ရော ဒေါက်တာခိုဘိုတော့မိပါ လန့်သွားကြတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ထွက်လာတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခင်ဗျားအကြောင်း အကြာကြီး ဆွေးနွေးကြသေးတယ်၊ ပြောစမ်းပါ အန်ဒရေရာ၊ ကိုယ် နေမကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင့်ကောင်းကောင်း ဂရုမစိုက်ဘဲနေရတာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ပေယျာလကန်ထားနေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ် စိတ်မရှိနဲ့နော်”

စာတိုက်ဗိုလ်က ရုတ်တရက် တီးတိုးအသံသို့ ပြောင်းကာ

“ခင်ဗျား အခုနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူး၊ လူတွေ သိပ်များတယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ဆေးဝါး ကုသမှုလဲ ကောင်းကောင်းမခံယူဘူး၊ တကယ် ကုသမယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြေးအလုံအလောက်မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေကြီးကို ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပဲနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဆေးရုံတက်ဖို့ တောင်းပန်ကြမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာကျတော့ ခင်ဗျား အစားအသောက်လည်း ကောင်းကောင်းစားရမယ်၊ ဂရုတစိုက်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆေးဝါးကုသမှုလဲခံရမယ်၊ နှစ်ကိုယ်ချင်းမို့လို့ ပြောရမယ်၊ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပဲက နည်းနည်းရိုင်းသလို ကြောင်သလိုရှိပေမယ့် ဆေးဝါးကုသရေးအပိုင်းကျတော့ တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အားကိုးနိုင်လောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပျ၊ သူက ခင်ဗျားအတွက်ဆိုရင် သူ့အစွမ်းရှိသလောက် ကူညီဆောင်ရွက် သွားပါ့မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးထားတယ် ”

ရာဂင်မှာ မိမိအပေါ်၌ထားရှိသည့် မိတ်ဆွေကြီး၏ သစ္စာနှင့်စေတနာကို သိရှိပြီးသည့်နောက် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ စီးဆင်းနေသည့် တောက်ပသော မျက်ရည်ကြောင်းများကို မြင်ရပြန်သောအခါ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ စိတ်ထိခိုက်ရလေသည်။

“မစ်ခေးလ်ရယ် သူတို့ ပြောတာတွေ မယုံစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

သူက မိမိရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ တိုးတိုးလေးပြောနေသည်။

“ဒါတွေ တစ်ခုမှမမှန်ဘူးဗျ၊ အကုန်လုံး လိမ်တာညာတာတွေပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်မမှန်ဘူးလို့ ဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီမှာနေခဲ့ရတဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတောအတွင်း အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူဟာလဲ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာတည်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာနည်းနည်းလေးမှ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အန္တရယ်ယပ်စက်ဝိုင်းထဲမှာ မိနေတာပါ၊ ဒီအထဲက လွတ်မထွက်နိုင် ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ၊ အခုနေ ခင်ဗျားတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး”

“ဆေးရုံတက်လိုက်ပါလား အန်ဒရေးရယ်”

“ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် သင်္ချိုင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဟာမှ မထူးပါဘူး”

“ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပဲ ပြောတဲ့အတိုင်း တသဝေမတိမ်း လိုက်နာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါလား၊ အန်ဒရေးရာ”

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အလိုရှိရင်ကျွန်တော် ကတိပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ အန္တရယ်ယပ် စက်ဝိုင်းထဲမှာ ကျရောက်နေတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ စေတနာမေတ္တာတရားတွေဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပျက်သုဉ်းခြင်းဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးရှုနေတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကံကြမ္မာ ဘေးဆိုးကို ဝင်တိုးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဒါကိုခံယူဖို့ သတ္တိရှိနေတယ်”

“ခင်ဗျား ပြန်ကောင်းလာမှာပါ မိတ်ဆွေကြီးရာ”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရတာလဲဗျာ”

ရာဂင်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အခုကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို သေတဲ့အထိကြုံမသွားရတဲ့လူ အင်မတန်ရှားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ကျောက်ကပ်ရောဂါရှိတယ်ပြောလို့ဖြစ်စေ နှလုံးရောဂါရှိတယ်ပြောလို့ဖြစ်စေ ခင်ဗျားဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို ရူးနေတယ်လို့ဖြစ်စေ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ဖြစ်စေ သူတို့ကသတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုတည်းသော အဓိပ္ပာယ်က လူတွေဟာ ခင်ဗျားအပေါ်



အာရုံစိုက်နေကြပြီဆိုတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အန္တရယ် စက်ဝိုင်းထဲမှာ မိနေပြီ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီအထဲက လွတ်အောင်ရုန်းလေလေ ပိုပြီးချည်နှောင်မိလေလေဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက လက်လျှော့လိုက်ဖို့ပဲ။ လူသားရဲ့ဘယ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကမှ ခင်ဗျားကို ဒီကလွတ်မြောက်စေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုပဲ မြင်တော့တယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်အတွင်း စာတိုက်ဗိုလ်၏ပြတင်းပေါက်တွင် လူတွေ တစ်သီကြီးတန်းစီရှိနေပြီဖြစ်၏။ ရာဂင်က နေရာမှထကာ ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်၏။ စာတိုက်ဗိုလ်က ရာဂင်အား နောက်တစ်ကြိမ် ကတိထပ်ပေးခိုင်းပြီးနောက် တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့လေသည်။

ထို့နေ့ညနေစောင်းတွင် ရာဂင်အိမ်သို့ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူက သိုးရေအင်္ကျီနှင့် ဒူးထိဖိနပ်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူက မနေ့က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားဆီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာခဲ့တာပဲရောင်းရင်းရ၊ လူနာတစ်ယောက် ကူကြည့်ပေးစေချင်လို့၊ လိုက်နိုင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ခိုဘိုတော့မိသည် သူ့အား စိတ်အပြောင်းအလဲရအောင် လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည် သို့မဟုတ် သူ့ကိုငွေစလေး နည်းနည်းရအောင် အကူအညီပေးလိုသော သဘောဖြင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည် စသဖြင့်တွေးတောကာ ရာဂင်က အဝတ်အစားလဲပြီးအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ခဲ့သည်။ ခိုဘိုတော့မိအပေါ် ယမန်နေ့က အပြုအမူအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ခွင့်ရသဖြင့် သူကဝမ်းသာမိ၏။ ခိုဘိုတော့မိက မိမိစိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေမည့် ထို့အကြောင်းကို ထပ်မံပြောဆိုခြင်း လုံးဝ မပြုလုပ်သည့်ပြင် မပြောမိအောင်လည်း တမင်ရှောင်ရှားနေဟန် ရှိသဖြင့် ၎င်းအား အထူးကျေးဇူးတင်နေမိ၏။ သို့သော် အပြောအဆို၌ ဖွယ်ရာခြင်းကင်း၍ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျလှသော ထိုသူ၌ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ ရှိနေခြင်းကိုကား ရာဂင်တစ်ယောက် အံ့သြလောက်အောင် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား လူနာက ဘယ်မှာလဲဗျ” ဒေါက်တာ ရာဂင်က မေးသည်။

“ဆေးရုံမှာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ပြုကြည့်မလို ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပဲဗျ”

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးနောက် ပင်မအဆောက်အအုံကြီးကို ကွေ့ပတ်ကာစိတ်ရောဂါသည်များ ထားသည့်အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ တစ်လျှောက်လုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်စကား တစ်ခွန်းမှမပြောကြချေ။ အဆောင်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ နီကီတာက ခါတိုင်းလိုပင် အမှိုက်ပုံပေါ်မှ ခုန်ထကာ သတိအနေအထားနှင့် ရပ်နေ၏။

“ဒီအထဲက လူနာတစ်ယောက်က အဆုတ်ရောဂါ ထပ်ဖြစ်နေလို့”

အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရင်း ဒေါက်တာခိုဘိုတော့မိက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုပြောလိုက်သည်။

“ခဏလေး စောင့်ဦးနော်၊ ကျွန်တော် နားကြပ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ အခုပဲ ပြန်လာမယ်”

ထို့နောက် သူက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

## ၁၇

မှောင်ရိပျိုးစ အချိန်ဖြစ်၏။ အိုင်ဗင်ဂရီမော့ခ်က အိပ်ရာထဲတွင် ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်ကာလှဲအိပ်နေ၏။ အကြေယသေနသုကာ ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ငို၍နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေလေသည်။ အဆီတုံး သတ္တဝါကြီးနှင့် စာရွေးစာရေးဟောင်းတို့မှာ အိပ်ပျော်၍နေကြ၏။ လူနာဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ရာဂင်က ဂရီမော့ခ်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ သည်အတိုင်း နာရီဝက်ခန့်သာ ကြာသွားသည်။ ခိုဘိုတော့မိကား ပေါ်မလာ။ သူ့အစား နီကီတာသာ ရောက်လာ၏။ နီကီတာက ဆေးရုံဝတ်စုံ၊ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်တို့ကို သူ့အားကမ်းပေးသည်။

“ဒါတွေ လဲဝတ်လိုက်ပါ ဆရာ”

သူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည်။

“ဆရာအိပ်ရာ ဒီဘက်မှာ ဆရာ၊ ဒီဘက်ကြွပါ”

သူက မကြာသေးမီကမှ အဆောင်ထဲ သွင်းလာပုံရသည့် ခုတင်တစ်လုံးကို ညွှန်းပြသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်နဲ့ ဆရာပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

ရာဂင်က အားလုံးကို နားလည်လိုက်ပေပြီ။ သူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ဂရီမော့ခ်၏ အိပ်ရာမှထကာ နီကီတာပြခဲ့သော ခုတင်ဆီသို့လာပြီ တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက်မူ နီကီတာ စောင့်နေသေးမှန်း တွေ့ရသဖြင့် သူကသူဝတ်ထားသမျှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားကင်းမဲ့ သွားသောအခါမူ အနည်းငယ်အနေရအထိုင်ရခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ ဆေးရုံ အဝတ်အစားများကိုဝတ်သည်။ ပထမ ဘောင်းဘီရှည်ကိုကောက်စွပ်သည်။ ဘောင်းဘီက အများကြီးတိုနေ၏။ ရှပ်အင်္ကျီကမူ ရှည်၍နေပြန်သည်။

နောက်ဆုံးဝတ်ရသည့် အပေါ်ရုံအင်္ကျီကြီးမှာကား ငါးကျပ်တင်နဲ့ နံလေသည်။

“ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ဆရာပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

နီကီတာက တစ်ခါ ထပ်ပြောလိုက်ပြီး ရာဂင် အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် နီကီတာက အပြင်ထွက်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“မထူးပါဘူးကွာ”

အန်ဒရေရာဂင်က ရှက်ရွံ့သောမျက်နှာဖြင့် ဆေးရုံဝတ်စုံကြီးကို ပတ်ခြုံလိုက်ကာ ယခုဝတ်စုံနှင့် မိမိမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူ၍နေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

“အရပ်သားဝတ် ခါးရှည် ကုတ်အင်္ကျီပဲဝတ်ဝတ်၊ စစ်အင်္ကျီပဲဝတ်ဝတ်၊ ဆေးရုံဝတ်စုံပဲဝတ်ဝတ်၊ ငါ့အတွက် ဘာထူးသွားမလဲ”

သို့သော်။ ဟာ.. နာရီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်ကော၊ စီးကရက်ဘူးကော။ နီကီတာက အဝတ်အစားတွေဘယ်ယူသွားသလဲ။ နောင်ကို တစ်သက်လုံး ဘောင်းဘီရှည်တို့၊ ခါးတို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့၊ ဘွတ်ဖိနပ်တို့ စီးချင်မှ စီးရတော့မည်။ ယခုလို ရုတ်ခြည်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသလိုလို နည်းနည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သလိုတော့ ဖြစ်မိသား။ သို့သော် ယခုတိုင် ဒေါက်တာရာဂင်က ဘီလိုဗာ၏ တဲအိမ်မှာနေသည် ဖြစ်စေ၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာနေသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိအဖို့ အမှန်တကယ် ထူးခြားချက်

တစ်စုံတစ်ရာမရှိနိုင်ဟူ၍ မှတ်ယူဆဲပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လက်များကတုန်ယင်ကာ ခြေထောက်က ရေခဲတုံးကဲ့သို့အေးစက်လာ၏။ အိုင်ပင်ဂရီမော့ပ်သည် အိပ်ရာက အချိန်မရွေး ခေါင်းထောင်ထလာနိုင်သည်၊ ထလာလျှင် မိမိအား ဆေးရုံအဝတ်အစားနှင့် တွေ့ပေတော့မည်ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေသည်။ သူက နေရာမှထကာ အဆောင်ထဲတွင် တစ်ခေါက် ဖြတ်လျှောက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

နာရီဝတ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်နာရီ ကြာသော် ခုတင်ပေါ်၌ သည်အတိုင်း ထိုင်နေရသည်ကို သူ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပြီးငွေ့လာသည်။ သည်နေရာမှာ တစ်နေလုံး ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ တစ်ပတ်နေရမယ်ဆိုရင်ကော၊ ဒီအထဲက လူတွေလိုသာ တစ်သက်လုံး နေရမယ်ဆိုရင်တော့။ အို ကိစ္စမရှိ၊ ဒီနားမှာ ထိုင်မယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ထိုင်မယ်၊ ဒါပဲ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ခဏကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် အခန်းထဲမှာ ဟိုထောင့်သည်ထောင့် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သည်နားမှာပဲ ကျောက်တိုင် တစ်တိုင်လို အသေထိုင်ပြီး လျှောက်တွေးနေရမှာလား၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။

သူက ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်ထသည်။ နဖူးမှ အေးစက်နေသော ချွေးစေးများကို အင်္ကျီလက်မောင်းနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ငါးကျပ်တင်နံ့ရလာသည်ဟုထင်လာမိသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲတွင် အသွားအပြန် လျှောက်နေပြန်သည်။

“နားလည်မှု လွဲကုန်ကြတာပဲ”

သူက စိတ် အလွန်ရှုပ်ထွေး ပင်ပန်းဟန်ဖြင့် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ညည်းညူလိုက်သည်။

“သူတို့ကိုပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလူတွေ နားလည်မှု လွဲနေကြတာပဲ”

သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ဂရီမော့ပ် နီးလာသည်။ သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ထောက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပျစ်ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ သူက ရာဂင်ဘက်သို့ ပျင်းပျင်းရိရိ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် အတွင်းအာရုံက အမှတ်သညာပြုပုံ မပေါ်။ သို့သော် ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ချင်ငိုက်မျဉ်းဟန် ကွယ်ပျောက်ကာ ရွံ့ရှာမုန်းတီးသောအကြည့်၊ သရော်လှော်ပြောင်လိုသော အကြည့်က ပေါ်၍လာသည်။

“ဟား ဟား ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီအထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်ပြီကိုးဗျ”

သူက အိပ်ရာမှထခါစဖြစ်၍ ကွဲအက်နေသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက်က ကောင်းကောင်း မပွင့်ချင်တတ်သေးပေ။

“ကျုပ်တော့ ဝမ်းသာတယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားက သူတစ်ပါးသွေးကို တစ်သက်လုံးသောက်လာခဲ့တဲ့လူပဲ၊ အခု ခင်ဗျားသွေးကို သောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီဗျို့။”

“သူတို့ နားလည်မှု လွဲနေကြတာပါ”

ရာဂင်က ပြောသည်။ ဂရီမော့ပ်၏ စကားများက သူ့အား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။ သူက ပခုံးကိုတွန့်ကာ ပြောပြန်သည်။

“နားလည်မှု လွဲတာပါ”

ဂရီမော့ပ်က တံတွေး တစ်ခါထပ်တွေးပြီး ပြန်လဲ ချလိုက်၏။

“ထို့... ကျိန်စာသင့်တဲ့ ဘဝပါဗျာ”

သူက မကျေမချမ်းနှင့် ညည်းတွား ပြောဆို၏။

"ဒီလောက် ဒုက္ခဆင်းရဲခံစားရပြီးတဲ့ နောက်လဲ ဇာတ်ထဲမှာလို နိဂုံးချုပ်တော့ ဘုံမိမိမာန်ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ် ကြလေသတည်း ဆိုတာမျိုးနဲ့ နိဂုံးချုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေခြင်းတရားနဲ့ နိဂုံးချုပ်မှာ၊ အမှိုက်လှဲတဲ့ကောင် နှစ်ကောင်လာပြီး အလောင်းကို ခြေထောက်နဲ့ ချိုင်းက မ၊ပြီး မြေအောက်ခန်းထဲ ဆွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဂရုစိုက်နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ တခြားသောကမ္ဘာမှာ ကျုပ်တို့အလှည့်ကြိုမှာပါ၊ ကျုပ်သေရင် တစ္ဆေဖြစ်ပြီး၊ အယုတ်တမာကောင်တွေကိုလာခြောက်မယ်၊ ဒီခွေးကောင်တွေကြောက်လန့်ပြီး ဆံပင်တွေဖြူလာတဲ့အထိ လုပ်ပစ်ရမယ်"

မိုးဇက် မြို့ထဲမှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရာဂင်ကို တွေ့သောအခါ သူက လက်ကိုဆန့်တန်းကာ၊

"ပိုက်ဆံ တစ်ပြားလောက် ပေးပါခင်ဗျာ"

## ၁၈

ရာဂင်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ အပြင်ရှိလယ်ကွင်းများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ အပြင်တွင် မှောင်၍နေပေပြီ။ ညာဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ အေးစက်၍ သွေးရောင်နီမြန်းသော လမင်းက တဖြည်းဖြည်း တက်လာနေ၏။ ဆေးရုံခြံမြေနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာတွင် ဖြူဖြူမြင့်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အဆောက်အအုံ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်သားတံတိုင်း တစ်ခု ကာရံထားသည်။ ထို့အရကား အကျဉ်းထောင်တည်း။

"ဒါတွေ အားလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာပါလား"

ရာဂင် အတွေးပေါက်ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

လမင်း၊ အကျဉ်းထောင်၊ ဆေးရုံအုတ်တံတိုင်းမှ သံချွန်များနှင့် ဟိုအဝေးရှိ အုတ်ဖိုများဆီက မီးတောက်မီးလျှံများ။ အရာ အားလုံးပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။

နောက်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ကြားရသည်။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ဘတ်တွင် တောက်ပပြောင်လက်သော ကြယ်ပွင့်များ၊ ဆုတံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့လူက ပြုံးရယ်ကာမျက်စိမှိုတ်ပြလိုက်သည်။ ဤသည်ကလည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာပင်။

ရာဂင်က လမင်းသည် လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းထောင်သည် လည်းကောင်း ချောက်ချားဖွယ်ရာများ မဟုတ်သည့် အကြောင်း၊ သာမန် လူကောင်းများသည်လည်း တံဆိပ်အဆောင်အယောင်များ ဆင်ယင်တတ်ကြသည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့လည်း ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျလျှင် အားလုံးပျက်စီးကြပြန်ကာ မြေမှုန့်ဘဝသို့ကျရောက်ရမည်သာဖြစ်ကြောင်း ကျိုးကြောင်းပြကာ ကြောက်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လေသည်။ သို့သော် ဖြေသိမ့်နေသည့်ကြားမှပင် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းက လွှမ်းမိုးလာပြန်လာသည်။ သူက ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ရှိသမျှ အားနှင့် ဆွဲလှုပ်သည်။ သံတိုင်များက ခိုင်မာလှသည်။ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။

ကြောက်စိတ်ပြယ်လိုပြယ်ငြား သူက ဂရုမော့မဆီသို့ သွားကာ သူ့ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တော့ လုံးဝ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဗျာ"

သူက နဖူးထက်မှ ချွေးစေးများကို သုတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလေသည်။

"ကျွန်တော်တော့ မရတော့ဘူးဗျာ"

"ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးလေး နည်းနည်း လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"



ဂရီမော့ပ်က သရော်တော်တော်နှင့် ပြောလေသည်။

“ဘုရား ဘုရား၊ အင်းလေ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှုရှား အဘိဓမ္မာ ဆိုတာမျိုး အခိုင်အခန့် မရှိပေမယ့် ရှုရှားပြည်မှာ လူတိုင်းတွေးကြခေါ်ကြတယ် ဆိုတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ သည်ဒုက္ခဆင်းရဲကျရောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ ဘယ်သူ့ကို အန္တရယ်ပြုနိုင်မှာတဲ့လဲ”

ရာဂင်မှာ မျက်ရည်များပင် စီးကျလာတော့မလား ထင်ရသည်။ သူက ဂရီမော့ပ် သူ့ကို သနားလာစေချင်နေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီလို သရော်တော်တော် ပြောပြီး ရယ်မောနေနိုင်သလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ ဘာမှမရှိတဲ့ အညကြလူသားတွေအနေနဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးကလွဲလို့ ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့ ... အသိဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား မိမိရဲ့လွတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေနေတဲ့လူ ဘုရားသခင်ရဲ့ ပုံတော်အတိုင်း ဖန်ဆင်းထားခြင်း ခံရတဲ့ လူသားလို့ ဂုဏ်ယူနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင်မှပဲ ဒီမြို့စုတ်ကလေးမှာ တတိယတန်းစား ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ မျှော့တွေကို သွေးစုပ်ခိုင်းတာတို့ မှန်ညှင်းအုံခိုင်းတာတို့လိုဟာမျိုးတွေ လုပ်နေရတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်တာတွေ လိမ်ညာပြီးဖြန်းတာတွေ စုတ်ပွဲတာတွေလုပ်နေရတယ်၊ အို ဘုရားသခင်”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ဘာတစ်ခုမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆရာဝန်မလုပ်ချင်ရင်လဲ တစ်ခြားဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်လို့ ရသားပဲဗျ”

“ထွက်ပေါက်မှရှိဘူးလေဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့မရဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အင်မတန်ပျော့ညံ့တဲ့ သတ္တဝါတွေပဲဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခံစားမှု အစွဲကင်းစင်တဲ့ ရဲတင်းပြတ်သားတဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုဘဝမှာ နေသားကျခဲ့သူဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ဘဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်မှုကို ခံလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိမရှိတော့ဘူး၊ လုံးဝပြိုပျက်ကုန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အားနည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ အသုံးမကျတဲ့ သတ္တဝါပါ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းပဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ အသိဉာဏ် ရှိတယ် စိတ်ထား မြင့်မြတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို မိခင်နို့ရည်နဲ့ အတူသောက်စို့လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်လာရတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားမှာ အင်အားတွေ ကုန်ခန်းသွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ပျက်ပြားသွားခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ဟာ အလွန့်အလွန်ကို အင်အား နည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ”

ညချမ်းအချိန်ရောက်သောအခါ ရာဂင်သည် မိမိ၌ကြောက်စိတ်နှင့် ရှက်ရွံ့ကြေကွဲစိတ်တို့အပြင် အခြားခံစားမှုတစ်ခုပါ ဖိစီးလာနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ နောက်မှ သူ့ဘီယာမသောက်ရသေးကြောင်းနှင့် ဆေးလိပ်လည်းသောက်ချင်နေကြောင်း သတိရလေသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏထွက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ မီးဖိုကလေးတစ်ဖို ဖိုပေးဖို့ ဟိုလူတွေသွားပြောလိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက အခန်းဝသို့လျှောက်သွားပြီး တံခါးကိုဖွင့်သည်။ သို့သော် နီကီတာက ချက်ချင်းခန့်ထလာကာ သူ့ရှေ့ကပိတ်၍ရပ်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟင့်အင်း သွားလို့မရဘူး၊ အိပ်ချိန် ရောက်နေပြီ”

ရာဂင်က အကြီးအကျယ်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏလေးတင်ပါ၊ လမ်းကလေး နည်းနည်းလျှောက်ချင်လို့”

“သွားလို့ မရဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားခွင့် မပြုဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ သိတာပဲ မဟုတ်လား”

နီကီတာက တံခါးကို ဂျှိုးခနဲ့ ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးရွက်တွင် ကျောမှီ၍ ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏလေး ထွက်တဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်သွားမှာလဲဗျ”

ရာဂင်က ပခုံးကို တွန့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ရမှ ဖြစ်မယ် နီကီတာ”

သူက အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“စည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အဲဒါဆိုရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

နီကီတာက သတိပေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ” ဂရိုမော့ခ်က ရုတ်တရက် နေရာမှထကာ အော်ပြောသည်။

“ဒီလူတွေမှာ ကျုပ်တို့ကို တားဆီးပိုင်ခွင့်ရှိသလားဗျ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ချုပ်ထားနိုင်တာလဲ၊ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ထောင်းသွင်း အကျဉ်းချခြင်း မပြုရဘူးလို့ ဥပဒေက အတိအလင်း ဆိုးထားတာပဲ၊ ဒါ ရာဇဝတ်မှုဗျ၊ မတရားသက်သက် အနိုင်ကျင့်နေကြတာ”

“ဟုတ်တယ် ဒါ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဂရိုမော့ခ်၏ ထောက်ခံမှုကို ရသဖြင့် ရာဂင်က အားတက်လာ၏။

“ကျုပ် ထွက်မယ်ဗျို့၊ ထွက်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ကို တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဖွင့်ဗျို့၊ ကျွန်တော် ထွက်မယ်”

“မကြားဘူးလားဟေ့၊ ဟိုခွေး တိရစ္ဆာန်ကြီး”

ဂရိုမော့ခ်က တံခါးကို လက်သီးဖြင့် တဝုန်းဝုန်း ထုကာ အော်လေသည်။

“တံခါး မဖွင့်ဘူးလားဟေ့၊ ငါ အကုန်လုံး ဖြိုပစ်လိုက်မယ်”

“တံခါးဖွင့်ဟေ့”

ရာဂင်က အော်ပြန်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေ၏။

“တံခါးဖွင့်ဖို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်”

“ပြောကြဟေ့ ပြောကြ၊ ဆက်ပြောကြဦး”

နီကီတာက တံခါးရွက်နောက်မှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လဲ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိကို သွားခေါ်ဗျာ၊ ဒီကို ခဏလေး ကြွဲခွဲဖို့ ပြောတယ်လို့”

“မနက်ဖြန်ကျတော့ သူလာမှာပဲ”

“ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို ထွက်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ ကိစ္စတုံးကြမှာပဲ”

ဂရိုမော့ခ်က ပြောနေလေသည်။

“အို ဘုရားသခင် နောင်တမလွန်ဘဝမှာ ငရဲဆိုတာမရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီအယုတ်တမာကောင်တွေ မခံကြရတော့ဘူးလား၊ တရားမျှတမှုဆိုတာ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဟေ့ ခွေးမသားကြီးတံခါးဖွင့်ဟေ့၊ ငါဒီမှာ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေတော့မယ်”

သူက အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် တအား ထအော်ကာ တံခါးကို ပြေးတိုက်သည်။

“ငါ့ခေါင်းကွဲပြီ ဦးနှောက်တွေ ထွက်တဲ့အထိ တိုက်မယ် ဟေ့ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့”

နီကီတာ တံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ကာ ခူးရောလက်ရောသုံးပြီး ရာဂင်အား နောက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လက်သီးကို တအားလွဲကာ သူ့မျက်နှာကို ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ရာဂင်မှာ အလွန်အင်အားကြီးမားသော ဆားငန်ရေ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုက သူ့အပေါ်ချိုးချကာ သူ့အား အိပ်ရာဆီသို့ ဒရွတ်ဆွဲခေါ်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ထဲမှာမူ

တကယ်ပင် ငန့်ငြိငြိ ဖြစ်နေ၏။ သွေးထွက်၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရာဂင်က ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်ထလာရာ ရေနစ်သူတစ်ယောက် ရေအောက်မှနေ၍ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာအောင် ရုန်းကန်တက်လာသည်နှင့် တူလှ၏။ သူ့လက်က တစ်စုံတစ်ယောက်၏အိပ်ရာကို စမ်းမိချိန်တွင် နောက်ကျောကို လက်သီးနှစ်ချက်ဆင့်အထိုးခံလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် အော်သံကြီးတစ်ခု ကြားရပြန်သည်။ ဂရိုမော့စ်၏ အသံဖြစ်၏။ သူလည်း အရိုက်ခံနေရပုံပင်။

ထို့နောက်၌ကား အရာအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားသည်။ လရောင်ဖျော့ဖျော့က ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များကြားမှ ဝင်လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုက်ကွန်ကွက်လို အရိပ်ထိုးကျနေသည်။ ရာဂင်က ကိုယ်ကိုတောင့်ကာ အသက်အောင်ထားလိုက်သည်။ သူက နောက်ထပ် လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာလေမလားဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က တံစဉ်တစ်ချောင်းနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုးဆွမွေနှောက်နေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် သူက ခေါင်းအုံးကို သွားနှင့် စေ့စေ့ပါအောင် ကိုက်ထားမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ခေါင်းထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အတွေးအမြင်တစ်ခု ရုတ်တရက် အထင်အရှားပေါ်လာသည်။ ထိုအတွေးကား လရောင်အောက်၌ အရိပ်မည်းကြီးများသဖွယ် ရှုမြင်ရသည့် ဤအဆောင်ထဲရှိ လူများအားလုံးသည် ယခုအချိန်၌ မိမိ ခံစားနေရသော ဝေဒနာမျိုးကို နေ့တစ်နေ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေခဲ့ရပါကလား ဆိုသော အတွေးပင်တည်း။ မိမိသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ဤအကြောင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မသိဘဲနေခဲ့ရသနည်း။ သိဖို့ရာ လွှဲရှောင်နေခဲ့ရသနည်း။ ထို့သို့ သူတို့တစ်တွေ ခံစားနေကြရသည့်အကြောင်းမှာ သူမသိဘဲဖြစ်နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ သူ့တွင်အပြစ်မရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် နီကီတာလိုပင် ခက်ထန်ကြမ်းထမ်းကာ တွန်းလှန်မရနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေသည့် မိမိကိုယ်တွင် အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူကကျောထဲ သာမက ခြေဖျားထိအောင် စိမ့်၍ သွားမိလေသည်။

သူက နီကီတာရော ခိုဘိုတော့ပ်ရော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရော အလုပ်သမားခေါင်းပါ တစ်ယောက်မကျန် အကုန်လုံးသတ်ပစ်မည်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်းသတ်မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် အိပ်ရာမှခုန်ထကာ တအားကုန်းအော်သည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ ခြေထောက်များကလည်း သူ့အမိန့်ကို မနာခံကြတော့ပေ။ ရာဂင်မှာမောဟိုက်နေသော အသက်ကိုအားစိုက်၍ရှူနေရ၏။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်ရုံအင်္ကျီတို့မှာ သူ တအားဆုပ်ဆွဲထားသဖြင့် စုတ်ပြဲ၍နေပြီ။ ထို့နောက်ကား အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲကျကာ သတိလစ်၍ သွားလေသည်။

## ၁၉

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ခေါင်းကကိုက်ခဲလျက်ရှိပြီး နားထဲတွင် အူ၍နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုက်ခဲနာကျင်၍ နေလေသည်။ ယမန်နေ့ညက မိမိ၏ပျော့ညံ့မှုအတွက် သူက ရှက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်မိတော့ပေ။ သူ့မှာ သူ့ရဲဘောကြောင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လသာသာကို မြင်၍ပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မိမိရင်ထဲ၌ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့သော ခံစားမှုများ တစ်ခုသော အတွေးကား ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ ဘာမျှ မရှိခြင်းကြောင့် အညတြလူသားများ တွေးခေါ် မြော်မြင်မှု ပြုလာကြသည် ဟူ၍။ သို့သော် ယခုကား သူက ဤအရာများကို ဂရုမစိုက်တော့။

သူက အစာမစား၊ ရေလည်း မသောက်၊ မလှုပ် မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေသည်။

သူ့ကို မေးလားမြန်းလား လုပ်လာသည့် အခါတိုင်း သူက

“ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူတို့မေးတာတွေ ဂရုစိုက်ပြီး ဖြေမနေဘူး”

ဟု သူ့ဘာသာ တွေးနေလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စာတိုက်ဗိုလ်က သူ့အား လာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ သူက လက်ဖက်ခြောက် ပေါင်တစ်စိတ်နှင့် သစ်သီးချိုချဉ် တစ်ပေါင် ယူလာခဲ့သည်။ ဒါရီယာလည်း ရောက်လာကာ အလွန်အမင်းကြေကွဲသော မျက်နှာဖြင့်သူ့ရတင်ဘေးတွင် တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ရပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မလည်း တစ်ခေါက်လာကြည့်သည်။ သူက ဘရိုမိုက်ဆေး တစ်ပုလင်းယူလာသည်။ နီကီတာအားလည်း အခန်းကို ပိုးသတ်ဆေး တစ်ခုခု ဖျန်းဖို့ ညွှန်ကြားသွားသည်။

ညနေစောင်းတွင် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ ရုတ်တရက်လေသင်ခန်းဖြစ်သလိုဖြစ်ကာ သတိလစ်သွားရာမှ အနိစ္စရောက်သွားလေသည်။

အစဉ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပျို့ချင်အန်ချင်ဖြစ်လာ၏။ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်းသော အရာတစ်ခုသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ လှိုက်တက်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဦးခေါင်းထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်။ မျက်လုံးများ နားများထဲတွင် ပြည့်လျှံသွားသည်။ လက်ဖျား ခြေဖျားသို့တိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ အရာအားလုံးမှာ အစိမ်းရောင်ချည်း ဖြစ်နေ၏။ အန်ဒရေရာဂင်မှာ မိမိ၏ နှုံးချုပ်ချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းသိနေ၏။ သူက ဂရိမော့ပ်၊ စာတိုက်ဗိုလ်နှင့် အခြားသန်းပေါင်းများစွာသော သူတို့မှာ မသေခြင်းတရားကို ယုံကြည်လျက်ရှိကြကြောင်း သတိရ၏။ ထိုမသေခြင်းတရားသာ တကယ်ရှိပါက မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ သို့သော် သူက ထာဝရတည်တံ့မှုကို အမှန်တကယ် လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိခဲ့။ သည်အကြောင်းကို ခဏလေးသာ တွေးမိလိုက်သည်။ တစ်နေ့က ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ထဲမှ အလွန်လှပသော ရင်းဒီးယားသမင်တစ်အုပ် သူ့ရှေ့မှဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် မိန်းမတစ်ယောက်က မှတ်ပုံတင် စာတစ်စောင်ကမ်းပေးသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်က ဘာရယ်မသိ တစ်ခုခုကို ပြောသည်။ ထို့နောက်ကား အရာအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကာ ရာဂင်မှာ အစဉ်ထာဝရ သတိကင်းမဲ့၍ သွားတော့သည်။

ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့အား ခြေနှင့်လက်ကကိုင်မက သုဓမ္မာဇရပ်ဆီသို့ ယူဆောင်သွားသည်။ ဇရပ်တွင် တစ်ညလုံး စာပွဲပေါ်၌ မျက်လုံးအပွင့်သားနှင့်လဲနေသည်။ လရောင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ရွန်းပ၍နေသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ဆေးရုံအလုပ်သမားခေါင်း ဆာဂျီရောက်လာပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှေ့၌ အလွန်ကြည်ညိုထက်သန်စွာ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်။ ထို့နောက် တစ်ချိန်က သူ့အထက်လူကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ၏ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာအန်ဒရေရာဂင်အား မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ သူ၏ အသုဘသို့ စာတိုက်ဗိုလ် မစ်ခေးလ အေဗာရီယန်နစ်ချ်နှင့် ဒါရီယာတို့နှစ်ယောက်သာ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေသည်။

## မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသူ၏ နိဂုံးစကား

တူရဂေညက်၊ ဒေါ့စတီယက်ပ်စကီး၊ တော်စတိုင်း၊ ချက်ကော့ပ် စသူတို့သည် ကမ္ဘာစာပေနယ်တွင် “ရုရှားစာပေရွှေခေတ်” ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော စာပေခေတ်တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည့် အထင်ကရစာပေအနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ခေတ်တွင် ချက်ကော့ပ် အထင်အရှား ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းကိုကား လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးသော စာဖတ်သူသည် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချက်ကော့ပ်(၁၈၆၀-၁၉၀၄) သည်ရုရှား မြေကျွန်းမျိုးရိုးမှပေါက်ဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖခင်ဘက်မှ အဘိုးဖြစ်သူသည် မြေကျွန်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် မိမိဘဝလွတ်မြောက်မှုကို အစဉ်တောင့်တသူ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးမားသူ၊ ဇွဲလုံ့လရှိသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မိမိရသည့် မဝရေစာ လုပ်ခကလေးကို ခြိုးခြံစုဆောင်းကာ မိမိကိုယ်ကို မြေရှင်၏လက်မှ ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ချက်ကော့ပ်၏ဖခင်သည် အထည်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ဈေးဆိုင်တစ်ခုဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည်။ ချက်ကော့ပ် ၁၆နှစ်သားအရွယ်တွင် စီးပွားပျက်သဖြင့် ဖခင်သည် ဇနီးနှင့် ကလေး ငါးယောက်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးလေသည်။ ချက်ကော့ပ်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်နှင့်



လေလွင့်ပျက်စီးလျက်ရှိရာ ချက်ကော့စ်မှာ တာဝန်သိတတ်သူ ညာတာသနားစိတ်ကြီးမားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အရွယ်နှင့်မလိုက် ဆင်းရဲပင်ပန်းခံကာ ငွေရှာရ၏။ သူကား ဘဝအခက်အခဲကို နောက်မတွန့် ရဲရဲရင်ဆိုင်ဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ အဆိုးလောကတွင် ဟာသကိုမြင်ကာ ဟာသဝတ္ထုများ ရေးသားသည်။ ဟာသ ဉာဏ်ရွှင်သူ၊ အရေးအသား၌ ဇ၊ပါသူဖြစ်၍ ဟာသစာစောင်လောက ဟာသစာဖတ်ပရိသတ်လောကတွင် အောင်မြင်မှုရသည်။ သို့နှင့် ချက်ကော့စ်သည် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် မော်စကိုရှိဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းလောကကတွင် မှန်မှန်ဖော်ပြခံရသည့် ဟာသ စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့၏။ စာရေးရင်းတစ်ဖက် ကျောင်းနေရာမှ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ဆုရသဖြင့် ဆေးကျောင်း ဆက်တက်သည်။ ဆေးကျောင်းသားဘဝတွင်လည်း စာကိုမပြတ်ရေးသည်။ ရသောဝင်ငွေဖြင့် မိသားစုကိုထောက်ပံ့သည်။ အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အတွေးအမြင်ကရင့်ကျက်လာသည်။ သူ့ဟာသများသည် လေးနက်၍လာသည်။ ထို့ပြင် ဟာသထက် ရုရှားလူမှုဘဝကို အလေးအနက်ရှုမြင်သုံးသပ်ကာ ရေးဖွဲ့သောဝတ္ထုတိုများ အရေးများလာ၏။ ဝတ္ထုတိုအရေးအဖွဲ့တွင်လည်း အံ့မခန်း ပီပြင်ပြောင်မြောက်၍လာသည်။ အသက် ၂၇နှစ်အရွယ် ဆေးကျောင်းမှထွက်၍ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ်အမှုထမ်းချိန်တွင် ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၆၀၀ကျော်မျှ ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဆရာဝန်အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စာရေးလျက်ရှိစဉ် ချက်ကော့စ်ပြောဖူးသော စကားတစ်ခုရှိသည်။ “ဆေးပညာက ကျွန်တော့်တရားဝင်ဇနီးဗျ၊ စာပေကတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ” ဟူ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုများသာမက ဝတ္ထုရှည်အတိုစာများ ပြဇာတ်များကိုပါ ရေးသားလာသည်။ ယင်းတို့တွင်လည်း အောင်မြင်မှုရသည်။ ပြဇာတ်များကို ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် စင်တင်သည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ပြဇာတ် မင်းသမီးအော်လဂါနှင့် လက်ထပ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ချက်ကော့စ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ မကောင်းတော့။ သူ့တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက တီဘီရောဂါရှိခဲ့သည်။ ရောဂါက မကြာမကြာပြန်ထကာ အိပ်ရာထဲလဲတတ်သည်။ ထိုခေတ်က တီဘီရောဂါကို တကယ်ပျောက်ကင်းအောင်ကုသနိုင်သည့် ဆေးကောင်းဝါးကောင်းများမပေါ်သေး။ ကျန်းမာရေးအတွက် ချက်ကော့စ်သည် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သောအရပ်ဒေသများသို့ မကြာမကြာသွားရောက်နေထိုင်သည်။ ၁၉၀၄ခုနှစ် ဂျာမနီပြည်ရှိ အနားယူစခန်းတစ်ခုတွင် သွားရောက်နေထိုင်စဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာ့စာပေနယ်၌ ချက်ကော့စ်သည် အဓိကအားဖြင့် ဝတ္ထုတိုများဖြင့် ထင်ရှား၏။ ဝတ္ထုတိုအရာ၌ ပါရဂူမြောက်သူဟူ၍ ကမ္ဘာ့စာပေသမားတို့က လေးလေးစားစား ဆိုကြ၏။ ထိုသို့ဆိုသဖြင့် ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ၌သာ အစွမ်းထက်သည်ဟု ယူဆရန်မဟုတ်။ သူ့ခေတ် ရုရှားလူ့ဘောင်ကို ရှုမြင်ကာ သူတွေ့ခေါ်မြော်မြင်ပြသော မီးမောင်းထိုးပြသော သူ့ဘဝ၏ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်များ၊ အစဉ်အလာ၏ ကွပ်ညှပ်မှုကိုခံနေရသည့် အလွှာအသီးသီးမှ လူသားတို့၏ ဒုက္ခအဖုံဖုံ၊ မိမိဝန်းကျင်နှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မမိ အပြန်အလှန် နားလည်ဆက်ဆံနိုင်မှုမရှိ ဖြစ်နေရှာသည့် အထီးကျန်လူသားတို့၏ စိတ်အကျပ်အတည်းတို့ကို စာဖတ်သူများစွဲနှင့်ခံစားရသကဲ့သို့၊ ထိုခံစားမှုအမြင်တို့ကို ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်၌ အံဝင်ခွင်ကျဖန်တီးပြနိုင်ခြင်းကို လေ့လာရေးသမားများ အလေးထားမှတ်သားကြရသည်။

ချက်ကော့စ်သည် ရှည်လျားသော ဝတ္ထုတိုကြီးများမရေး၊ ဝတ္ထုတိုများသာ တစ်သမတ်တည်းရေးသည်။ သူ၏ အရှည်ဆုံးဝတ္ထုများမှာ နောဗလက်ထ်ခေါ် ဝတ္ထုရှည် အတိုစာများသာဖြစ်သည်။ ယင်း ဝတ္ထုရှည်အတိုစာများအနက် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်သည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်တွင် ချက်ကော့စ် အရေးတကြီးတင်ပြလိုသော အဓိကအချက် လေးရပ်ရှိသည်။

ပထမအချက်သည် - စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာသည်များအား လူဆန်ဆန်ပြုစုကုသစေလိုခြင်း၊ စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူကောင်းဆိုသောသူများ၏ အစဉ်အဆက် အရိုးစွဲမှားယွင်းလာခဲ့သော ဆက်ဆံရေးပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြုပြင်စေလိုခြင်း၊

အရူးဆိုသူ၏အနေအထားမှ ရပ်တည်ရှုမြင်ကာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြစ်ပေါ်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်သည် - သူ့ခေတ် ရုရှားတောကျေးလက်သည် မည်ရွေ့မည်မျှ အောက်တန်းနောက်တန်းကျလျက် ရှိသည်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးလျက်ရှိသည်။ ထို့အခြေခံအချက်တို့သည် မည်သို့ဆိုးဝါးသော အခြေအနေများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် ဟူသော အကြောင်းဖြစ်သည်။

တတိယအချက်သည် - စိတ်ပညာနှင့် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရပ်နယ်ပယ်တွင် အခြေခံကျသလောက် အလွန်မှလည်း အရေးပါလှသော အချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့အချက်ကား "လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်ရွေ့မည်မျှသော အတိုင်းအတာအထိ အပြန်အလှန်နားလည် သဘောပေါက်စွာ ဆက်ဆံနိုင်သနည်း" ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ တိုးတက်လှပြီဆိုသော ယနေ့ခေတ် စိတ်ရောဂါကုသရေးလောကတွင် အလေးအနက် ဝေဖန်ဆွေးနွေးရဆဲ အချက်တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထအချက်သည် - ပတ်ဝန်းကျင် လောက၌ အမှားအယွင်းတွေ မတရားမှုတွေ နည်းလမ်းမကျတာတွေ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့သူငါငါ ဝေဖန်တတ်လှသည်။ သို့သော် ထိုသို့သောဆိုးပြစ်တို့သည် မိမိကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်မှု မရှိသရွေ့ကား အပြောတွင်အရသာခံရုံခံကြသည်။ ကိုယ်ချင်းစာသည်ဟု ပါးစပ်ပြောပြောကြသည်။ တကယ်မူ ကိုယ်နေသာသရွေ့ကား နေသာသလိုနေလိုက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် လောက၏ ဆိုးပြစ်တို့သည် လျော့ပါးမသွား ပျောက်ပြယ်မသွားတည်တံ့မြဲ တည်တံ့ကြီးထွားကာ တစ်နေ့သောအခါ၌ အချောင်ခိုကာ ကိုယ်လွန်ရုန်းနေသူများကိုပါ အမိဖမ်း ချေမှုန်းသွားတတ်ကြောင်း ပြလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲက အဓိကဇာတ်ကောင် အန်ဒရေရာဂင်သည် လူယဉ်ကျေး ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူနှင့်သဘာဝချင်း လုံးဝခြားနားသော၊ အလွန်ဆိုးဝါးသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးကျင်လည်ခဲ့သည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၏ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း၊ ဆိုးဝါးခြင်းများကို သူမြင်သည်။ သို့သော် ထိုအဆိုးများအတွက် မိမိထိခိုက်ခံစားခြင်းမဖြစ်ရအောင် မိမိ၏ တစ်ပိုင်းမှန်တစ်ပိုင်းမှား တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးယန္တရားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အဆိုးတို့၏ဒဏ်ကို တိုက်ရိုက်ခံစားနေကြရသူများအားလည်း မိမိ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးမျိုးလုပ်ဖို့ ဟောပြောသည်။ သူသည် အဆိုးလောက၏အလယ်၌ စိတ်သက်သာကိုယ်သက်သာနှင့် နေလာခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်အတွင်း ထည့်သွင်းခံရပြီသောအခါမှသာ ရာဂင်သည် ဆိုးပြစ်တို့၏အတိမ်အနက် အလေးအပေါ့ကို ကောင်းကောင်း ခံစားနားလည်သွားသည်။ အလန့်တကြားသိလာရသည်။ သူတစ်သက်လုံး ကိုင်စွဲလာခဲ့သော လောကအမြင်တို့သည် နွေးထွေးသော စာကြည့်ခန်းထဲမှာနေစဉ်က အမှားအယွင်းအချွတ်အချော်မရှိ ပကတိမှန်ကန်ခဲ့သော်လည်း အလုပ်ပိတ်ထားသည့် ပုပ်ဟောင်နံစော်သော လူနာခန်းအတွင်း၌မူ အသုံးမဝင် အရာမထင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မတရားပြုခြင်း၊ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းများကို လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့။ နီကီတာ၏လက်သီးချက်များကို ကိုယ်တိုင်ခံလာရသောအခါ ဥပေက္ခာတရားကို နှလုံးမသွင်းနိုင်တော့။ သူသည် စောစောကသူဥပေက္ခာပြုခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုး၏ ဝါးမျိုချေမှုန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို စေ့စေ့ဆင်ခြင်လျှင် ချက်ကော့စ်၏အနုပညာအရာ၌ သမ္ဘာရင့်ပုံကိုတွေ့နိုင်သည်။ ချက်ကော့စ်သည် စာဖတ်သူအား ဒေါက်တာရာဂင်နှင့် ကပ်ပေးလိုက်သည်။ စာဖတ်သူသည် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ရာဂင်လူဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်၍သွားသည်။ ရာဂင်အတွေးအမြင်၊ ရာဂင် အနေအထိုင်၊ ရာဂင်အမူအရာတို့ကို သဘောကျသည်။ ထောက်ခံသည်။ ရာဂင်ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ရာဂင်မြင်သလိုပင် "ငါနှင့်မဆိုင်၊ ငါ့အလုပ်မဟုတ်၊ ငါမတတ်နိုင်" ဟူသော ဥပေက္ခာဝါဒအမြင် တာဝန်ရှောင်သော အမြင်နှင့်မြင်သည်။ သည်အခြေအနေမှာ သည်လိုမြင်တာ မှန်သည်ဟု ကိုင်စွဲမည်။ နောက်ဆုံး ရာဂင် လူနာဆောင်ထဲ ထည့်အပိတ်ခံလိုက်ရသောအခါမှသာ စာဖတ်သူသည် ရာဂင်နှင့်အတူ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ စောစောကကိုင်စွဲခဲ့သော အတွေးအမြင်တို့၏ မှားယွင်းခြင်းကို သိမြင်၍လာသည်။ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် မိမိ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်တွေးမိကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဖေမြင့်

၂၀၊ မေ ၁၉၇၇